

UFO-DEBAT

ufo-nyt

27. årg. Nov/Dec 1985 Nr. 6

SUFOI®

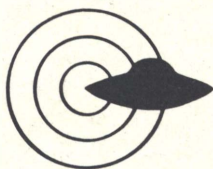
Styrtede UFO ned i Sverige?
Skiløbere standset af UFO
Tys-tys om nedstyrtning
Kuglelyn et gådefuldt fænomen
De indviedes indgriben

Abonnement 130 kr. årligt · Løssalg 26 kr. pr. nummer

© 1985

ufo-nyt

27. årg. Nov/Dec 1985 Nr. 6

UDGIVES AF
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
POSTBOX 6, 2820 GENTOFTE
(02) 24 17 02

FORSIDEN:

Den 7. januar 1970 observerede to finske skiløbere et flyvende objekt ved Imjärvi. Hændelsen er her tegnet af Henrik Klinge Pedersen. Se side 36.

SATS & MONTAGE, SVENDBORG
SVENDBORG TRYK

INDHOLD:	SIDE
Leder: Laveste prisstigning i 7 år!	3
Spøgelsesrakterne: Nedstyrtning i Kölmjärvi	4
Piloter ser UFO'er: Annonce	8
Anmeldelse: Tys-tys om nedstyrtning	10
Ballonfærd: Med vinden på rejse	14
Indberetninger: Danske rapporter	16
UFO og radar: Hvor blev de af?	18
Rumfart: Interplanetarisk udforskning	22
Danske fotosager: Nattelys i opløsning	25
Danske rapporter: Ung mand i chok	27
UFO-teorier: De indviedes indgriben	28
Notitser: Kort fortalt	32
UFO-klassiker: Imjärvi, Finland 1970	36
England: Børn så UFO	42
UFO-fonden af 1979: Legat til Kim Møller Hansen	44
En buket af abonnements-tilbud: Annonce	45
Utroligt: Kosmonauter hilser på rumvæsner	46

SUFOI reg. nr.
ISSN

3148/3149
0049-4976

ABONNEMENT:

UFO-NYT udkommer med 6 numre årligt (nr. 3 og 4 som et dobbeltnummer). Det bestilles ved indbetaling af abonnementsprisen DKr. 137,- for 1986 til giro 9117725, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte. UFO-NYT kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 40,- (ialt kr. 177,-). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland og lande uden for Skandinavien.

COPYRIGHT:

Nyhedsmedierne kan, i henhold til ophavsretsloven og med kildeangivelse, bringe signerede artikler i uddrag. (Hele artikler kun efter skriftlig aftale med redaktionen).

ADRESSE/ÆNDRINGER bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOIs Ekspedition, Postboks 6, 2820 Gentofte.

FÆLLESABONNEMENT MED VISION

UFO-NYTs abonnenter har ret til en rabat, hvis der også tegnes abonnement på tidsskriftet VISION. UFO-NYT 1986 plus VISION 1986 koster samlet kr. 255,-. Beløbet kan indbetales til SUFOI, der også sørger for, at abonnementet bliver registreret hos VISION.

SUFOI

Ekspedition og regnskab:
Skandinavisk UFO Information - SUFOI,
Postbox 6, 2820 Gentofte
Giro 9 11 77 25

SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af observationsberetninger samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

Det er SUFOIs opfattelse, at de mange observationsberetninger udgør et vigtigt videnskabeligt forskningsgrundlag. Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Ved et UFO forstår vi: »Et uidentificeret flyvende objekt, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse, foretaget af kompetente forskere, ikke kan forklares som værende et kendt, naturligt fænomen.«

SUFOI ledes af **Repræsentantskabet**

Den daglige ledelse varetages af formanden og de to næstformænd.

Repræsentantskabet består af 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

REPRÆSENTANTSKAB

SUFOIs formand, Rapportarkiv: Torben Birkeholm, Adalsvej 16, 9210 Aalborg SØ. 08 - 14 70 97.

Næstformand, Datakonsulent: Per Andersen, Klingesvej 28, 2720 Vanløse. 01 - 71 96 64.

Næstformand, Arkivar: Jørgen Bengtvig, Galgebakken, Skråent 3-15A, 2620 Albertslund. 02 - 64 44 69.

Redaktionsgruppe:

Ansvarshavende redaktør: Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1. 1150 København K.
Kim Møller Hansen, Ellekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 03 - 94 11 69.

Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg. 09 - 21 39 46.

Foredragsafdeling: Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2.tv., 7000 Fredericia. 05 - 92 00 81.

SUFOIs Udklipscentral: Niels Chr. Krag, Skanderupvej 6, 2610 Rødovre. 01 - 70 90 86.

Teknisk konsulent: Ole Christensen, Uglekær 2, 6200 Åbenrå.

Fotoafdeling: Kim Møller Hansen, Ellekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.

SUFOIs Efterforskningsafdeling: Lars K. Lassen, Lyshøjgårdsvej 97, st.tv., 2500 Valby. 01 - 30 46 44.

SUFOIs Alarmcentral: Ole J. Knudsen, Vestre Ringgade 208, 5., 8000 Århus C. 06 - 19 88 90.

Stabsgruppens sekretariat: Helen Lemvig-Müller, Baunegårdsvej 3, 4., 2820 Gentofte. 01 - 68 10 54.

SUFOIs Medlemsarkiv: Jan Hansen, Uglekær 28, 6200 Åbenrå. 04 - 62 43 45.

Projektmedarbejder: Inge H. Svane, Hybenvænget 23, 6360 Tinglev. 04 - 64 33 70.

Repræsentanter på Sjælland:

Jørgen Nielsen, Sct. Hansgade 6, 4000 Roskilde. 02 - 35 11 49.

Arne S. Pedersen, Olivervej 4A, 2650 Hvidovre. 01 - 75 27 12.

Repræsentanter på Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg. 09 - 21 39 46.

Repræsentanter i Jylland:

Jann E. A. Nielsen, Teisensvej 8, 9400 Nørresundby. 08 - 17 85 39.

Flemming Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 06 - 22 59 20.

Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2.tv., 7000 Fredericia. 05 - 92 00 81.

Peter Nørgaard, Solbakkevej 69, 8600 Silkeborg. 06 - 82 31 16.

Rudolf Boldt, Hjarupvej 51, 6200 Åbenrå. 04 - 62 93 68.

Repræsentanter i Norge:

Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvei 11, N-5030 Landås, Norge. - Kontakt for UFO-NYTs læsere i Norge. 05 - 28 01 26.

SUFOI • UFO-NYT

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

LEDER

Laveste prisstigning i 7 år!

Ved Per Andersen

Du sidder nu med det sidste nummer af UFO-NYT årgang 1985 i hånden; et år med mange gode aktiviteter på UFO-området. SUFOI kunne i det forløbne år annoncere ikke mindre end to spændende bog-udgivelser. Og selv om antallet af danske observationer var lavt, kunne vi alligevel offentliggøre nogle endda særdeles spændende danske beretninger her i bladet.

Men nu er tiden også inde til at lade blikket skue ind i 1986, der gerne skulle blive lige så interessant — vi har i hvert fald flere spændende ting på tapetet. Det er ikke usandsynligt, at du i 1986 kan læse om et meget stort dansk UFO-arrangement og spændende artikler om nogle kontroversielle emner, som vi ikke tidligere har behandlet.

Økonomien kommer vi jo ikke uden om. SUFOI's repræsentantskab kan lige som den øvrige befolkning mærke de økonomiske stramminger i dagligdagen. Derfor har vi valgt at lade prisen på UFO-NYT stige til *kun kr. 137* i 1986 — det er rent faktisk den laveste prisstigning i 7 år! Og skal vi være helt ærlige, så er vi en lille smule stolte af at kunne holde den lave pris.

Alligevel kan vi ikke undgå, at vores omkostninger til fremstilling og forsendelse af UFO-NYT stiger væsentligt. Men vi har fundet ud af, at vi med lidt mindre skrift i UFO-NYT kan bringe den samme mængde stof på 32 sider, som vi nu bruger 48 sider til. For at holde omkostningerne nede til gavn for læserne har vi valgt denne løsning i 1986. Vi kan derfor give dig den *samme stofmængde* på 32 sider pr. nummer for kun kr. 7 mere om året — snedigt ikke!

Vores forsøg med et dobbeltnummer i 1985 blev afgjort en succes. Vi udgiver derfor i 1986 også et stort dobbeltnummer (3 og 4) i sommermånederne, hvor mange ikke rigtigt har stunder til at læse. Og så er det jo dejligt at have et trykt nummer af UFO-NYT, hvis det en dag skulle blive regnvej (det hænder, som bekendt).

Alt i alt ser vi frem til det kommende år og glæder os til fortsat at sende dig et spændende nummer af UFO-NYT ca. hver anden måned. Og du ønskes en rigtig glædelig jul samt et godt UFO-nytår.

SPØGELSESRAKETTERNE

Nedstyrtning ved Kölmjärv

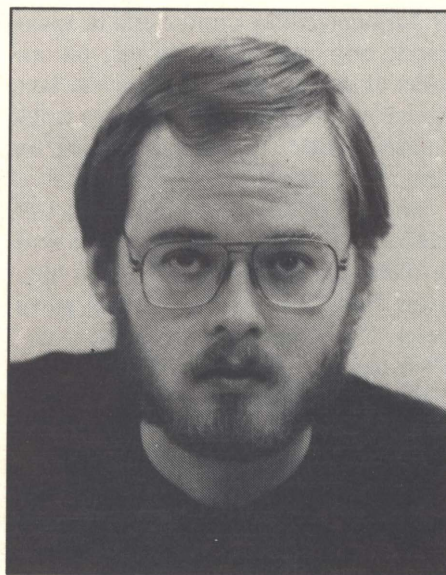
Af Anders Liljegren og Clas Svahn

Denne artikel er et tilbageblik på et af de mest betydningsfulde tilfælde fra 1946 spøgelsesraket-bølgen. Clas Svahn, journalist på den nordsvenske avis Norrbottens-Kuriren, fandt for nylig frem til og geninterviewede adskillige af de gamle vidner, såvel som den militærperson, der havde til opgave at lede den langvarige eftersøgning i søen. For at fuldende det detaljerede billede, er der også medtaget notitser fra den tids aviser og nyhedstelegrammer — indsamlet i AFUs arkiver — så beretningen er den mest komplette rapport, der nogensinde er offentliggjort om et af tilfældene under spøgelsesraket-bølgen. Dog er der ikke medtaget noget af det materiale, AFU for nylig modtog fra Forsvarsstabens. AFU har desværre endnu ikke haft mulighed for at vurdere den store mængde arkivmateriale, men håber på, at en fremtidig rapport kan bringe yderligere detaljer om dette tilfælde.

50 m fra kölmjärv-søens bred, omkring 24 km vest for Överkalix i det allernordligste Sverige (ca. 66° 23' N og 22° 18' Ø), har der måske ligget et mystisk objekt begravet i bundens mudder i de sidste 40 år. I løbet af en to ugers periode gennemsøgte militæret hver tomme af søen med specielle instrumenter, dog uden resultat. Søens mudrede bund besværliggjorde deres arbejde.

Sommeren 1946 var ved at gå over i agurketiden, og over hele Sverige indrapporterede i tusindvis af mennesker deres observationer af ukendte, ofte raketlignende objekter, der krydsede himlen eller styrtede ned i søer. Alene på fire dage i juli modtog den svenske Forsvarsstab 300 rapporter, og henimod slutningen af sommeren var det officielle tal 997 modtagne observationsrapporter (1).

Objekterne passerende ofte landet i høje baner, og mange mistænkte russerne for at udføre forsøg med erobre-

Clas Svahn, journalist og medarbejder i »Arkivet för ufo-forskning« (AFU).

de tyske V-våben. Avisernes spalter var dagligt fyldt med rapporter som disse: På vestkysten observeredes et kvadratisk objekt, der lydløst krydsede

himlen på en nordlig kurs; i Sundsvall forskrækkede et sølvfarvet, aflangt objekt nogle fabriksarbejdere; i Stockholm så en del af indbyggerne et stort, lysende objekt, der blev fulgt af et par sorte kugler...

Kölmjärv observation

For landmanden Knut Lindbäck (68 år gammel ved interviewet i 1984 (2)) og hans tjenestepige Beda Persson (18 år gammel i 1946) var fredag den 19. juli 1946 en travl dag. Der skulle køres hø ind. Knut og Beda arbejdede ved Kölmjärv-søens skrånende bredder. Klokken var 11.45 — næsten middag — og solen bagte.

Pludselig hørtes en summende lyd fra oven.

»Jeg så op, da jeg troede, det var et fly,« siger Knut i dag. »I stedet så jeg et raketlignende objekt, der havde retning mod søen.«

Sammen med Beda så han det to meter lange, askegrå projektil styrtede ned i vandet ca. 1,5 km borte, nær søens sydvestlige bred. Der rejste sig en høj vandsøjle, der hurtigt blev efterfulgt af endnu en. (Der var tilsyneladende hverken træer eller andre genstande, der kunne hindre, at vidnerne kunne følge objektets bane (3)).

»Jeg er sikker på, at det var en fast genstand,« siger Knut, der stadig husker hændelsen ret godt. Objektet var to meter langt og havde en fladtrykt snude, mens bagenden var spids. Jeg tror, der var noget, der lignede små vinger på siden, men jeg er ikke sikker. Det gik så hurtigt.

Ifølge det nyhedstelegram, der blev sendt til alle svenske aviser (3), var vandsøjlen »nogle få meter høj«. Fra

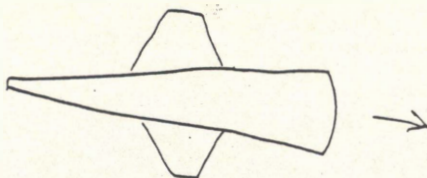
den tids avisartikler står det endvidere klart, at der hverken var lys på eller fra objektet (4). Det svenske nyhedsbureau TT rapporterede, at de to hovedvidner ikke hørte nogen eksplosion (3), men Lindbäck fortalte imidlertid Dagens Nyheter, at »der hørtes en plaskende lyd, men det var nok fra det vand, der blev slynget op.« (4)

Den kraft, der lå bag nedstyrtningen, blev understreget af et andet vidne (fundet i 1984), der befandt sig på søens nordlige bred kun nogle få hundrede meter fra nedstyrtningsstedet. Fridborg Tagebo, der var 14 år i 1946, husker det hele meget tydeligt (5).

»Det var en frygtelig lyd. Jeg har aldrig — hverken før eller efter — hørt noget lignende. Min mor, der vaskede tøj nede ved bredden, råbte til mig, at jeg skulle lukke vinduerne, for det begyndte at tordne. Vores hund gik helt amok og løb bort. Det hele var meget frygteligt. Da tingesten endelig slog ned, var det som om en bombe detone-rede.«

Lindbäck, der befandt sig længere borte, sprang straks på sin cykel og kørte ad vejen langs søen, indtil han kom til et sted nær det observerede nedstyrtningssted. Her tog han ud på søen i en robåd.

»Da jeg roede ud til stedet, bemærkede jeg, at tang og åkander var revet op med rod og smidt omkring. Vandet var meget mudret, og det var umuligt at se, om der var noget på bunden. Sø-

Spøgelsesrakket set af Fridborg Tagebo, da den styrtede ned i Kölmjärv-søen. Skitsen er tegnet af vidnet i 1984.

en er ellers ikke ret dyb her, kun omkring to meter eller så.«

Undersøgelsen

Om eftermiddagen (fredag) efter en af Lindbäck's naboer havde tilkaldt ordensmagten blev politi og hjemmevernsfolk posteret langs søens bredder med ordre på at afspærre området og holde øje med nedstyrtningsstedet. Natten mellem fredag og lørdag kørte en gruppe fra det 3. Ingeniør Korps i Boden mod Kölmjärv i lastbiler (4).

Den 20. juli (lørdag morgen) ankom Karl-Gösta Bartoll, der engang var løjtnant, sammen med en gruppe soldater til Kölmjärv for at lede efter raketten. Operationens ansvarshavende officer, der nu — 38 år senere — er en 68 årig major af reserven, bor i Arboga. Da nedstyrtningen fandt sted ved Kölmjärv, havde han været tjenstgørende ved 3. Ingeniør Korps i fem år, deraf de fleste under krigen (6).

Om lørdagen blev der foretaget nog-

le indledende undersøgelser på stedet, og søndag ankom der mere personale og udstyr fra Boden.

I en af de landsdækkende aviser stod der: »Lørdag blev der afsendt en militær enhed på 10 mand til søen, og de fandt hurtigt det sted, hvor projektilet sank til bunds. Vanddybden er det pågældende sted 75 cm, og projektilet lavede et stort og dybt hul i mudderbunden. Da man stak en åre ned i hullet, kunne den ikke nå bunden, så der blev tilkaldt forstærkning. Projektilets hastighed må have været meget høj, da en del mudder blev kastet langt væk fra nedslagsstedet. Man håber, at det takket være muddret, der har afbødet stødet, er muligt at finde projektilet. det menes dog, at der vil gå nogle dage, før det er muligt at grave det op.« (7)

»Militæret begyndte med at bygge en tømmerflåde ved bredden,« siger Rune Lindbäck, den nabo, der tilkaldte myndighederne. »De var omhyggelige med ikke at bruge søm af jern, da disse ville have påvirket deres følsomme instrumenter. Tømmerflåden blev surret sammen med hampereb.« (2)

Fra tømmerflåden kunne militæret se, hvordan moræner og sten fra de dybere lag var blevet slynget op. Alt pegede på, at der havde fundet en eksplosion sted under vandoverfladen.

»Militæret undersøger nu et område på 200 × 200 m tværs over søen. På grund af det tykke lag mudder bruger de nu en slags ekkolod, dvs. for hver halve me-

Foto: Clas Svahn.

Søen Kölmjärv i det allernordligste Sverige.

Karl-Gösta Bartoll, løjtnant ved ingeniørtropperne, arbejder på flåden i Kölmjärv. Apparatet på billedet er et malmsøgningsapparat fra Boliden. Det anvendes i et forsøg på at lokalisere metaldele på bunden af søen.

ter stikkes en føler ned i mudderet. Vanddybden er kun 2 m på det dybeste sted. Et forsøg på at bruge en almindelig minesøger mislykkedes, da den ikke er konstrueret til at virke over så lange afstande, som der her er tale om. Specialofficerer og videnskabsmænd fra Forsvarets Forsknings Institut (FOA) rejste til stedet lørdag, men vendte næsen hjemad søndag aften.» (8)

Professor Gustaf Ljunggren fra FOA siger, at instituttet har sendt to observatører til nedstyrtningsstedet i Kalixområdet.

»Før bomben er fundet, er det for tidligt at sige noget om den,« sagde professor Ljunggren. »Hvis det er raketdrevne projektiler, er det muligt, de er nedstyrtet sådan, at de automatisk vender tilbage til deres udgangspunkt — hvilket kunne forklare hvorfor, der ikke er så mange nedstyrtninger. Det er også muligt, at projektilerne er radio-styrede. Det er i hvert tilfælde svært at tro på, at det er med fuldt overlæg, de styrter ned i søer, for ikke at blive fundet af de svenske eftersøgningshold. Den sø, vi nu undersøger, er kun 200 m bred, og når man tænker på i hvilken afstand projektilet er blevet affyret, er det indlysende, at målet er for lille.« (9)

»Fra nedstyrtningsstedet er det sidste nye, at eftersøgningsområdet er

blevet udvidet, da det er slået fast, at projektilet har ramt en sten nede i mudderet og derfor har ændret retning. Forsøg med minesøgere mislykkedes, så nu anvendes der en elektrisk sonde.« (9)

Til Dagens Nyheter fortalte vidnet Lindbäck, at »det dybe mudder er en hindring for eftersøgningen. Nedstyrtningsstedet er i den lavvandede del af søen, og vanddybden er her kun to meter, i modsætning til andre steder, hvor søen er dybere. Søens størrelse er dog kun et par kvadratkilometer.« (10)

Senere ankom en civil ekspert fra mineselskabet i Boliden med nogle instrumenter, der kunne registrere jerngenstande i vandet.

»Instrumentet kan sammenlignes med vore dages metaldetektorer,« siger Karl-Gösta Bartoll, »men dengang var det enestående. Vi undersøgte søen i næsten to uger, men det eneste vi fandt, var en træ-gasbrænder og lignende jerngenstande.« (6)

Rygterne svirrede, og en uge efter nedstyrtningen meddelte den nationale presse:

»Ifølge pålidelig kilde! er raketprojektilet fundet. Dette kan dog ikke bekræftes fra officiel side, da et tordenvejr søndag aften afbrød telefonforbindelsen til kölmjärv. Militæret... brugte først minesøgere, men senere

gik de over til en metaldetektor. Der er trukket en stålwire over den 150 m brede sø... Hele søen er blevet gennem-søgt, og nu ser det ud til, at anstrengelserne har båret frugt. Sent søndag aften var Dagens Nyheter i kontakt med kaptajn Dimander fra den lokale forsvarsstab i Kalix. Han havde ikke været i kontakt med Kölmjärv i søndags, da telefonlinjen var afbrudt. Søndag aften var der i Överkalix vedvarende rygter om, at bomben var blevet fundet... Projektilet var næsten tre meter langt og udsmykket med hvide bogstaver.« (11)

Myndighederne benægtede selvfølgelig rygterne:

»Ifølge oplysninger fra Forsvarsstabens afdeling for luftforsvar er »spøgeselsbomben« endnu ikke fundet... De rygter, der opstod i søndags, om at den skulle være fundet, har intet hold i virkeligheden.« (12)

Endelig i august kunne alle spekulationer afsluttes med endnu et spørgsmålstegn:

»Undersøgelserne af et påstået projektilnedslagssted er nu afsluttet uden resultat. Der har været brugt elektriske minesøgere og geologiske metaldetektorer. De steder, hvor instrumenterne viste, der skulle være metal, er der blevet anvendt trawl, elektriske ekkolod, ja selv mudderet er blevet nøje undersøgt. Der vil dog ikke blive foretaget en tømning af søen.« (13)

Op sådan løb den undersøgelse, chefen for det svenske flyvevåben Nils Alhgren betegnede, som »det sikreste bevis på en nedstyrtning« (14), ud i sandet. *) Men mellem linjerne i nyheds-telegrammerne stod der endnu mere...

Sabotage

Den militære undersøgelse af den lille sø i Norrbotten forløb ikke helt uden forstyrrelser. Efter nogle få dage opdagede en skildvagt, at et par mystiske personer sneg sig rundt i skovene nær nedstyrtningsstedet. De blev set flere gange, og til sidst beordrede løjtnant Bartoll skarp ammunition i våbene.

»Til sidst turde vi ikke bruge vore telefoner, når vi skulle aflægge rapport til hovedkvarteret i Boden, men sendte

*) Tillæg (juli 1985): senere undersøgelser i Forsvarsstabens arkivmateriale og interviews med K. G. Bartoll giver ingen som helst indicier for, at nogen metalgenstand af fremmed art nogensinde er fundet i Kölmjärv. Den store eftersøgning var således helt resultatløs. Enhver påstand i anden retning modsiges af det omfattende materiale AFU har modtaget (ca. 30 sider).

dem med ordonnans. Endelig var der nogen, der klippede vore telefonledning over med en bidetang (måske var det det 'tordenvejr' Dagens Nyheter skrev om den 29. juli?).»

De mystiske mænd holdt sig skjult, og der blev ingen spioner fanget (6). Umiddelbart efter det første nyhedstelegram fra det svenske nyhedsbureau, bad Forsvarsstaben aviserne om ikke at nævne søens navn, men blot skrive, at det var en sø i »det sydøstlige Norrbotten« (15). Dette var øjensynligt for sent, da mange aviser allerede havde offentliggjort søens navn. Denne begrænsede censur blev taget til efterretning, og efter den 20. juli forsvandt stednavne fra de fleste spøgelsesraketrapporater.

Da eftersøgningen ved Kölmjärv blev indstillet, blev løjtnant Bartoll forflyttet til Gällivare, hvor nogle personer i et sommerhus havde set et objekt styrte ned i søen.

»Deres observation var næsten identisk med Knut Lindbäcks, men søen var for dyb, til vi kunne foretage en undersøgelse,« siger Bartoll.

»Der er mange ting, der tyder på, at Kölmjärv objektet opløste sig selv,« fortsætter han. »For det første så Lindbäck en anden vandsøjle efter den første var faldet sammen, og for det andet hørte en ældre kvinde, der bor i en hytte nær nedslagsstedet, et dæmpet tordenbrag. Objektet var sandsynligvis lavet af et letvægtsmateriale, muligvis en slags magnesiumlegering, som let ville opløses og ikke kunne registreres af vore instrumenter.«

Hvad så folk efter din mening den sommer?

»Det var helt afgjort ingen psykose,« siger Bartoll. »Det folk så, var virkelige, fysiske objekter. Min personlige teori er, at det var tyske eller russiske forsøgsvåben opsendt af russerne fra en af Østersø-staterne. Vi, der arbejdede ude i marken, vidste ikke, hvad det var, da Forsvarsstaben aldrig fortalte om deres resultater til folk på vores niveau. Der blev på samme tid foretaget undersøgelser i fem eller seks svenske søer, men der blev ikke i et eneste tilfælde fundet noget.« (6)

Andre og lignende tilfælde

Knut Lindbäck og Beda Persson var ikke de eneste mennesker, der rapporterede, at de havde set en spøgelsesrakete styrte ned i en sø. I den svenske presse kunne der læses om mindst et halvt dusin andre tilfælde.

Kun 15 minutter før nedstyrtningen

Foto: Clas Svahn.

Ludvig Lindbäck peger mod nedslagsstedet. Ludvig er bror til Knut Lindbäck, der så nedstyrtningen. Ludvig så intet selv, men eftersom Knut var syg og ikke kunne forlade hjemmet i Luleå, udpeger Ludvig nedslagsstedet.

ved Kölmjärv, blev den 11 årige Kurt Larsson fra Storbäcken, 20 km nord for Överkalix, skræmt af et objekt, der ramte den lille sø Kattistjärn (23 km nordøst for Kölmjärv), hvor han fiskede. Der hørtes en rumlende lyd kort før til nogle sekunder efter, der rejste sig en høj vandsøjle foran ham, men der hørtes ingen eksplosion.

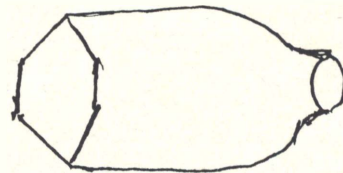
»Det var en meget mærkelig, nærmest som når vinden rusker hårdt i træerne,« huskede Kurt Larsson her 38 år senere (16). »Men den var for kraftig, og træerne bevægede sig ikke. Pludselig var der noget, der ramte vandet med et plask 150 m foran mig, men jeg havde ikke en chance for at se, hvad det var.«

Da militæret ankom to dage senere, gjorde de det klart for Kurt, at dette her ikke var noget man talte om. Der blev aldrig foretaget nogen større un-

dersøgelse af søen. Da dens mudderbund var 5 m dyb, kunne dykkerne intet se.

»Jeg tror, at tingesten stadig er derude,« siger Kurt Larsson i dag. »Den eksploderede i hvert fald ikke.«

Omkring det samme tidspunkt (kl. 11.30 den 19. juli) så landmand Leonard Danielsson og hans tre sønner et cylindrisk objekt krydse himlen med en nordvestlig kurs ved Bölebyn nær Piteå i Nordsverige (17). Kjell Daniels-

Den »flyvende mælkeunge«. Kjell Danielsson så den 19. juni 1946. Skitsen er tegnet den 20. juni 1984.

PILOTER SER UFO'ER

Australske piloters UFO-observationer

Blev en australsk pilot skudt ned af et UFO...?

Husker du den unge, australske pilot Frederich Valentich?

Husker du, at han forsvandt sporløst med sit fly efter at have set et UFO?

Hændelsen fandt sted i oktober 1978. Siden da har Skandinavisk UFO Information gravet i sagen og kan nu i bogen **PILOTER SER UFO'ER** fremlægge nye, spændende oplysninger i sagen:

- ★ *Kopi af den officielle havarirapport.*
- ★ *Analyse af den »metalliske lyd«, der overdøvede Valentichs sidste ord til flyveledelsen.*
- ★ *En gennemgang af de mange forklaringer på pilotens og flyets forsvinden.*
- ★ *En synsk kvindes forsøg på at finde Valentich.*

Gennemgangen af Valentich-sagen er den mest omfattende, der hidtil er offentliggjort.

*Foruden denne spændende sag rummer **PILOTER SER UFO'ER** 12 andre UFO-hændelser oplevet af australske piloter.*

PILOTER SER UFO'ER er redigeret af Kim Møller Hansen på grundlag af et stort kildemateriale fremskaffet af bl.a. den australske ufo-forsker Keith Basterfield og Richard F. Haines, der er forsker ved Ames Research Center, USA.

PILOTER SER UFO'ER er på 78 sider i A5-format og illustreret med forklarende kort og oversigter.

PILOTER SER UFO'ER fremstilles kun i et begrænset oplag — bestil derfor med det samme **dit** eksemplar.

Pris KUN kr. 52,-

Bogen bestilles lettest ved at indbetale kr. 52,00 + kr. 10,00 (ekspedition/porto) på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte. Mærk modtagerdelen »Piloter ser UFO'er«.

Oron växer i landet
för död och skador
av säckbomberna

[illegible]

**oppar" och
nistor i skyn**

Spökbomb sågs vid Haparanda: starkt vitt ljus

Undersökningar på flera håll i Norrbotten.

Det säkraste ne-¹slaget torde vara att som inträffat i Kolmjärn, där arbeten pågår för att om möjligt finna några rester. På grund av den dyra botten i sjön är dock detta arbete mycket besvarligt och kan dra långt ut på tiden. De åtgärder, som anses rimliga och lämpliga för att nå ett resultat, kommer att vidtas. Annu

Även i spetsen observerades mindre ljusfenomen, vilka iakttagaren dock trodde kunde härleda sig från ljusreflexer beroende på det starka solaknet i solnedgången.

Projektil med ljus
i bågge ändrar.
... har vidare ob-

**Sverige är provskjutnings-
bana för raketbomber!**

Dagligen ses projektiler särskilt i Norrland.
Svensk flygare mötte raketbomb.

Försvarsstaben anser sig, med stöd av de tainrika rapporter, som nu föreligga från olika delar av landet, kunna fastslå att vårt land användes som provskjutningsbana för främmande, raketedrivna projektiler av ungefär samma typ som de tyska V 1 och V 2, och att det här verkligen är svenskt lufv en grov kränkning av svenskt lufv. Vi har svenska nogga ku

[illegible]

Spök
2 meter lång

Den längsta projektibana över
svenakt område, som kunnat lag-
gas in på karta, gäller sig omkring
1.000 km. vilket är fullständigt
fantastiskt med kändedom om att
de första tyska 7 2 endast hade
räckvidd av 280-350 km. Varen
ifrån utskjutningen åker, vill man
inte uttala sig om. Om man rent
hypotetiskt antar den forna tyska
experimentstationen Penemunde
som startplats blir det nämligen
fråga om räckvidd på 1.000-
1.300 km. i svenska pro-

Tydligen äro de mystiska projektilerna på ett eller annat sätt själv- eller fjärrstyrda, eventuellt radiostyrda, ty en militär trupp som stt en sådan projektil, iakttagt den hastigt gjorde en kursför

formig, om en flygmaskin
nande projektil, som kom från
ter och kunde mycket tydligt ses
under cirka 20 sekunder. Den gick
på molnighög och oerhört fort. Inte
ett ljud hordes, men däremot synt-
tes svart rök runt omkring den.

Över Västskusten iakttagt på tis-
dagmiddagen en rymdprojektil,
som på vanlig flygmaskinshög
gick från söder rakt mot norr. Den
föreföll vara fyrkantig och hade
ett färg på undersidan som var

**Sakra nedslaget hittills
i hela landet, experter från
Boden har avrest till n**

En "spökprojektil" slog på fredags-
östra Norrbotten. Nedslog
inträffade kl. 11.45 i ett
hög vattenkar'ad -
middagen var
likt

norrbottenskt
 projekt - väldig vattenpel

...ket, kunde inte iakttaga själva projek-
 tilen men hon såg nedslaget och vatten-
 pelaren. Hon blev naturligt nog mycket

(Forts. å sid. 5)

Hemmanägaren rapporterade ome-
diert den inträffade läktagelsen till
underläkaren i socknen, vilken i sin tur
satt sig i förbindelse med FO-staben
i milfstaben i Boden. En be-
soffan

son, der dengang var 13 år gammel, glemmer aldrig det aluminiumskinnende objekt, der krydsede himlen den sommerdag (18):

»Det var en meget besynderlig tingest. Den havde nærmest facon som en mælkejunge, var temmelig tyk og reflekterede sollyset som om den i perioder roterede om sin egen akse. Vi kunne se den i mere end 15 minutter. Den var fuldstændig lydløs.«

Så her har vi tre observationer, der fandt sted inden for et kvarter. Lad os til sidst se på to lignende »nedstyrtninger i søen«:

»Fire personer, der arbejdede i en
tømmergård nær en stor sø i Midt-

Norrland, hørte en meget kraftig hvæsen fra luften. Da de så op, så de, hvad de sammenlignede med et lille fly, nogle få hundrede meter oppe. Objektet havde en kort krop uden hale og et par små vingelignende fremspring på siderne. Det fløj meget hurtigt, og styrtede ned i søen i en vinkel på 65°. Vejret var klart, og alle vidner var sikre på deres observation.« (19)

Det bør lige bemærkes, at denne nedstyrtning også fandt sted omkring middag (kl. 11.30) den 13. august 1946, ca. tre uger efter Kölmjärv tilfældet.**)

Det andet tilfælde, denne gang fra Norge, blev rapporteret af Bjørn Øver-

bye i en Flying Saucer Review artikel (20), vi gentager hans oversatte artikel her. Mjösa tilfældet fandt sted omkring middag (!) den 18. juli, næsten nøjagtigt 24 timer før Kölmjärv-nedstyrtningen:

»Lige i Norges hjerte er der en stor sø med navnet Mjösa. På en lille gård ved den sydlige del af denne sø, så en landmand og hans familie på kort afstand nogle mærkelige objekter. Han og hans søn arbejdede uden for laden, mens hans kone og datter befandt sig på en lille høj nær gården. Klokken var 12.00, det var middag, himlen klar, og søen helt rolig, det var kort sagt, som det bør være en dejlig varm sommerdag. Da hørte hans kone pludselig noget:

Pludselig hørtes en underlig lyd. Måske fra et fly i lav højde. Lyden var dog ikke som den lyd, der normalt hørtes fra et fly. Nej det lød nærmest som en kraftig blæst. Snart efter så de to rakettlignende tingester passere over deres hoveder med stor fart og så lavt, at de smed sig ned på jorden. De kunne se, at lufttrykket fik trætoppene til at svaje.

Avisudklip vedr. Mjøsa-hændelsen fra Norge.

På gårdspladsen betragtede Sigvard Skaug og hans søn 'de flyvende X' på lidt større afstand, måske 50 m. Skaug siger, at de var meget lig med V-1 bomber, som han havde set billeder af. Almindelige fly kunne de så absolut ikke

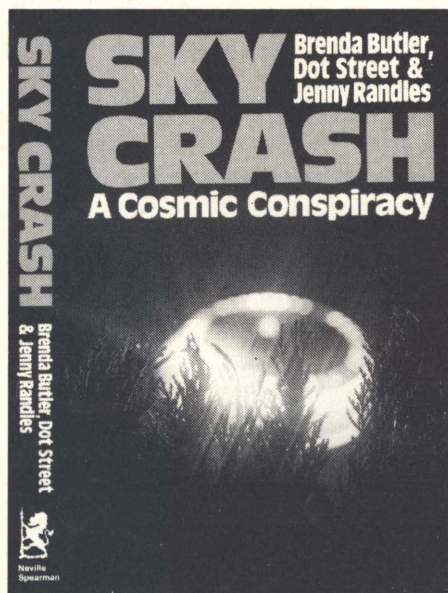
Afsluttes side 17

**) Tillæg (juli 1985): Af Forsvarsstabens dokument er det senere fremgået, at denne raketnedstyrtning observeredes fra flere steder i Svenstavik i Jämtland. Objektet styrtede ned i den sydlige del af Storsjön, hvor militæret ledte efter et lille, vingeformet objekt gennem flere uger.

ANMELDELSE

Tys-tys om nedstyrtning

Af Kim Møller Hansen

»Sky Crash. A Cosmic Conspiracy«.

Af Brenda Butler, Jenny Randles og Dot Street.

Neville Spearman Limited, Suffolk 1984.

283 sider, indb., illustreret.

Pris: 7,50 pund.

I UFO-NYT 3/85 berettede Jenny Randles om efterforskningsarbejdet omkring et formodet UFO-styrt i Rendlesham-skoven syd for militærbasen Bentwaters i det sydlige England. Læserne har nok undret sig over de skrevne ord giver udtryk for. Dette hænger sammen med, at artiklen er skrevet i 1982 — midt i det krævende efterforskningsarbejde. Siden da er der sket meget mere, så meget, at det nu er resulteret i en meget spændende bog. »Sky Crash« er skrevet af Jenny Randles i samarbejde med de to Suffolk-uforapportører Brenda Butler og Dot Street. Uafhængigt af hinanden hørte de tre kvinder kort efter nytår 1981 fra lokale folk og kontakter ind-

Foto: Jennie Zeidman

Dot Street

enfor det engelske flyvevåben rygter om en nedstyrtning, der skulle være foregået i umiddelbar nærhed af Bentwaters/Woodbridge basen — en fælles amerikansk-engelsk flyvebase.

Rygterne var forvirrende. Faktisk lød det, som om der var tale om to be-
givenheder — en om natten den 27. december 1980 og en om natten den 30. december. Rygterne fortalte, at uidentificerede lys blev set bag Woodbridge-basen over Rendlesham-skoven. En militærpatrulje blev sendt ud i skoven for at undersøge sagen. Da man kom derud, viste det sig, at et ukendt objekt var nødlandet i en lysning. Små væsner var i færd med at reparere det beskadigede fartøj. Et større opbud af menige soldater, højtstående officerer og fotografer fra basen ankom til stedet. Og hold nu fast... basens chef, wing commander Gordon Williams var i telepatiske kontakt med de små væsner!

Nogle timer senere lettede objektet og forsvandt. Alle film taget på stedet

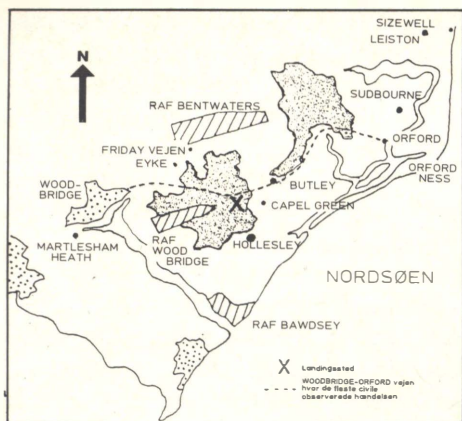
Foto: Dot Street

Jennie Zeidman

blev konfiskeret, og alle vidner fik besked om at holde tæt.

Næste dag blev der fundet tre aftryk i skovbunden. Den følgende aften drog oberstløjtnant i USAF, Charles Halt, sammen med udvalgte mænd ud til landingsstedet, hvor man opdagede radioaktive spor efter objektet. Senere om natten (30. dec.) observerede disse mænd et stort, rødt objekt, der senere delte sig i 5 mindre og forsvandt. Under denne observation indtalte Halt på en medbragt båndoptager, hvad man oplevede. Denne båndoptagelse blev dog slettet eller forsvandt ved et uheld.

Disse formodede hændelser var aldrig blevet omtalt i pressen, og næsten alle engelske ufologer nægtede at beskæftige sig med rygterne. Men Brenda og Dot og senere også Jenny var utroligt stædige. De ville have facts, uanset hvad disse facts så end gik ud på. Minutøst begyndte de at samle brikkerne til et forvirret puslespil, som heller ikke i dag er færdigt. De begyndte at op-

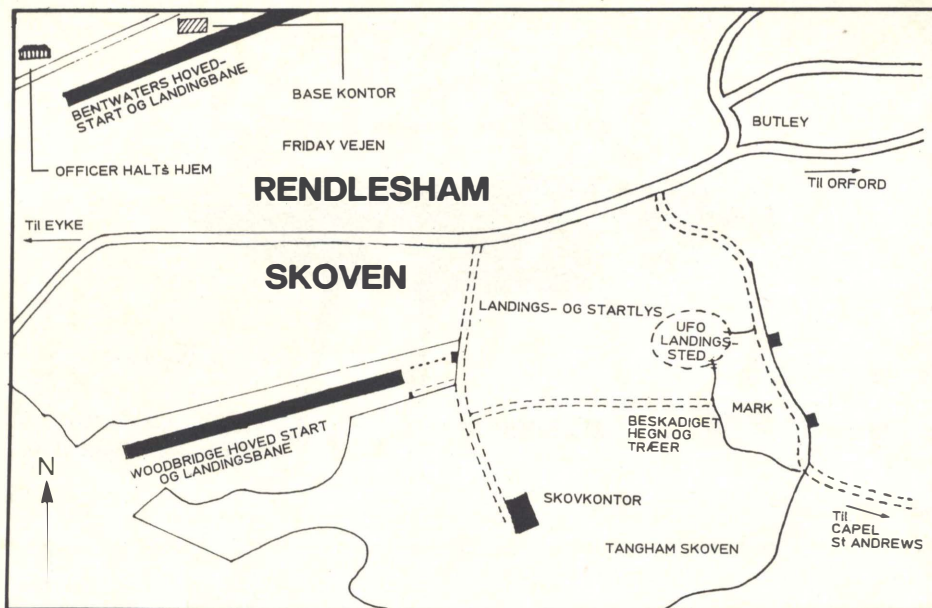
spore vidnerne, og det var ingen let sag. De fleste vidner indenfor det amerikanske flyvevåben var umiddelbart efter hændelsen blevet hjemsendt til USA og spredt over det meste af kontinentet. De lokale vidner var ikke særligt samarbejdsvillige med at rykke ud med deres viden. Og officererne på basen kendte heller ikke meget til sagen.

Bogen beskriver kronologisk de tre kvinders efterforskningsarbejde, der både gav skuffelser, blindgyder og tørre lommesmarter. Pladsen tillader naturligvis ikke at gå i detaljer. Lad os blot fastslå, at p.g.a. af deres utrolige stædighed lykkedes det kvinderne at finde mange vidneudsagn, der bekræfter, at der rent faktisk skete noget i nærheden af Woodbridge-basen i slutningen af december 1980.

Der er interviews med basens chef, Gordon Williams og vidneudsagn fra bl.a. vidnerne »James Archer«, John Burroughs, Adrian Bustinza, »Steve Roberts«, »Art Wallace« og oberstløjtnant Charles Halt. De sidste tre Personer må betegnes som hovedkilderne. »Steve Roberts« (pseudonym) arbejdede under det meste af efterforskningen stadig på basen og er en god bekendt af Brenda. »Art Wallace« var hjemsendt til USA, og blev opsporet af Larry Fawsett (medforfatter til »Clear Intent«). »Arts« historie er den mest fantastiske.

Under regressions-hypnose fortalte han, at han mistede bevidstheden, da han nærmede sig det landede objekt. Han vågnede op et par dage senere i en sygeseng. Senere så han objektet i en hangar under basen, og sammen med de andre vidner blev han ført ind i et rum, hvor han så arkivfilm, der viste jettfly forfulgt af UFOer. Seancen sluttede med, at et fremmed væsen trådte frem og fortalte, hvorfor de var her på jorden osv. osv.

»Art Wallace« understregede hele ti-

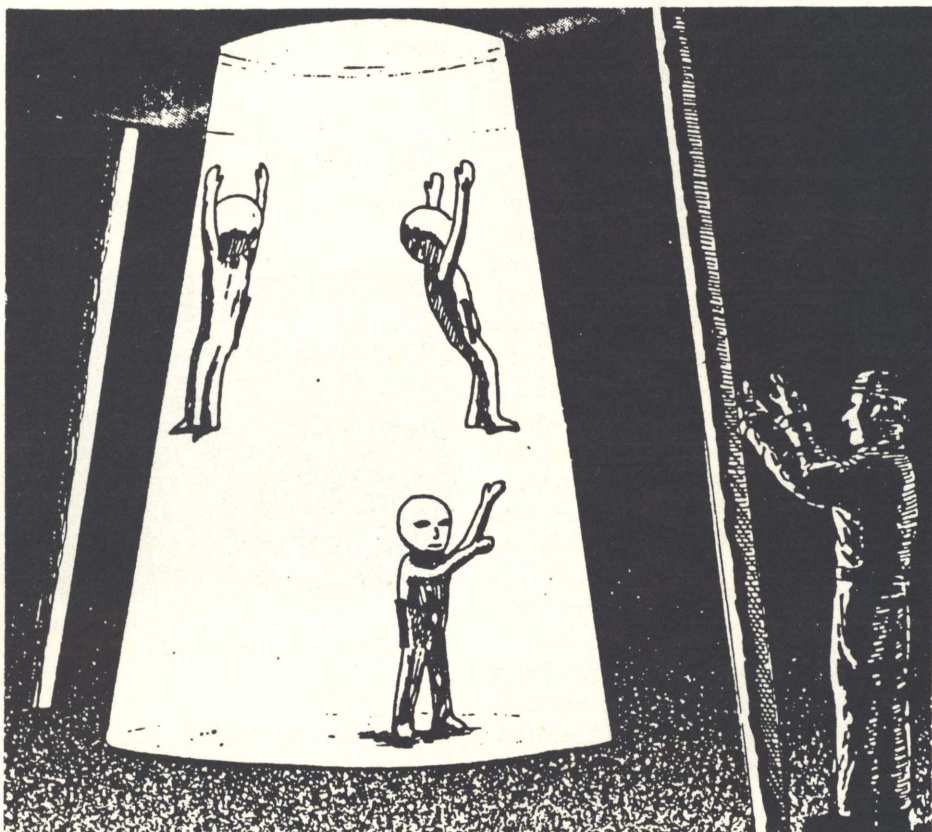

den, at han ønskede at være anonym, da han ellers frygtede for sit liv. Besynderligt nok, efter »Sky Crash« er udkommet, er »Art« trådt frem i en stor amerikansk avis med billede og under sit rigtige navn, Larry Warren!

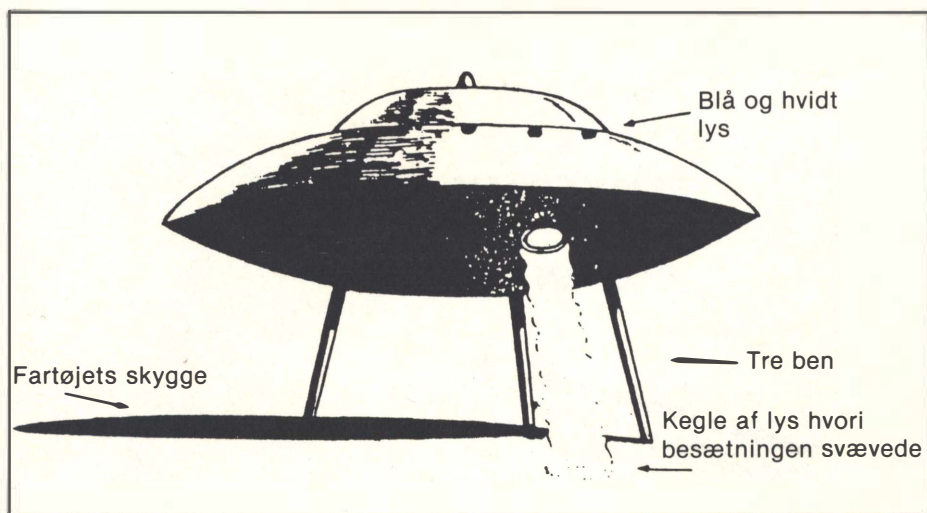
Under læsningen af »Sky Crash« ryster man flere gange på hovedet af de fantastiske vidneudsagn. Men uanset hvad man ellers selv tror, så er der tilsyneladende noget om snakken — hvis man da skal tro den skriftlige rapport

skrevet af oberstløjtnant Halt. Denne rapport dukkede pludselig op, selv om den faktisk slet ikke skulle eksistere!

Jenny Randles besøgte adskillige gange det engelske forsvarsministeriums »UFO Section«, DS-8 for at få udleveret skriftligt materiale om sagen. DS-8 kendte intet til sagen. Jenny fik derefter hjælp fra kolleger i USA. Eftersom der var adskillige amerikanske militærfolk indblandet, måtte det være muligt at få udleveret en rapport om

Wing Commander Gordon Williams' møde med de små væsner — som Steve Roberts oplevede det.

Det landede objekt den 27. december 1980. Efter en tegning lavet af Steve Roberts.

sagen i henhold til »Loven om offentlighed i forvaltning«. Kort efter udliveredede det amerikanske flyvevåben en kopi af Halts rapport, som de såmænd havde fået af DS-8!

Men ikke nok med det. Umiddelbart efter bogens offentliggørelse, kom forfatterne i besiddelse af den kontroversielle båndoptagelse, som Halt lavede under den hårrejsende udflugt til landingsstedet! Indholdet passer godt overens med det rekonstruerede indhold, som forfatterne har sammenstykket i bogen på baggrund af de militærfolk, som hævder at have hørt båndet.

Forfatterne har også fået uventet hjælp fra en tidligere chef af DS-8, en mand ved navn Ralph Noyes. Han kunne ud fra sit kendskab, til hvordan folkene i DS-8 tænker og arbejder, hjælpe forfatterne med henvendelserne til DS-8 og fortolkning af svarbrevene.

Forfatterne undrer sig forståeligt nok over, hvorfor de efter at have mødt en massiv mur af tavshed, pludselig får kendskab til så mange opsigtsvækkende ting i sagen. Måske er dette et led i en plan. Måske ønsker myndighederne, at folk skal tro, at der virkelig landede et UFO for at dække over noget, som ikke måtte komme i offentlighedens søgelys. UFO-historien kan regeringen jo leve med, for hvem vil egentlig tro den? Men hvad nu, hvis folk fik at vide, at et atombevæbnet Cruise-missil var faret vild og skvattet ned i en fredelig engelsk skov? Og så netop på et tidspunkt, hvor stationeringen af missiler er en varm kartoffel.

Måske blev et nyt, hemmeligt våben testet og forsøget gik galt. Netop dette område i England er kendt for forsøg med nye våben. Under anden verdenskrig blev radaren udviklet her.

Måske lykkedes det amerikanerne at bjerge den russiske spionsatellit Cosmos 749, der sandsynligvis faldt ned i havet syd for England omkring den 24. december. Ifølge »RAE Table of earth satellites« faldt Cosmos 749 (satelliten) ned den 26. sept 1980. Rakettrin B faldt derimod først ned den 25. dec. 1980 kl. 21.08 (GMT) over Sussex. Resterne af Cosmos 749 kan være bjærget af »Aarospace Rescue and Recovery Squadron« hjemmehørende på Woodbridge. Ved et uheld er satellitten blevet tabt i Rendlesham-skoven, men bjærget igen og transporteret til USA i dybeste hemmelighed. Det er faktisk fastslået, at et Herkules transportfly landede i Bentwaters den 26/27 december.

Måske skete der noget andet for-dægtigt, som heller ikke har noget med UFOer at gøre. Forfatterne er inde på mange muligheder, men kommer ikke

Jenny Randles ses her sammen med Ralph Noyes, tidligere chef for DS-8.

til nogen konklusion. De pådutter ikke læseren nogen færdigpakket løsning, da der på nuværende tidspunkt tilsyneladende ikke er nogen løsning. Efterforskningen fortsætter. »Sky Crash« kommer i en ny opdateret udgave i

april 1986, så her er noget at se hen til. I december 1984 (to måneder efter udgivelsen) fortalte Jenny Randles til den australske ufolog Bill Chalker, at hun selv tvivlede på, at det var en ufo-hændelse. Hun føler, at ufo-historien skal dække over »noget temmelig uar-tigt der fandt sted«.

Man skulle umiddelbart tro, at »Sky Crash«, der er velskrevet og spændende som en spion-roman, ville sælge som varmt brød. Dette er imidlertid langt fra tilfældet. Bogen er svær at få i England, da ingen større boghandlere vil føre den. Og en planlagt pressekonference i anledning af udgivelsen blev effektivt saboteret af de store, konservative aviser. Hvorfor mon?

I USA, derimod, er ventelisterne lange. Det lille forlag Neville Spearman, som har udgivet »Sky Crash« (efter at bogen blev afvist af det forlag, hvor Jenny tidligere har fået udgivet tre ufo-bøger) er blevet taget på sengen af den amerikanske interesse for bøger, der omhandler myndighedernes formodede ufo-sløring. Dette kan iøvrigt ses af, at bogen »Clear Intent« nu er trykt i 6. oplag.

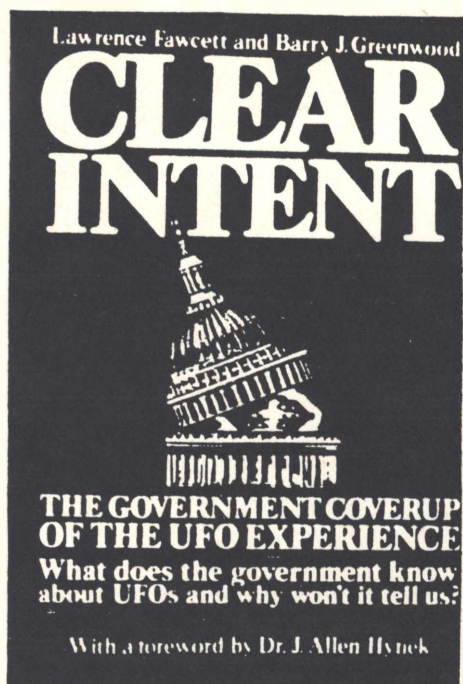
»Sky Crash« mangler desværre et stikordsregister, så bogen er svær at slå op i efter læsning. Denne indledning skal dog ikke forhindre mig i at anbefale bogen til alle, uanset opfattelse af ufo-sagen. □

»Clear Intent: The Government Coverup of the UFO Experience«

af Lawrence Fawcett og
Barry J. Greenwood,
Prentice-Hall, Inc./Englewood Cliffs,
New Jersey 07632, USA,
264 sider, illustreret,
US dollars 17,95, hardcover,
US dollars 8,95, paperback.

Gennem de seneste 5 år har visse amerikanske UFO-organisationer og UFO-forskere systematiseret frigivelsen fra forskellige amerikanske myndigheder af tidligere hemmeligholdte dokumenter omhandlende UFO-fænomener.

I USA findes en lov om offentlighed i forvaltningen – den såkaldte Freedom of Information Act. Det er ved hjælp af denne lov, at det er lykkedes at få frigivet en lang række dokumenter som analyser, indberetninger, referater, breve og memoranda m.v., i alt over 3.000 sider, der på

forskellig måde har med UFO'er at gøre. Inden frigivelsen er visse af dokumenterne dog blevet yderligere cencureret, således at mange vigtige data er fjernet. Det er med baggrund i disse tusinder af siders informationer, at forfatterne Lawrence Fawcett og Barry J. Greenwood har skrevet den foreliggende bog, der har været imødeset med stor spænding.

Bogens titel kan lidt frit oversættes: »Med fuldt overlæg: Regeringen mørklægger alt om UFO'erne«. Og det er naturligvis det store spørgsmål: Hemmeligholder den amerikanske regering alle oplysninger om UFO-fænomener og kan det bevises?

Dr. J. Allen Hynek har i forordet herom sagt, at det er en fornærmelse mod det amerikanske folk, når myndighederne hævder at UFO-fænomenerne ikke eksisterer. Han gør et stort amerikansk dagblads forsideoverskrift til sine egne ord og spørger: »Hvis der ikke er UFO'er, hvorfor så alt dette hemmelighedskræmmeri?«

De citerede dokumenter i bogen stammer fra vidt forskellige kilder, som f.eks. forskellige ministerier, Luftvåbnet, Hæren, Flåden, Ambassader, FBI, CIA og andre efterretningsorganer.

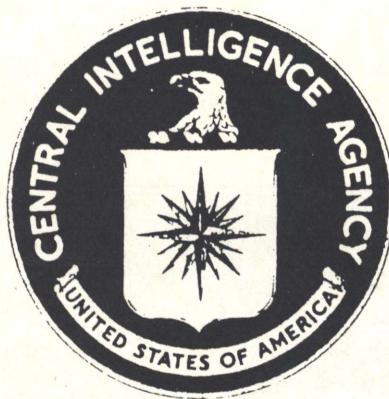
Det var ikke altid nemt at få frigivet de ønskede dokumenter. Der blev af myndighederne lagt ualmindeligt mange »lovlige« hindringer i vejen for mange af de nysgerrige UFO-forskere, som de to forfattere har samarbejdet med, f.eks. i form af ekstra gebyrer

Barry Greenwood.

i hårde dollars for at gennemse og kopiere fra arkiverne. I visse tilfælde måtte endog sagsanlæg til for at få nogle af materialerne frem.

Ikke alle materialer blev frigivet, og det vækker naturligvis ens nysgerrighed. Hvad mon der står i de dokumenter, som regeringen IKKE har ønsket at frigive, bl.a. under henvisning til »den nationale sikkerhed«?

Det tjener ikke noget formål i denne anmeldelse at citere fra de mange dokumenter. Alle UFO-interesserede af lidt ældre årgang husker, at U.S. Air Force i 1969 lukkede det amerikanske undersøgelsesprojekt »Bluebook«. Man informerede offentligheden om, at UFO-fænomenerne ikke udgjorde nogen sikkerhedstrussel mod USA, og at fortsatte undersøgelser af UFO-fænomener var unødvendige.

Alt dette havde myndighederne gjort adskillige gange tidligere i årenes løb. Men forfatterne til »Clear Intent« har med deres documentsamling helt klart bevist, at de amerikanske myndigheder

på trods af disse oplysninger til offentligheden i det skjulte har fortsat deres arbejde med UFO-rapporter på forskellige niveauer.

Lawrence Fawcett og Barry J. Greenwood har for overskuelighedens skyld opdelt dokumenterne i forskellige kategorier, der omtales i særskilte kapitler i bogen, f.eks. FBI's og CIA's rolle i UFO-sagen i forskellige tidsperioder fra 1947-1977. Der er gengivet en række informationer fra amerikanske ambassader verden over, sommetider som referater af lokale avisomtaler af observationer, til andre tider mere konkrete indberetninger.

Bogen indeholder også kapitler om »mystiske helikopter-overflyvninger« af militærbaser samt omtale af døde og lemlæstede dyr i visse amerikanske stater, alt sammen koblet sammen med UFO-observationer. Disse kapitler af bogen virker ret diskutabel og burde nok ikke have været medtaget. De medvirker ikke til at holde den saglige linie. Der er også visse informationer, der ikke kan stå for en nærmere prøvelse.

Bogen er illustreret med 5 fotos, der forekommer lidt irrelevante. Men heldigvis rummer bogen også et godt indeks samt litteraturfortegnelse og en række appendix med gengivelse af eksempler på mange dokumenter og formularer. Mange dokumenter er i vid udstrækning bogen igennem citeret af forfatterne. Det ville dog have tjent dem til ære, hvis de i stedet havde gengivet direkte kopier af de citerede dokumenter, d.v.s. i hvert tilfælde lagt de rå data frem på bordet.

Det gennemsyrrer bogen, at forfatterne ud fra documentsamlingerne vil bevise, at UFO'erne er virkelige og repræsenterer en høj intelligens, som eksempelvis kunne stamme fra det ydre rum.

Det er da også en af de konklusioner (af en lang række!) som forfatterne drager i bogens slutning. Helt den samme konklusion drager en kritisk læser næppe! Jeg gjorde ihvertfald ikke. Men det ødelægger ikke de andre kvaliteter, bogen har.

Dette værk vil blive en klassiker blandt UFO-bøgerne. Det vil i de kommende år blive citeret igen og igen. Brugt og misbrugt!

Det dokumenteres klart i bogen, at myndighederne lyver for offentligheden om UFO'erne! Igen og igen!

Men hvorfor de gør det?

Det er en helt anden historie!

Ole Henningsen.

BALLONFÆRD

Med vinden på rejse

Af Benny Gade

Måske er de originaler, måske vovehalse. Alle ser i hvert fald op til dem, når de bevæger sig langt over jorden uden motor eller vinger. De er ikke i stand til at styre deres luftfartøj, men alligevel skal de overholde luftfartsreglerne. Det eneste, der holder dem oppe, er 1.400 kvadratmeter stof. Nok til omtrent 3.000 paraplyer.

De kaldes ballonskipperer, og der findes en halv snes stykker af dem her i landet. Deres formand hedder Rimmy Tschernja og er fra Glostrup. Han sendte i juni sin ballon op fra Sdr. Nisum i vestjylland i forbindelse med en sportsfest i byen. Da det var tid for »take-off«, stod der tre mand i ballonnens kurv. Jeg var den ene.

Få minutter forinden havde Rimmy og hans medhjælpere gjort ballonen klar. Efter at de 1.400 kvadratmeter var breddet ud på fodboldbanen, som vi skulle starte fra, blev ballonen halv fyldt med luft, ved hjælp af en lille propel-motor. Da den hvælvende sig på fodboldbanen, begyndte opvarmnin-gen ved hjælp af en gasbrænder. Efter-

hånden som temperaturen steg, fik brænderen med sine 1.900 grader varme flammer rejst en frygtindgydende 30 meter høj ballon i rød/hvide farver. Omtrent lige så høj som Rundetårn i København.

Vi kravlede alle op i ballonen. Rimmy, hjælperen Mogens Høegh og un-

Foto: Benny Gade.

Når det hele bliver set fra en ballon, er der ingen tvivl om, at Vestjylland er flad.

dertegnede. En flok frivillige hjælpere hang som en kødrand om kurven for at holde ballonen ved jorden. De fik nu besked på at slippe, og der kom straks uro over ballonen. Den ville afsted.

Uden sikkerhedsnet

Flammerne fra gasbrænderen brølede, og langsomt hævede vi os op over et par hundrede tilskuere på pladsen. Og op over Sdr. Nisum Hallen som vi passerede i få meters højde.

Vi havde ingen mulighed for at styre. Vi fløj med samme hastighed og retning, som vinden blæste. Ombord var der fuldstændig vindstille. Det sugede kraftigt i maven, når man så ud over kanten af kurven. Der var kun markerne nedenunder. Intet sikkerhedsnet, der kunne fange, hvis du ved et uheld faldt ud. Endnu engang gennemgik jeg min kolossale erfaring om ballonflyvning, som jeg gennem årene

Fot: Niels Hjerrild.

Ballonen er rejst, og luften bliver varmet op med gasbrænderen, der sidder over vore hoveder. Fra venstre er det Mogens Høegh, skipperen Rimmy Tschernja og undertegnede. Jeg blev af sikkerhedshensyn forsynet med en hjælm, da det var min første ballonfærd.

havde høstet fra Tivolis ballongynger og udsendelser i TV. Min konklusion blev, at der faktisk var meget om denne specielle sport, jeg ikke vidste.

Der var skipper, der igen fik mig til at koncentrere mig om flyvningen.

— Det gælder om at se i flyveretningen. Især når du starter og lander, for du skal holde øje med højspændingsledningerne, forklarede han mig.

Rimmys henstilling var ikke ubegrundet. Hvis ballonen ramte en af de store strømførende kabler, ville stålwirerne, som holdt kurven ophængt i ballonen, smelte som smør på en rødglødende stegepande.

— Det er ikke strømmen, du dør af, men faldet, beroligede skipper mig.

Ballonen fløj sydover, og undervejs vakte vi stor opmærksomhed. Mange biler standsede nedenunder os, og andre steder kom folk ud fra gårdene for at følge den ensomme ballons rolige færd.

Nødlanding under kontrol

Efter en halv times flyvning begyndte Rimmy at tænke på at lande. Horisonten blev set efter for luftledninger, inden ballonen fik lov at dale til få meter over jordniveau. Endelig fandt vi en græsmark, som vores flugt ville gå hen over. Mogens trak i en snor, der gik til en ventil i toppen af ballonen. Den inde-spærrede varme luft strømmede ovenud, og satte ballonen hårdt på marken. Men en 30 meter høj ballon på flere hundrede kilo lader sig ikke standse i første forsøg. Vi røg som en bordtennisbold hen over marken, inden ballonen endelig faldt helt til ro, og jeg turde slippe mit klamrende tag i kurven. Det var en nødlanding under kontrol, som Rimmy tidligere på aftenen havde fortalt mig.

En halv times tid efter havde de to ballonfolk pakket sammen og var med

Foto: Niels Hjerriid.

Så har en kvart million forladt jorden og sat kursen i samme retning som vinden blæser.

deres mandskab på vej mod Frederiksværk. En ny ballonopstigning ventede den næste dag.

Foto: Benny Gade.

Alt er pakket, og holdet er parat til at køre videre. Fra venstre er det formanden for Dansk Ballon Union, Rimmy Tschernja, hans kone Jytte og deres søn Michael. Længst til højre står assistenten på turen, Mogens Høegh.

Foto: Benny Gade.

Den dag landede der en sær, rund tingest midt på marken ved siden af, hvor den lille fyr boede. Og det må man da naturligvis ud og se nærmere på.

Brevkasse

Få svar på alt mellem himmel og jord vedrørende UFOer og beslægtede emner.

Har du et uløst mysterium så send en note.

Er der en beretning, du gerne vil høre mere om, så skriv til:

Brevkassen

Redaktør

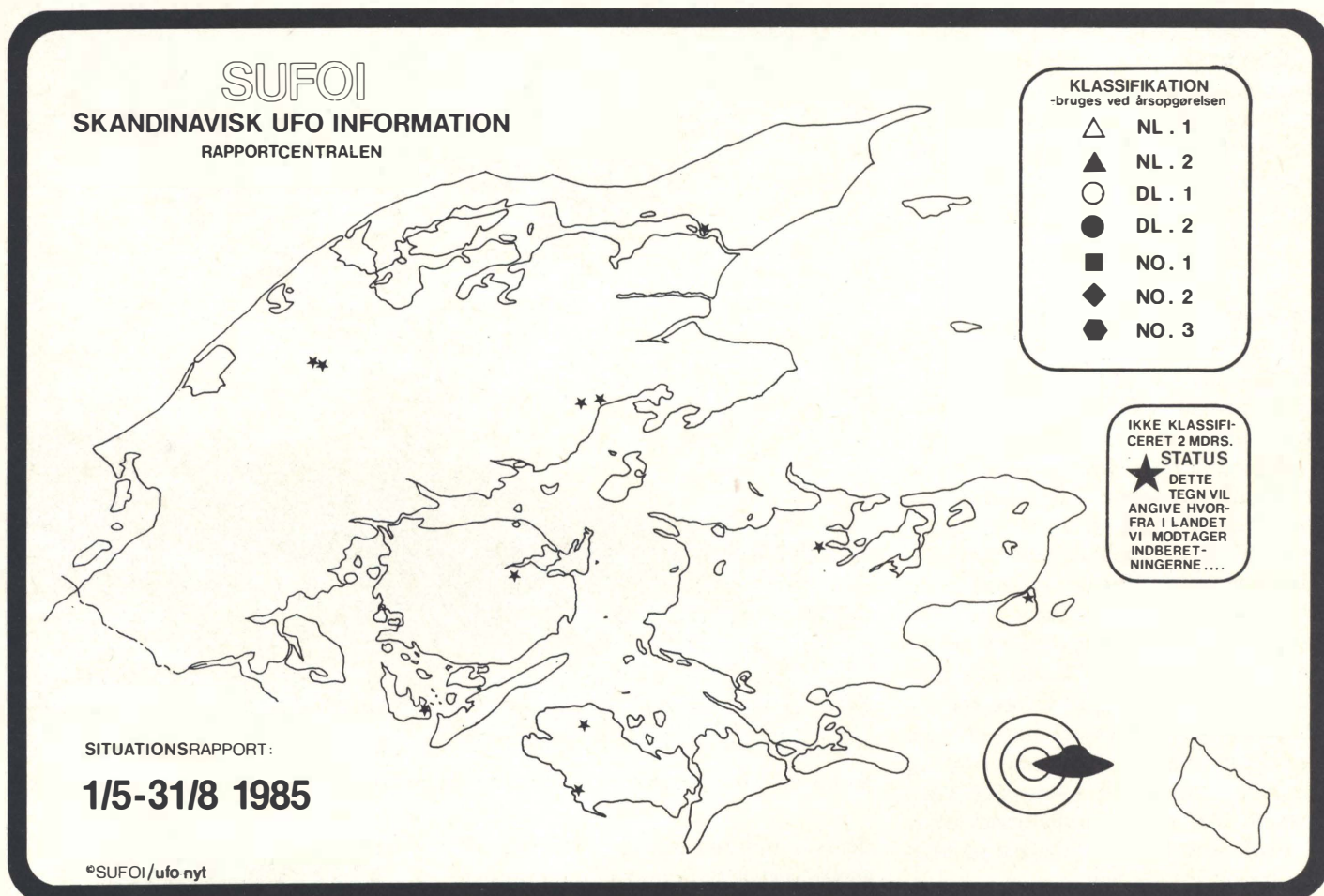
Henrik Klinge Pedersen

Købmagergade 59, 1.sal
1150 København K.

SUFOLs svarpanel står klar med artiklen.

DANSKE RAPPORTER

Indberetninger

NL.1.
Nattelysfænomen 1
 Et punktformet lys uden detaljer.

DL.1.
Dagslysfænomen 1
 Et punktformet fænomen uden detaljer.

NO.1.
Nærobobservation af 1. grad
 Et ufo med tydelige detaljer set inden for en afstand af 150 meter eller mindre.

NL.2.
Nattelysfænomen 2
 Et lysfænomen af en vis udstrækning med synlig form.

DL.2.
Dagslysfænomen 2
 Et fænomen af en vis udstrækning med synlig form.

NO.2.
Nærobobservation af 2. grad
 Et ufo som i NO.1., der tillige efterlader tegn på at have været der - såsom landingsmærker, stråling, beskadiget vegetation, elektriske forstyrrelser osv.

Et nattelys er et eller flere lys, der ses efter solnedgang. Iagttageren kan ikke sige, hvor langt væk lyset er. Lysene kan være konstante, blinkende eller roterende. Lysene kan bevæge sig støt, fare omkring eller hænge stille.

Et dagslysfænomen er et eller flere fænomener, der ses efter solopgang. Iagttageren kan ikke sige, hvor langt væk fænomenet er. Det kan bevæge sig støt, fare omkring eller hænge stille.

NO.3.
Nærobobservation af 3. grad
 Et ufo - svævende eller landet - som i NO.1., hvor der er iagttaget væsener eller skikkelser inde i eller i umiddelbar nærhed af fænomenet.

KÖLMJÄRVI

— fortsat fra side 9

have været. De var cigarformet og omkring tre meter lange med en meter lange vinger fastgjort ca. en meter fra næsen, omtrent på midten. Vingerne flagrede, som om de var lavet af tøj. De så ingen form for ild. Missilerne fløj tæt sammen lige over deres hoveder, det ene lidt foran det andet på en parabolisk kurs. Pludselig faldt de i søen på samme tid og kastede vandet ad skillige meter op i luften.» □

Kilde:

AFU Newsletter nr. 27, 1984.

Copyright:

AFU.

Oversættelse:

Flemming Rasmussen.

Noter og referencer:

- 1) Anders Liljegen: Spökraketerna 1946 — nyhetsbyråmaterialet. AFU, 1977, side 36. Et uddrag af 154 nyhedstelegrammer fra det svenske nyhedsbureau TT, Tidningarnas Telegrambyrå. Officielle resuméer fandtes i telegrammerne nr. 74 og 154.
- 2) Clas Svahn: Gåtan Kölmjärvi — vad döljer sig under ytan? Norrbottens-Kuriren 26. maj 1984.
- 3) TT nyhedstelegram nr. 38, 40, 42 og 44 (se reference 1).
- 4) Dagens Nyheter den 21. juli 1946.
- 5) Telefoninterview den 13. juni 1984.
- 6) Clas Svahn: Utredningen saboterades! Norrbottens-Kuriren den 26. maj 1984.
- 7) Svenska Dagbladet den 21. juli 1946.
- 8) Svenska Dagbladet den 22. juli 1946.
- 9) Östergötlands Folkeblad den 22. juli 1946.
- 10) Dagens Nyheter den 22. juli 1946.
- 11) Dagens Nyheter den 29. juli 1946.
- 12) TT nyhedstelegram nr. 59, den 29. juli 1946.
- 13) TT nyhedstelegram nr. 114, den 15. august 1946.
- 14) Svenska Dagbladet den 7. august 1946.
- 15) TT nyhedstelegram nr. 44, den 20. juli 1946.
- 16) Telefoninterview den 7. oktober 1984.
- 17) TT nyhedstelegram nr. 35, den 19. juli 1946.
- 18) Telefoninterview den 20. juni 1984.
- 19) TT nyhedstelegram nr. 105, den 18. august 1946.
- 20) Bjørn Øverbye: Ghost-bombs over Sweden. Flying Saucer Review vol. 15, nr. 2, side 18. (Da vi er i besiddelse af en kopi af den oprindelige artikel fra Aftenposten den 20. juli, den artikel Bjørn Øverbye citerer, har vi taget os den frihed at korrigere et par mindre fejl i Flying Saucer Review artiklen.)

Oversigt over observationer modtaget i perioden 1. maj til 31. august 1985

Observationsdato	Begyndelsestidspunkt	Varighed	Observationssted (postnr. og bynavn)	Antal observatører	Farver	Evt. identifikation
13-04-85	ca. 00.58 DST	20-30 sek.	4913 Horslunde	1	hvid	»Solar« (varmluftsballon)
16-04-85	ca. 20.45 DST	5 min.	5960 Holeby	4	sort glinsende	
21-05-85	ca. 13.15 DST	ca. 25 min.	4970 Rødby	flere		
03-06-85	11.20 DST	5 min.	5220 Odense SØ	1	sølv	
03-06-85	ca. 19.15 DST	ca. 10 min.	9400 Nørresundby	3	gråsort/hvid	
16-06-85	16.45 DST	ca. 10 min.	8220 Brabrand	1	skiftende	
16-07-85	02.00 DST	ca. 30 min.	4300 Holbæk	1	blåhvid	
22-07-85	00.10 DST	15 sek.	7400 Herning	1	gul/rød	
19-08-85		3 min.	7400 Herning	1	»ild«	
22-08-85	22.30-tiden DST		2300 København S	3	blå	
25-08-85	04.40 DST		8200 Århus N	1		

Ser De et UFO...

kontakt SUFOIs Alarmcentral, tlf. 06-19 88 90

Har De set et UFO?

Kontakt Deres lokale områdeleder — se side 3.

5 ÅRS ABONNEMENT - med stor rabat

SUFOI kan igen i år tilbyde sine læsere en prisbillig abonnementsordning for UFO-NYT, hvor der kan tegnes et ekstra billigt abonnement for de fem kommende årgange.

Du får hermed tilbuddet om at tegne abonnement på UFO-NYT frem til 1991 (årgangene 1986, 1987, 1988, 1989 og 1990) for kun kr. 685,-. Dette svarer til en gennemsnitspris pr. årgang på kr. 137,-, altså abonnementsprisen for 1986.

Ovennævnte pris gælder for et almindeligt abonnement uden kuvertservice. Prisen for et 5 års abonnement med kuvertservice er kr. 885,-.

Ved at tegne et 5 års abonnement frem til 1991 opnår du:

- Du sikres mod prisstigninger i de kommende år og sparer dermed penge.
- Du slipper for besværet og udgifterne ved at forny abonnementet de kommende 5 år.
- Hvis UFO-NYT skulle ophøre med at udkomme, garanterer SUFOI tilbagebetaling af beløbet.

Husk denne mulighed, når du nu fornyer dit abonnement.

Beløbet kan med det udsendte girokort indbetales til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

Eller med et almindeligt girokort — skriv da venligst »UFO-NYT 1986-90« på modtagerdelen.

UFO OG RADAR

Hvor blev de af?

Af Philip J. Klass.

Ufologien befinder sig i et dødvande. Det indrømmer selv de mest ivrige fortalere. Grundene hertil er mange. En medvirkende grund er, at rapporterne om ufoer på radar, som var meget hyppige i 1950'erne og de tidlige 1960'er, fuldstændig er forsvundet. Disse rapporter var for lægmand et tydeligt bevis for, at fremmede fartøjer krydsede vores himmel, men det var de ikke for dem, der konstruerede radarer og kendte deres sårbarhed overfor falske ekkoer.

Hvis ufo-tilhængerene var udstyret med videnskabeligt nysgerrighed, ville de have ledt efter et svar på, hvorfor radar-ufoerne forsvandt. Men selvom de var interesserede, ville deres overbevisning om, at den amerikanske regering er dybt involveret i en massiv

»ufo-mørklægning«, hurtigt få dem til at drage den konklusion, at ufoer stadig dukker op på radarskærmene, men at det holdes hemmeligt.

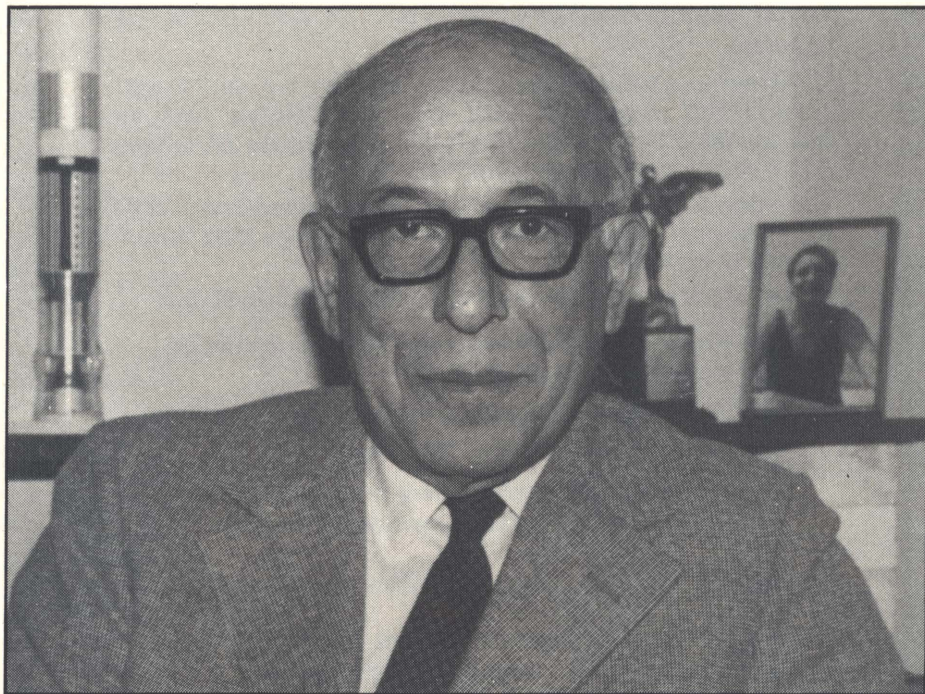
Det er muligt, at nogle få ufologer er kommet til den konklusion, at ufo-konstruktørerne i en fjern og avanceret

civilisation anvender de »stealth techniques«, som man i USA har planlagt at anvende i den næste generation af militære fly, for at reducere deres muligheder for at blive set af fjendens radar. Faktisk er grunden til at radar-ufoerne pludseligt forsvandt anvendelsen af en avanceret teknologi — dog ikke »deres«, men vores!

Lige siden sin opfindelse under den anden verdenskrig har radaren været plaget af falske ekkoer, oftest forårsaget af temperatur-inversioner afbøjer en del af radarstrålen fra en jordstationeret luftovervågningsradar, så den reflekteres af et objekt på jordoverfladen. Eftersom de atmosfæriske forhold ændres, kan anormale »blip« forsvinde fra et område på radarskærmen, og andre uvedkommende blip dukker så op i andre områder. En uerfaren operatør kan let konkludere, at det objekt, blippet stammede fra, har bevæget sig, skal vi sige 150 km på 30 sekunder, hvilket svarer til en hastighed på 18.000 km/t — hvilket klart ligger langt over, hvad et jordisk fartøj kan præstere, dvs., det er et ufo.

En flok flyvende fugle reflekterer tilstrækkelig radarenergi, til at de kan udgøre et veldefineret mål på radarskærmen, og eftersom radarerne blev kraftigere og mere følsomme i 1960erne, kan selv en enlig måge reflektere tilstrækkeligt, til at den udgør et falsk mål på luftforsvarsradaren.

Som et svar på de sovjetiske lagre af atomvåben og en stor flåde af langdistancebombere, søgte USA at udbygge og effektivere sit luftforsvar. Under Anden Verdenskrig blev de oplysninger, man fik om fjendens fly fra radaren, indtelefoneret til en central luftforsvarsenhed, hvor hver eneste måls position og bane af mennesker blev plottet ind på et stort plastikkort ved

Philip J. Klass, ingeniør og forfatter til bøgerne »UFOs Identified«, »UFOs Explained« og den nyeste »UFOs: The Public Deceived«. Klass er formand for UFO-komiteen under CSICOP, der bekæmper parapsykologi, UFOer m.m. — Klass er til daglig redaktør ved tidskriftet »Aviation Week & Space Technology« og nyder stor anseelse for sin viden indenfor flyteknik.

hjælp af fedtblyanter. Denne metode var dog alt for langsommelig til at hamle op med atomvåbenbærende jetbombere. Derfor så det ud til, at den dengang nyopfundne digitalcomputer var den ideelle til både at overtage plotningen af fjendtlige fly, samt til at forudsige den fremtidige position og dirigere vores eget luftnærforvar. De radardata, der indeholder målets retning, afstand og højde, kunne transmitteres hurtigt og direkte til en computer, hvor de så blev behandlet.

De computere, der blev valgt til det vigtige luftforsvar, blev bygget af IBM, og var nogle store monstere, da de anvendte radiorør i stedet for vores dages mikrochips. Men på trods af deres størrelse, var computerens hukommelser og lagerkapacitet i 1950'erne rent teknologisk meget primitive, da hver computer højst kunne holde rede på nogle få hundrede mål ad gangen. Dette var tilstrækkeligt med hensyn til den projekterede størrelse på Sovjets bomberflåde, hvis hver af de radarmål, computeren skulle holde på, var rigtige mål. Men hvis der var mange falske mål, forårsaget af atmosfæriske forhold eller fugle, ville computerens hukommelser hurtigt blive overbelastet, og der var ikke længere plads til de rigtige mål.

Et andet problem var at transmittere data fra fjerntliggende radarstationer til luftforsvarscomputere, der typisk befandt sig hundrede af kilometer borte. For ikke nødvendigvis at skulle bruge kostbare mikrobølgerelæstationer, blev det besluttet, at hver radar kun skulle transmittere informationer om rigtige mål (deres retning, afstand og højde), hvilket kunne lade sig gøre på forholdsvis billige telefonlinier. Andre data, fra for eksempel tordenvejr, fugle og falske ekkoer forårsaget af anormale udbredningsforhold, ville blive sorteret fra på selve radarstationen.

Denne beslutning, der blev taget af økonomiske og operationelle grunde, ville, sammen med den teknologiske udvikling, helt sikkert give radar- ufoerne dødsstødet.

UFO-tilhængerne hævder, at en erfaren radaroperatør aldrig vil lade sig narre af et falsk mål, der af nogle kaldes en »engel«. Det er helt rigtigt, at en erfaren operatør er mindre påvirkelig end en uerfaren. Men radar- og computerfabrikanterne fandt dog ud af, at det til tider kan være svært at skelne mellem et rigtigt og et falsk mål. Dette ses bl.a. af, at det har taget mere end

Foto: Westinghouse.

Langdistanceradar af typen ARSR-3 (Air Route Surveillance Radar) bygget af Westinghouse for Federal Aviation Administration (FAA).

10 år at udvikle computere og software, der effektivt kan skelne mellem disse ting.

Ironisk nok ville et af de mange kriterier, der anvendes til at skelne mellem rigtige og falske mål, sortere et potentielt radar-ufo fra, som om det virkelig drejede sig om et ikke-jordisk fartøj, der fløj med overlydshastighed, som det senere bliver forklaret.

Både militære og civile overvågningsradar har en roterende antenne, der kun får et kort glimt af et eventuelt mål en gang pr. omdrejning. Omdrejningstiden varierer fra 4 sekunder for en kortdistance lufthavnsradar til 12 og 15 sekunder ved langdistanceradar. Den computer, der følger disse radarmål, er programmeret til at beregne målenes hastighed ud fra deres position,

når de bliver scannet. Hvis vi for eksempel tænker os en radar med en antenne, der foretager en omdrejning hvert 15 sekund, scanner et mål, der har flyttet sig 3 km mellem to scanninger, beregner computeren dets hastighed til 720 km/t.

Da det hurtigste amerikanske militærfly har en tophastighed på omkring 3.200 km/t, er computeren programmeret på en sådan måde, at den frasorterer mål, der ser ud til at være et objekt, der flyver hurtigere end 4.800 km/t (der er en fejlmargen på 1.600 km/t), da man anser den slags mål for at være et udslag af anormale atmosfæriske forhold. (Hvis amerikanske militærfly og for den sag skyld sovjetiske en dag kan flyve hurtigere end 4.800 km/t, bliver computerprogram-

10.000 radar-ufoer gennem 20 år!

Philip Klass tilhører ufologiens skeptiske yderfløj, der benægter eksistensen af UFOer. På den modsatte fløj og lige så langt ude, finder man de dybt troende, for hvem næsten alt, hvad der bevæger sig på himlen, er UFOer. Blandt disse finder man amerikanerne Lawrence Fawsett og Barry J. Greenwood, der i bogen "Clear Intent" fremlægger »beviser« på myndighedernes UFO-sløring. Om radar-ufoer giver de følgende interessante oplysninger:

NORAD (North American Aerospace Defence Command) har til opgave at beskytte det nordamerikanske kontinent mod angreb fra luften. Dette gør man ved hjælp af meget avancerede radaranlæg, der konstant overvåger himmelrummet for at registrere alle fremmede objekter, der nærmer sig gennem luftrummet. Hvis man registrerer et uidentificeret fly på radaren, forsøger NORAD at komme i forbindelse med det, for at identificere det. Hvis det ikke lykkes, er det nødvendigt at »kravle« op og identificere det visuelt. Ifølge NORAD sker dette ca. 15 gange om måneden, og normalt identificeres flyet.

Det sker dog, at flyene ikke identificeres, og så bliver rapporterne klassificeret som ufoer, eller som NORAD betegner dem, »Uncorrelated Observations«. I dataene fra NORAD findes der to typer af disse observationer. Den ene type drejer sig om ukendte flyvende objekter sporet i atmosfæren og den anden om ukendte objekter sporet i rummet.

Objekterne i rummet registreres af NORAD Space Detection and Tracking System (SPADATS) og af flådens modstykke til NORAD, Naval Space Surveillance System (NAVSPASUR). Disse to organisationer har registreret og lavet et katalog over ca. 5.000 menneskeskabte objekter i rummet. Fra

springstationerne indsendes der hver dag omkring 25.000 observationer til NORAD Space Defence Center. De fleste af disse observationer drejer sig om objekter, der er registreret. De objekter, man ikke identificerer, behøver nødvendigvis ikke at være ufoer alle sammen. En stor del af dem er satellitter, der er for små til at de kan spores, eller rumaffald.

Antallet varierer, men der befinder sig i dag mange hundrede ikke katalogiserede objekter i kredsløb om jorden. Da en stor del af disse objekter er naturlige fænomener, er det nødvendigt at opdatere listen over de katalogiserede objekter jævnligt. En vis del af disse objekter kan ikke sættes i forbindelse med kendte objekter og kan litterært betegnes som uidentificerede flyvende objekter, eller som i dette tilfælde »uidentificerede rumobjekter«.

Ifølge NORAD har SPADATS og NAVSPASUR i de seneste ti år indsamlet omkring 10 millioner »uncorrelated observations«. Hvis vi ser på det antal af virkelige ukendte, det menes, der er blandt samtlige ufo-rapporter, står vi stort set med omkring 5%, der drejer sig om ufoer, hvilket stemmer meget godt med regeringens tal.

Hvis vi betragter NORADS observationer fra rummet for sig selv og sætter antallet af ukendte meget lavt, til f.eks. 1 promille, har vi stadig 10.000 »uncorrelated observations«, som kan betragtes som ufoer, set gennem de seneste 20 år. Vi (Fawsett og Greenwood) kunne dog ikke få disse data fra NORADs arkiver, da man forlangte en ret stor sum (over \$155.000) for dem. Derfor er det på nuværende tidspunkt ikke muligt at verificere tallene.

Observationer af objekter i atmosfæren registreres normalt i NORAD Command Director's Log eller i den regionale Senior Director's Log, hvor et kort resume over en uidentificeret hændelse noteres og arkiveres i to år. Hvis hændelsen derimod kræver, at der indsættes fly fra flyvevåbenet, gemmes rapporten i det permanente arkiv hos NORADs Operations Analysis afdeling. Disse oplysninger er dog klassificerede og derfor ikke tilgængelige for offentligheden. □

KMH/FR

merne højst sandsynligt opdaterede.)

På lignende måde er der også i den anden ende af hastighedsskalaen en begrænsning, hvor computeren er programmeret til at sortere de mål, der flyver langsommere end, for eksempel 60 km/t, fra. Det forhindrer ekkoer fra fugle i at overbelaste systemet.

Da mikrocomputere efterhånden er blevet ret billige, har radarfabrikanterne kunnet fremlægge et stort antal af andre og mere raffinerede filtreringsteknikker, der yderligere reducerer antallet af sette falske ekkoer. Disse finesser bruges i den nye generation af både civile og militære radaranlæg.

Radar-ufoernes muligheder blev yderligere reduceret tidligt i 1970'erne, da Federal Aviation Administrations (FAA) introducerede to nyheder. Den første var, at man indenfor flytrafikkontrollen begyndte at bruge computere til kontrol og sporing af fly. Den anden var brugen af en radartransponder, der blev påbudt i alle rutefly, alle militærfly og mange private fly.

Når et fly, der er udstyret med en radartransponder, rammes af strålen fra en jordradar, tilbagesender transponderen en kort, kodet meddelelse, der indeholder oplysninger om flyets barometriske højde og en identificeringskode, som computeren kan omsætte til for eksempel TWA //800. Disse meddelelser gør det meget lettere for computeren at holde rede på de enkelte fly, end hvis man blot brugte en svag refleksion, som måske blev yderligere forringet af, at flyet passerede gennem nogle skyer.

Disse nyheder, introduceret tidligt i 1970'erne, gjorde det muligt, at udstyre flytrafikkontroludstyret med et display, der ikke kun viste retning og afstand til de transponderudstyrede fly, men også deres højde, identitet, ja selv deres hastighed.

Ved de mindre fly, der ikke er udstyret med transpondere, bruges radarekkoet, men det bliver analyseret. Falske ekkoer sorteres fra i langdistanceradarerne, så der aldrig vises et falsk ekko i FAAs lufttrafikkontrolcentre.

Mange kortdistanceradarer i lufthavne viste indtil for nylig de »rå« radardata og de dekodede transponderinformationer, men udstyret i mere end 60 større lufthavne er nu blevet opnormeret, så flykontrollen kun ser de ekkoer, som computeren er sikker på er fly.

Da den nye generation af radarer, der har forbedrede muligheder for at frasortere falske mål, nu er installeret i

Her ses den nyeste generation af lufthavns-radarer af typen ASR-9 (Airport Surveillance Radar), der i de næste par år opstilles i større amerikanske lufthavne.

alle store og og mellemstore lufthavne, er nogle af de ældre radarer blevet opstillet i mindre lufthavne, hvor trafikken ikke er så tæt.

Disse ældre radarer, der ikke har de moderne filtreringsanordninger, var grund til, at der indkom nogle få rapporter om radar-uføer, især før flyvelederne i de mindre lufthavne blev fortrolige med radarernes følsomhed. I dag kommer der meget få radar-uføer-rapporter fra disse »arvede« radarer, takket være operatørernes større erfaring.

Som et resultat af de forbedrede radaranlæg og computerteknologien, arbejder landets flytrafikkontrolsystemer meget mere effektivt og med større sikkerhed. Det vil dog ikke overraske mig, hvis der efter denne artikel er blevet offentliggjort, er en del ufo-tilhængere, der vil beskyldte den amerikanske regering for at have installeret dette nye udstyr, og endda for skatteyderpenge, for, som et led i den massive mørklægning, at filtrere »legitime ufoer« fra. □

Kilde:

Skeptical Inquirer nr. 3, foråret 1985.

Oversættelse:

Flemming Rasmussen

**Støt ufo-forskningen
abonner
på UFO-NYT**

UFO-materialer til bund-priser

SUFOI har altid lagt stor vægt på at kunne tilbyde vore læsere et bredt udvalg af materialer om UFOer. Her er en samlet fortegnelse, og vi tror faktisk, at der er noget imellem, der vil kunne friste dig!

Bøger og rapporter

<i>Kim Møller Hansen: Piloter ser UFOer</i>	kr. 52,00
<i>Kim Møller Hansen: UFO Sløring</i>	kr. 48,00
<i>Kim Møller Hansen: Bortført, Travis Walton Sagen</i>	kr. 35,00
<i>Åge Skjelborg: På Sporet af UFO-nauten</i>	kr. 30,00
<i>Nils Mustelin: Liv Blandt Milliarder af Stjerner</i>	kr. 62,00
<i>J. Allen Hynek: The Hynek UFO Report (eng.)</i>	kr. 43,00
<i>Jacques Vallee: UFOs in Space (eng.)</i>	kr. 43,00
<i>John G. Fuller: The Interrupted Journey</i>	kr. 43,00
<i>Kim Møller Hansen: UFOer over New Zealand</i>	kr. 30,00
<i>Hans Voigt: UFO Detektorer</i>	kr. 23,00
<i>Per Andersen: Projekt UFODATA</i>	kr. 16,00
<i>Per Andersen: Tidsloven</i>	kr. 27,00
<i>Synspunkter — Tre UFO Artikler</i>	kr. 25,00
<i>Kjems & Pedersen: UFO Orientering</i>	kr. 45,00

Andre materialer

Jubilæumskuvert med særstempel, type A	kr. 25,00
Jubilæumskuvert med særstempel, type B	kr. 30,00
Jubilæumskuvert med særstempel, type C	kr. 35,00
Jubilæumskuvert med særstempel, type D	kr. 40,00
Jubilæumskuvert med særstempel, type E	kr. 45,00
UFO Mærkat, 10 x 15 cm, to farver	kr. 5,00
Focus på UFOer, 36 dias med teksthæfte	kr. 220,00
Focus på UFOer, lydbånd	kr. 30,00
MFI-6 elektronisk detektor	kr. 235,00
Postkort med UFO-motiv, 5 stk. incl. kuvert	kr. 7,50
Original-grafik med UFO-motiv, 18 x 21,5 cm	kr. 50,00
UFO-emblem i guldsmede-kvalitet	kr. 31,50

UFO-NYT, hele årgange

UFO-NYT 1973, nr. 3, 4, 5 og 6	kr. 30,00
UFO-NYT 1974, nr. 3, 4 og 5	kr. 20,00
UFO-NYT 1975, nr. 3, 4, 5 og 6	kr. 35,00
UFO-NYT 1976, nr. 2, 3, 4, 5 og 6	kr. 45,00
UFO-NYT 1977, komplet	kr. 45,00
UFO-NYT 1978, komplet	kr. 45,00
UFO-NYT 1979, komplet	kr. 50,00
UFO-NYT 1980, komplet	kr. 75,00
UFO-NYT 1981, komplet	kr. 85,00
UFO-NYT 1982, komplet	kr. 95,00
UFO-NYT 1983, komplet	kr. 108,00
UFO-NYT 1984, komplet	kr. 120,00

Nærmere oplysninger om de enkelte salgsmaterialer fremgår af de løbende annoncer her i UFO-NYT.

Bestilling sker lettest ved at indbetale beløbet + kr. 10,- (ekspedition/porto) til **giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.**

Skriv venligst på modtagerdelen, hvad der bestilles.

Interplanetarisk udforskning

Ved Tommy Christensen

Gennem 60'erne og 70'erne bevægede russiske sonder sig jævnligt gennem det interplanetariske rum for at aflægge besøg hos Jordens naboplaneter. Udforskningen af Venus ved hjælp af Venera-sonder har særligt været en succes, og det er en indsats, der fortsætter i dag.

Vestlige forskere overrasket

Ingen sovjetiske rumfartøjer har dog

været ude omkring Mars siden august 1976, og ingen har nogensinde bevæget

Foto: NASA

sig ud til asteroidebæltet. Denne situation er nu ved at ændre sig. På den 16. kongres for måne- og planetarisk videnskab i Houston i marts 1985, hvor russerne fremlagde de nyeste resultater og en mængde interessante billeder fra Venera 15 og 16, beskrev Valeriy Barsukov de sovjetiske planer for udforskningen i perioden efter de to Vega-sonders møde med Venus og Halley's komet.

Barsukovs beskrivelse af 3 missioner, hvoraf den ene endnu ikke er autoriseret, var ukarakteristisk detaljeret, og han overraskede de vestlige forskere ved den yderst oprigtige præsentation og perspektiverne af de fremlagte planer. Vi vil nu se lidt nærmere på de 3 missioner.

Phobos 1988

Denne planlagte mission, som allerede er godkendt, vil involvere opsendelsen af to rumfartøjer omkring 3 år frem i tiden. Begge skal gå ind i en bane omkring Mars, og undersøge planeten i en afstand på mindre end 200 km. De videnskabelige instrumenter består bl.a. af TV-kameraer, spektrometre til at studere sammensætningen af den røde marsoverflade samt et såkaldt plasma-bølge udstyr, der skal analysere solvinden.

Når en af sonderne har afsluttet undersøgelsen af Mars, vil den blive omdirigeret til en ny bane, der skal føre den til et møde med missionens hoved-

←
Phobos, den inderste af Mars' to måner, er her fotograferet af Viking-1. Krateret i toppen hedder Stickney.

objekt, månen Phobos. Det er den største af de to irregulære satellitter, der omkredser Mars. Den har en diameter der varierer omkring de 20 km, og den befinder sig i en afstand af 9270 km fra planeten. Sonden skal langsomt nærme sig månen og gå i kredsløb, hvorefter den sandsynligvis vil affyre en lille landekapsel. Landeren kan udnytte Phobos' svage tyngdepåvirkning til, ifølge Barsukov, at hoppe nogle få meter fra sted til sted. Hvis dette virkelig kan praktiseres, vil det give os helt enestående oplysninger om månens kemi og mekaniske struktur.

Orbiteren vil have dens egne avancerede måder at undersøge Phobos på. Russerne håber på, at de med en kraftig laser kan fordampe små stykker af månens overflade og herefter analysere det sønderdelte materiale med spektrometre i orbiteren. Såfremt dette går vel, bliver den anden orbiter programmeret til at forsøge samme »angreb« på den mindre Marsmåne Deimos, der kun er omkring 12 km i diameter.

Vesta 1991

Der er her tale om en ambitiøs sovjetisk-fransk plan, der bl.a. har asteroiden Vesta som mål. Planen er endnu ikke godkendt af de øverste sovjetmyndigheder, men den vil blive taget op i oktober i år.

En rumsonde skal forlade Jorden i 1991 og så dele sig i to. Den russiske del vil bevæge sig mod Venus, mens

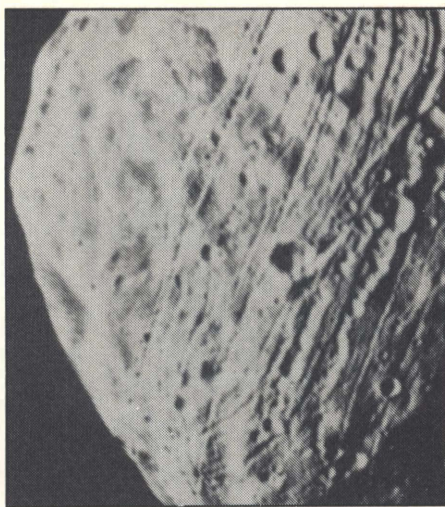

Foto: NASA

Nærbillede af Phobos optaget af Viking-1. De dybe furer ses tydeligt.

den franske del har kurs mod Vesta, en af de største asteroider i en bane mellem Mars og Jupiter. Mens Vesta har en diameter på omkring 500 km, så er langt de fleste småplaneter mindre end 100 km, og de forekommer overalt i solsystemet.

Før den russiske sonde passerer Venus og fortsætter til et endnu ikke udvalgt mål, vil sonden sende en stor kapsel ind i Venusatmosf. Kapslen skal her udløse en hob af instrumenter, der skal blive oppe over planeten i en måned. Hovedkapslen vil herefter indsamle prøver af atmosfæren, og i en højde af 20 km skal den fotografere den hede, ugæstfrie overflade. Når kapslen lander, skal den analysere overfladen.

I mellemtiden kan den franske sonde mod Vesta måske omdirigeres til at bevæge sig forbi andre asteroider også. Der kan blive tale om de små klippestykker Kalypso og Tea. Når sonden ankommer til Vesta, vil den passere asteroiden i en meget lille afstand og sandsynligvis afsende en lille landekapsel. Hvis denne mission bliver godkendt, vil det være første gang en sonde aflægger besøg hos interessante småplaneter. det kan iøvrigt nævnes, at asteroiderne ikke er resultatet af en sønderdelt, stor planet. De er simpelthen opstået af det materiale, der blev tilovers, efter solsystemets 9 store planeter var dannet.

Internationalt samarbejde forstærkes

Den forøgede sovjetiske indsats i den planetariske udforskning kommer i en tid, hvor USA er ved at genopbygge dets eget program med en serie rumfartøjer i mindre skala end mariner og voyager i 1970'erne. Deres planlagte Gallileo-mission til Jupiter og dens måner kom således kun gennem kongressens kritiske nåleøje, efter den var blevet kraftigt barberet.

Som en god måde at holde de høje omkostninger ved planetarisk udforskning nede på, har NASA også taget de nærmere syn på mulighederne for et bredere internationalt samarbejde. Nogle vil måske huske den heftige debat, som foregik i Vesttyskland sidste sommer. Tyskerne blev bedt om at del-

Foto: Institutet for rumforskning, Moskva.

Venera 9 og 10 panorama af to forskellige steder på Venus. På begge fotos er horisonten i øveste højre hjørne. Læg mærke til de eroderede klippestykker i forgrunden.

tage både teknisk og økonomisk i konstruktionen af en stor rumstation i starten af 90'erne, og efter megen diskussion fik amerikanerne et klart ja.

Også amerikanske-sovjetiske opsendelser bliver overvejet. Som den russiske rumfartseksperter Valeriy Barsukov udtalte under sin præsentation i Houston: »Jeg har det underfundige håb, at næste år kan vi ikke kun diskutere hinandens missioner, men også vore forberedelser til et fælles program.«

Månen 1990

En russisk orbitersonde opsendes i 1989 eller 1990, og i en 100 km høj polorbane vil den give forskerne den første globale dækning af Månens overfladekemi, mineralforekomster, tyngdepåvirkning og magnetisme.

Missionen, der er godkendt i Sovjet, er vigtig af flere grunde. Dels er det snart mange år siden, der har været fokuseret på Månen, og der er faktisk mange endnu uløste gåder i forbindelse med denne klode. Dels kan det også komme på tale, måske allerede om få år, at udnytte de forekomster af råstoffer, som missionen vil klarlægge. Når der på et tidspunkt skal konstrueres store anlæg i rummet, som fx den

planlagte amerikanske-europæiske rumstation, kan det sandsynligvis bedre betale sig at hente de nødvendige råstoffer fra Månen.

NASA, ESA og den japanske rumfartsorganisation har allerede studeret mulighederne for at foretage lignende missioner. NASA har endda inkluderet den i en liste over vigtige opsendelser, der skal udføres indenfor de næste 15

år — hvis ellers kongressen synes. Geoffrey Briggs, som styrer NASAs program for solsystemet, mener, at den amerikanske orbiter kunne supplere den russiske og samle data, der er af speciel interesse for amerikanske forskere

Kilder:

Sky & Telescope 6-85.

NORSK ASTRONAUTISK FORENING

ER DU INTERESSERT I ROMFORSKNING ?

Norsk Astronautisk Forening er til for alle som vil holde seg orientert om det som skjer innen romforskning. Gjennom foredrag og publikasjoner blir medlemmene holdt løpende orientert om all virksomhet utenfor Jordens atmosfære, fra satellitter og romskip i jordbane til observasjon av fjerntliggende stjerner og galakser.

Det kreves ingen forkunnskaper for å bli medlem i foreningen, informasjonsvirksomheten holdes på et populærvitenskapelig nivå. Foreningen drives på ikke-kommersiell frivillig basis, og alle medlemmer er velkomne til å hjelpe til med driften, bidra med artikler til tidsskriftet etc.

Foreningen utgir tidsskriftet **Nytt om Romfart**, som kommer ut med ca 28 sider fire ganger i året. I tillegg utgis en nyhetsbulletin, **Smånytt om Romfart**, som sendes ut syv til åtte ganger i året. Foreningen arrangerer foredrag, filmforevisning, etc. i Oslo, samt ekskursjoner.

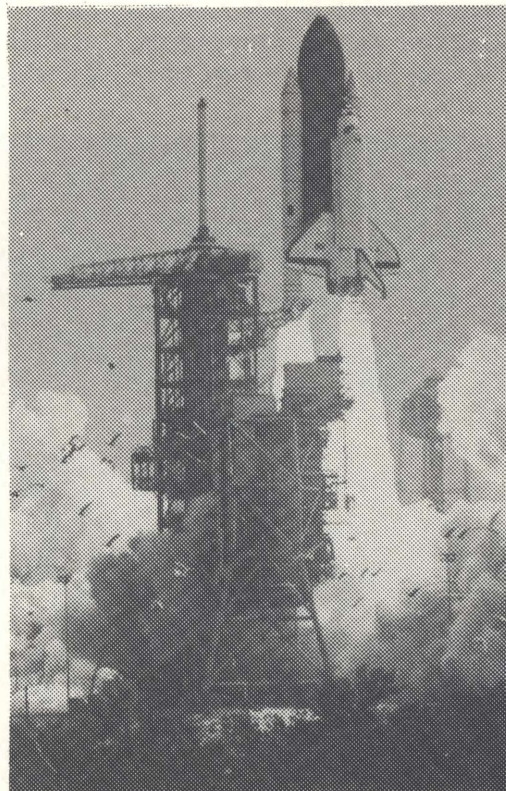
Kontingent:

Personlige medlemmer i Oslo-området:	NOK 90,-
Alle andre personlige medlemmer:	NOK 80,-
Gruppemedlemmer:	NOK 175,-
Abonnement:	NOK 80,-

Gruppemedlemmer mottar all informasjon i tre eksemplarer. Abonnement kan tegnes av biblioteker o.l., som abonnent mottar man kun tidsskriftet.

Medlemskap kan tegnes ved å sende kontingent pluss et innmeldingsgebyr på NOK 10,- til vår postgirokonto nr. 5 31 68 72 eller ved å sende en sjekk til vår adresse:

Norsk Astronautisk Forening
Postboks 43 Blindern
N-0313 Oslo 3

Nattelys i opløsning

af Kim Møller Hansen

»...katten kom pludselig springende ind, hvæsende og med en hale så tyk som aldrig før... en meget stor og stærkt lysende stjerne kom ned gennem skylaget for ret hurtigt efter at dele sig i flere lysende pletter...«

Natten til fredag den 4. august 1978 blev familien Hansen på Sorrentovej i København vidne til et fascinerende lysshow. Hr. Hansen fortæller til SUFOI: »På svensk TV havde vi set en film indtil kl. knapt 23. Herefter sad vi vel en times tid og snakkede. Det havde regnet ret heftigt med lidt torden tidligere på aftenen, så vi havde lukket vor altandør. Jeg lukkede altandøren op igen, og vores kat sprang straks op på en stor træstub, som er dens plads. På det tidspunkt var der stadig vådt på gaden, og der var totalt overskyet, men tørvejr, og vel normal sigtbarhed.

Vi bor 5 mennesker i en to-værelses lejlighed på 1. sal. Så gik vi i gang med at rigge til for natten. Og det var herunder, at katten pludselig kom springende ind, hvæsende og med en hale så tyk som aldrig før. Jeg tænkte, at det var sært, det plejede den ikke, hvorfor jeg gik ud på altanen for at se, hvad der mon kunne forskrække den sådan. Men der var ingenting at se, der var mørkt i alle vinduer, så jeg rystede på hovedet og gik ind igen.

Lidt senere sagde Olav, den mindste, pludselig: »Sikke et mærkeligt lys derovre!« Jeg gik atter ud og så nu et meget kraftigt lys*, som en meget stor og stærkt lysende stjerne ligesom kom ned gennem skylaget for ret hurtigt efter at dele sig i flere lysende pletter, der med langsom fart kom os nærmere for

Sted: Sorrentovej, 2300 København S.
Observationsdato: 4. aug. 1978.
Tid: ca. kl. 00.30.
Varighed: 15-20 minutter.
Antal objekter: fra 2 til 10.
Antal observatører: 5.
Antal fotooptagelser: 36 farve dias, heraf 5 sendt til SUFOI.
Kameratype: Topcon Re Super.
Objektiv: 135 mm teleobjektiv.
Film: Ektachrome 19 DIN.
Eksponerings tid: Fra ca. 20 sek. til ca. 2 min.
Fotoanalyse: H. Bødker.

pludselig, lige så langsomt at skifte farve til orange og forsvinde til højre for os bag vort nabohus. Vi var alle fem vidne til det. Det varede 15 til 20 min.

Hvor lang afstanden har været, tør jeg ikke sige, men vel omkring 6 km., rent gætteri. Da vi havde set på det lidt, tog jeg mit kamera frem, satte det på stativ, brugte mit 135 m/m teleobjektiv på fuld blænde 3,5, brugte trådudløser, og talte så i blinde og håbede på, at der skulle vise sig noget på filmen. Jeg har flere gange, med stort held, fotograferet Nordlys i Nordnorge og vidste, at der skulle lang belysningstid til. Som ventet blev resultatet da heller ikke særlig godt for de fleste optagelsers vedkommende. Der var intet at se. Men på en fem, seks stykker, ser man ret godt, det vi alle fem så.

Først troede vi, at det var et fly. Vi bor så nær Kastrup lufthavn. Men disse lysende pletter varede næsten ½ ti-

me. Jeg har ingen ide om, hvad det var. Lysene skiftede i størrelse og forsvandt efterhånden til højre bag huset på Florenzvej.

Omkring 5 minutter senere gik jeg ned på Florenzvej, men kunne intet se. Der var ingen lyd under observationen.«

Foto 9A, der viser de to kraftige »stjerner«, der kommer ned under skydækket og følges ad parallelt.
Fotosag 1978-08-04-49.

Fotoanalyse

Hr. Hansen sendte to af de mange dias af fænomenet til analyse hos SUFOI. De to dias med numrene 9A og 11A har dannet grundlag for fotokonsulent H. Bødkers undersøgelser.

Bødker skriver bl.a. i sin rapport:

»Fotografen oplyser, at han tog 36 optagelser i løbet af ca. 30 minutter. Eksponerings tiden varierede fra ca. 20 sek. til ca. 2 min. på bl. 2. Der blev benyttet stativ. Der var i alt 5 vidner til observationen, samt en kat, der tilsyneladende reagerede voldsomt. De to billeder, der er stillet til rådighed, har nr. 9A og 11A. Fotografen oplyser endvidere, at 8-10 stykker viser de observerede objekter.

*) Ved en senere lejlighed oplyste hr. Hansen, at der var »to lyspunkter«.

Jeg har ved hjælp af en ortho-film forsøgt at føre dem over til s/h materiale, dette er kun delvist lykkedes, idet ortho-film ikke er følsomt over for rødt lys, og nogle af objekterne går over i det rødbrune, derfor er nogle blevet svagere, andre er blevet kraftigere. Det er lykkedes at få omgivelserne frem, hvorved jeg har kunnet fastslå, at begge billeder er taget med samme objektiv.

Begge billeder viser en serie lyspletter, hvoraf pletterne på nr. 9A ser ud til at have fulgt ad parallelt, der må altså her helt klart have været tale om bevægelse, samtidig må det formodes,

Foto 10A. Ifølge observatørerne spredte »stjernerne« sig pludselig i hver sin retning og deltes i måske 8-10 lys. De blev stående stille på himlen i 5-6 minutter, hvorefter de meget langsomt forsvandt.
Fotosag 1978-08-04-49.

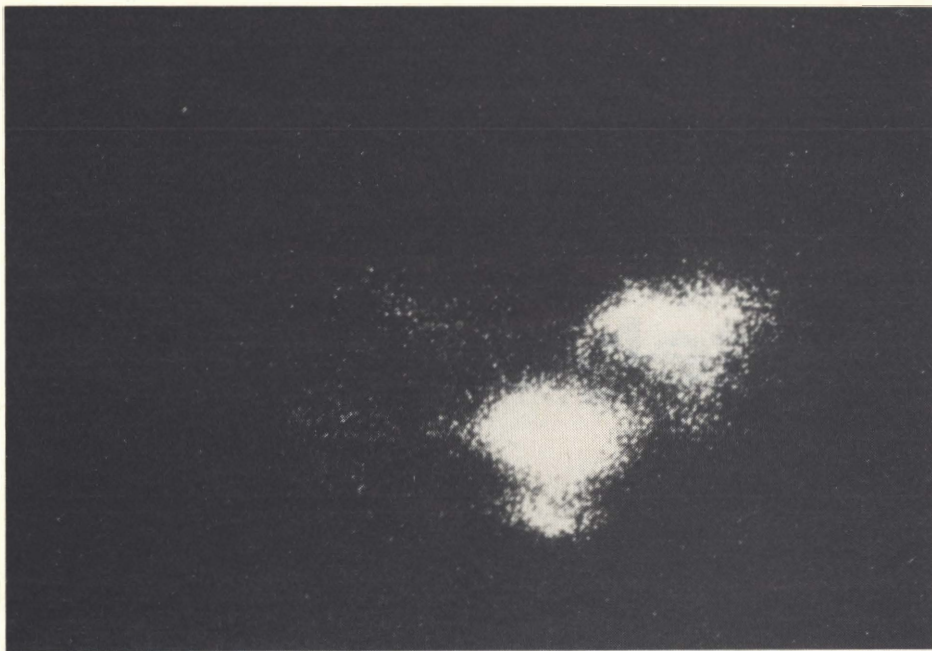
Foto 11A fotosag 1978-08-04-49.

Foto 12A. Det kraftige lys nederst i billedet er en gadelampe. Fotosag 1978-08-04-49.

at eksponeringen har ligget nærmest de 20 sek. på grund af den ringe sværtning af huset i forhold til nr. 11A.

På nr. 11A ses en hel serie af pletter. Der er faktisk flere synlige end på farveaftrykket. Dette skyldes den kraftige kontrast i ortho-filmen, der er i stand

Kraftig forstørrelse af de to »stjerner« lavet via ortho-film. Som ventet viser en sådan forstørrelse af lyspletter ingen holdbare detaljer.
Fotosag 1978-08-04-49.

til at trække selv svage pletter frem, blot de ikke går over i det rødlig. Jeg er overbevist om, at en del af pletterne skyldes spejlinger inde i objektivet, men tilbage bliver tre, der ikke kan være spejlinger. Der er også et skråtstillet lys nede i venstre hjørne, der også ligner er spejling enten i en glasflade eller en indre spejling i objektivet af et lys, der er udenfor synsfeltet. Der er iøvrigt ingen tegn på, at billederne er taget gennem et vindue.

Pletterne på nr. 9A har en vis lighed med landingslysene på et fly, og pletterne på nr. 11A kan ligne de faldskærmsblus militæret eller hjemme-

værnet sender op under øvelse. De skydes op og daler ned i faldskærm, og hvis de går gennem et tyndt skylag laver de en stor rund lysplet i underkanten af skyen.»

SUFOI har senere modtaget yderligere 3 originaldias i billedserien. Efter som billederne er taget om natten, er de naturligvis meget mørke, hvilket desværre præger reproduktionen her i UFO-NYT, men man kan foruden de diffuse lys på himlen også se et skarpt lys. Til højre i billederne ses silhouetten af huset på Florenzvej. Nederst i billederne skimtes træer, buske, villatage og gadelys. I følge hr. Hansen er

Foto 11A lavet via ortho-film, hvorved bl.a. omgivelserne træder tydeligere frem.
Fotosag 1978-08-04-49.

de foreliggende 5 dias de bedste. De viser det, som familien Hansen så.

Desværre er det ikke muligt at sige noget endeligt om lysfænomenets oprindelse alene ud fra billedmaterialet. Da SUFOI fik kendskab til hændelsen, gjorde mandskabsmangel – og ressourcemangel iøvrigt – det muligt at foretage en undersøgelse på observationsstedet, hvilket er meget beklageligt, da sådanne undersøgelser bl.a. ville have fastslået, om flylys og faldskærmsblus – som fotokonsulent H. Bødker nævner – kunne have været årsagen.

SUFOI har ikke modtaget andre indrapporteringer fra det pågældende tidsrum, ligesom vi ikke har kendskab til en evt. militærøvelse i området. Men måske er der blandt læserne nogen, som kan bidrage med yderligere oplysninger i denne interessante fotosag. Fotoafdelingen hører meget gerne fra Dem. □

Foto 13A. Den lange eksponeringstid giver her et godt indtryk af omgivelserne. Bemærk det kraftige lys øverst og midt i billedet. Fotosag 1978-08-04-49.

DANSKE RAPPORTER

Ung mand i chok

Af Jørgen Bengtvig

En telefonopringning forleden aften fik mine ører til at stritte. En mand spurgte, om jeg kendte noget til ufo'er, for hans nevø havde haft en mærkelig oplevelse, som de ikke rigtig kunne tackle.

Efter et kort referat, fik jeg nevøens telefonnummer og ringede øjeblikkelig op. Her er hans historie, som jeg fik den.

En 18-årig ung mand kørte hjem fra arbejdet en sen aften på knallert. Da han kom ud fra sin arbejdsplads, så han oppe på himlen et gult lys, der blev større og større. Dette lys fulgte ham hele vejen hjem, og først da han satte sin knallert i garage, blev lyset mindre »som om det fløj væk«.

Da den unge mand næste aften skulde hjem fra arbejde, blev han pludselig urolig. Han ringede hjem og sagde, at han ikke turde køre alene. Hans storebror startede sin knallert og hentede ham.

På vej hjem, kørte de med et par hundrede meters afstand. Vejret var overskyet og diset.

Pludselig gik motor og lys på den unge mands knallert ud. Storebrode-

ren, hvis knallert stadig virkede, kørte op til den unge mand, for at høre, hvad der var i vejen.

Idet han nåede frem, startede den unge mands knallert igen, uden han selv havde gjort noget. Efter en kort pause, kørte de videre. Der var intet at se på himlen for det tunge skydække.

Efter et stykke vej, kunne storebroderen ikke se den anden knallert længere.

Da der kom en modgående bil, så han lyset på den anden knallert tændes, samtidig med, den gjorde et spring fremad og derefter stoppede. Han kørte igen frem til den unge mand, og så ham stå ligbleg og rystende.

Den unge mand fortalte, at hans knallert igen »døde«, samtidig med at hans forhjul blev løftet op i luften, så højt at hans bagskærm rørte jorden. Da den modgående bil kom, faldt forhjulet igen ned på jorden, samtidig

med at motoren gik i gang.

Der var intet at se på himlen. De to brødre kørte ved siden af hinanden resten af vejen hjem.

Efter de var kommet hjem, var den unge mand usædvanlig stille, han sad bare og stirrede ud af vinduet.

Pludselig sagde han: »De stirrer på mig, de stirrer på mig, kan I ikke trække for!«.

Der blev trukket for, men da den unge mand stadig var urolig, bleg og tavs, kontaktede man en læge, der sagde, at den unge mand var i en choktilstand, og at man skulle lægge ham i seng og sørge for, at der var nogen hos ham om natten. Så hans storebror sov i samme værelse hele natten.

— — —

Dette er hvad jeg fik i telefonen, og jeg er, sammen med en af vore rapportop-tagere gået i gang med at undersøge sagen.

Samtidig vil jeg løbende holde UFO-NYTs læsere underrettede om sagens videre udvikling. □

— — —

Af hensyn til efterforskningsarbejdet er navne og stedsangivelse udeladt.

De indviedes indgriben

Af Jacques Vallee

Er ufo-fænomenet en »krigslist« udtænkt af en gruppe mennesker her på Jorden for at fremme deres egne interesser?

Dr. Jacques Vallee redegør her for sin opsigtsvækkende hypotese om de indviedes indgriben.

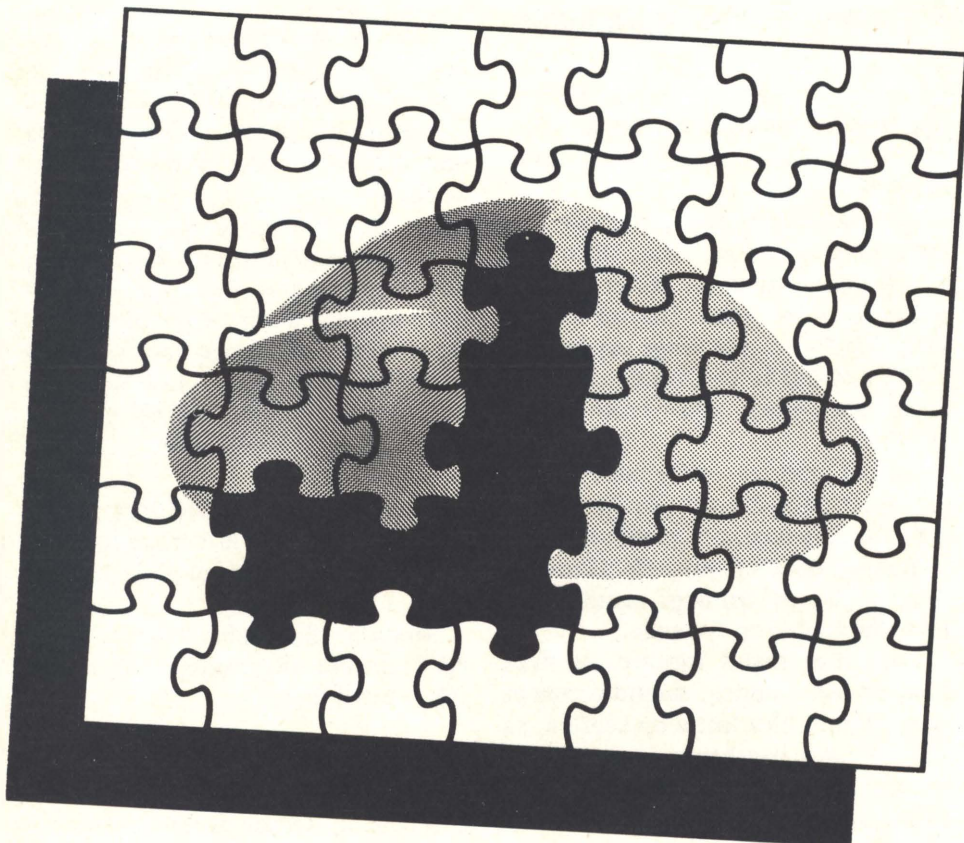
Nogle få undersøgere — især Ray Palmer, John Keel og Salvatore Freixedo — har både i offentlige udtalelser og i private samtaler med mig fremført, at der kan være forbindelser imellem UFO-begivenheder og »okkulte« fænomener. Ved første betragtning er selve tanken om en sådan forbindelse foruroligende for en videnskabsmand, men mange begivenheder har imidlertid allerede afsløret overlappende sam-

menhæng imellem på den ene side okkulte grupper og sekter og på den anden side organisationer, som er beskæftiget med UFO-forskning. Mange af de fænomener, vidner rapporterer om, drejer sig om poltergeist-effekten, levitation, psykisk styring, healing og ud-af-kroppen oplevelser, alt sammen velkendt for folk, som er hjemme i den okkulte litteratur. De er detaljeret beskrevet i værker fra det 19. århundrede

af Dr. Encausse, baron Reichenback, Eliphas Levi, Camille Flammarion og mange europæiske forfattere. Mere nutidigt kunne de findes i Rosenkreuzerordenens lærerskrifter og Aleister Crowley's *O.T.O.* samt *Hermesordenen af Det Gyldne Gry's* forskellige udløbere, som har inspireret ikke blot hekseriets genopblomstring men også den nuværende generation af »psykiske« forfattere og mange af de nye »videnskabelige parapsykologer«, skønt de ikke ville tøve med at benægte enhver forbindelse med sådanne kilder.

Der er desuden en forbindelse mellem UFOer og okkulte temaer med hensyn til deres sociale virkning, selv om der ikke skulle være nogen fysisk forbindelse. Kan der være en virkelig sammenhæng, og hvad vil det betyde?

Grundlaget for al »esoterisk« (dvs. »for indviede«) lære er, at den almindelige virkelighed er en illusion. En god kilde til analyse af denne filosofi er Lynn Thorndike's mesterværk »History of Magic and Experimental Science«. At hævde, at virkeligheden er en illusion, var revolutionerende i det 19. århundrede's videnskab, men en påstand, som nuklear fysik og kvantemekanik nu har påvist og endda fortrængt. Imidlertid tilføjer den esoteriske skole, at virkeligheden kan manipuleres bevidst med, hvis man forstår dens »højere« karakter, en mulighed, som moderne videnskab ikke endnu har taget fat på. Det siges desværre også tit, at de faktiske teknikker til manipulation må holdes hemmelige og udgøre kernen i den såkaldte »okkulte tradition«. Den esoteriske filosofis svaghed ligger i, at den ikke vil — eller ikke kan — underkaste sin doktrin en kritisk undersøgelse. Den afsløres kun for udvalgte indviede, som således er

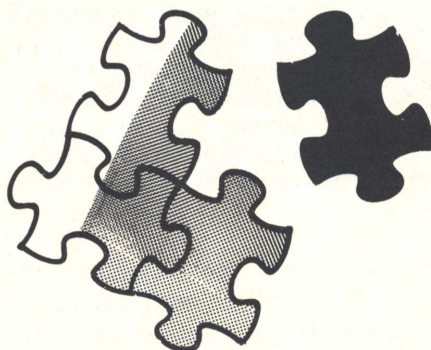
komplet prisgivet dem, de betragter som Ukendte Overordnede.

En ting er sikker: Troen på det okulte har fra tid til anden øvet indflydelse på historien, fra Korsfarerne til den franske revolution, fra den amerikanske uafhængighedskrig til oprettelsen af det nazistiske rige. Hvorvidt denne indflydelse var tilfældig eller fundamental, er et ømtåleligt spørgsmål for historikere, og det vil det sandsynligvis vedblive at være i lang tid. Den nyere amerikanske historie med sin bølge af snigmord, forsøg på politisk afpresning og sammensværgelser af Watergate-typen har ikke gjort problemet mere simpelt. Hele sagen forplumres yderligere af, at spionageorganisationer også her anvender okulte grupper som dække.

Lad os gøre det tankeeksperiment, at en eller flere grupper af personer faktisk har lært at styre nogle fysiske processer med midler, som man ud fra almindelig erfaring ville kalde »magiske«. Lad os for eksempel antage, at en okkult gruppe under sin søgen er snublet over en metode til mentalt at projicere billeder: den har måske endda lært at udvide den menneskelige bevidsthed ud af kroppen eller at skabe forvrængninger i rumtidens sammenhængende hele. Lad os antage, den har udviklet en måde til at projicere scenerier på afstand, til at styre og forstærke de psykokinetiske evner hos forsøgspersoner eller til at skabe væsener, som de såkaldte »Tulpas« fra Tibetansk folkløse, som Mrs. Alexandre David-Neel beskriver som materialiserede væsener, med hvem hun udførte forsøg, som er dokumenteret i hendes bøger. Langt ude? Måske. Og dog, Nazi-Tyskland havde adskillige videnskabelige forsøgsinstitutioner, som arbejdede på disse områder i omkring et årti, og mindst to moderne nationer — Sovjetunionen og USA — vides at have pågående forskningsprogrammer omkring lignende emner. De nødvendige pengemidler på dette område er så små, at mange private organisationer, og endda velhavende enkeltpersoner, kunne financiere ret store forskningsprojekter, hvor resultaterne kan medføre uforudsigelige gennembrud. Har sådanne gennembrud faktisk allerede fundet sted? Og er UFOer et resultat af deres anvendelse?

En sådan gruppe kunne operere internationalt, uafhængigt af lokale regeringer. Den kunne gøre brug af førendeselskabers ressourcer. Den kunne

forsøge at manipulere med den offentlige mening til gavn for sit eget mål. Den kunne ikke styre videnskaben, men den kunne bestemt øve indflydelse på den. Og den kunne frembringe mange af de effekter, UFOer synes i stand til at manifestere. De personer, der kontrollerer en sådan »psykotronisk« teknologi, har måske endda allerede opnået kontakt med andre bevidsthedsformer, og kender måske sandheden bag UFOerne, eller de prøver at overbevise andre om, at de gør.

Hypotesen om »de indviedes indgriben« lider af flere svagheder, hvoraf den største er, at den går ud fra, at de mennesker, der manipulerer, er langt klogere end hvad der er typisk for den menneskelige race. Ofte ser man i hemmelige grupper et billede af indbyrdes uenighed og afmægtig arrogance, eller af autoritært styre, som opretholdes på bekostning af den individuelle frihed. Bitter konkurrence er lige så almindelig imellem disse sekter, som det er imellem grupper af professionelle videnskabsfolk, der kæmper om kontrakter, bevillinger og nobelpriser. Der findes mange velhavende privatpersoner, som nemt havde råd til at forære en million dollars eller to om året til en sådan forskning, og som interesserer sig for den slags banebrydende emner. de er imidlertid som regel motiveret af uigennemførlige visioner eller ubevidste psykiske behov. Ældre industriledere, som søger udødelighed og velhavende gamle damer, der vil holde spøgelseser væk, er mere almindelige finansielle bagmænd af psykisk forskning end pragmatiske mellemmand, som er re-

de til at støtte og gennemføre realistiske forskningsplaner. Det samme gælder regeringer, da hovedparten af den psykiske forskning i USSR og i USA er rettet imod militær og efterretningsmæssig anvendelse og ledes af bureaukrater.

Hypotesen om »de indiviedes indgriben« er desuden en sammensværgelsesteori, og den lider af alle en sådan teoris svagheder. Det er kun på overfladen, den er tiltrækkende. Der eksisterer historiske sammensværgelser (normalt i et stort antal former og ikke i en enkelt form på et givet tidspunkt), men enten slår de hurtigt fejl, eller de når deres mål og ændrer både stil og formål. Da de Gaulle atter kom til magten i Frankrig i 1958 var der en halv snes forskellige sammensværgelser, som sloges indbyrdes om kontrol over regeringen, men de var under kraftig udvikling, fra den ene dag til den anden, indtil det historiske klimaks.

De fleste UFO-kontaktpersoner forklarer deres egne synspunkter ud fra sammensværgelsesteorier. Ifølge George Hunt Williamson og John McCoy skyldes alt ondskab i verden f.eks. de internationale banker, en velkendt overbevisning på den yderste højrefløj. »Kræfterne bag de internationale banker, som udgør »det skjulte imperium«, stammer fra det kommunistiske Rusland.«

Andre grupper vil give CIA, jøderne, Mafiaen eller KGB skylden for al verdens problemer. En sådan paranoia næres ofte af nogle få elementer fra virkeligheden. Kvæglemlæstelernes omfang og karakter peger på, at en eller anden form for hemmelig organisation er ansvarlig. Der er ingen tvivl om, at disse organisations aktiviteter i offentlighedens øjne forbindes med UFOerne. Deres virkning er fysisk nok. Ligeledes har de fleste, som har studeret UMMO-affæren, konkluderet, at den skyldtes en hemmelig gruppe på jorden.

Skønt den ovenfor præsenterede hypotese har alvorlige mangler, er der en interessant variant, som fortjener yderligere uddybning. En indflydelsesrig gruppe kunne meget vel benytte sig af forskellige kulturer som dække for deres egne mål. Nogle specialister går ud over dette synspunkt og foreslår, at UFO-fænomenet endda kan være det middel, en sådan gruppe bruger til at gøre sin eksistens følelig, til at projicere et billede af menneskets fremtidige skæbne, som overskrider krig, fattigdom, sygdom og nationale regeringer.

Foto taget ved San José de Valderas nær Madrid den 10. juni 1967. Hændelsen, der er en udløber af den såkaldte UMMO-sag, som strækker sig tilbage til 50'erne, blev bebudet at skulle finde sted netop den 10. juni 1967. Der er senere rejst tvivl om de pågældende billeders ægthed.

Mange grupper af mennesker kunne manipulere med offentlighedens interesse for UFOer til fremme for deres egne politiske mål. De kunne forsøge at opnå dette ved bevidst brug af sløringsteknikker, ved at plante falske UFO-beviser, ved at udvide mytologien om kontaktpersonerne og ved systematisk at afskrække videnskabelige undersøgelser af UFOernes oprindelse. Det hemmelighedskræmmeri, som er vore militære institutioners varemærke, ville i høj grad lette opgaven for enhver privat gruppe, som forsøger at forvirre offentligheden, fordi ethvert forsøg på ved uafhængig analyse at skille de meningsfyldte kendsgerninger fra fupnumrene og uvigtige ting ville blive viklet ind i lag af klassificeret materiale.

Den eneste måde at bekæmpe den forvirring, der omgiver UFO-problemet på, er at se i øjnene, at meget af denne forvirring skabes bevidst, og at gøre en fornyet individuel indsats for at dokumentere fænomenet på åstedet og udenfor rammerne af enhver UFO-gruppe. Samtidig skulle der gøres et systematisk forsøg på at afsløre selvmodsigelserne i kontaktpersonernes påstande og gøre offentligheden opmærksom på dem. Arthur Koestler har i et brev til mig bemærket, at kontaktpersonernes historier efterlod ham med samme følelse, som når han havde hørt en dårlig vittighed. Det er

en rammende bemærkning. Mange kontaktpersoner er oprigtige, men de er fanget af deres egen snævre tro på forvrængende fortolkninger af en langt større virkelighed.

Findes der en gruppe, som forstår og praktiserer vildledning, og som forsøger at forme vores kollektive fremtid? Jeg har forsøgt at vise, at der findes adskillige historiske fortilfælde for en sådan hypotese, og at de foreliggende oplysninger ikke udelukker denne for-

tolkning. Jeg håber, at mine bemærkninger kan tjene som en advarsel til enhver fremtidig forskningsindsats. Informationskilder bør undersøges meget grundigt, ikke kun efter menneskelige fejl, unøjagtige instrumenter og forudindtaget ved observationer, men også efter bevidst vildledning.

Den standard, der accepteres for bevismateriale i et videnskabeligt laboratorium, er ikke tilstrækkelig, når man behandler UFO-data. Standarden skal hæves, før nogen forskning kan påbegyndes, og offentligheden bør ikke godtage de resultater, der offentliggøres af en »videnskabelig kommission«, som ikke har set dette i øjnene.

Foto: MUFON 1983

Hereford-kalv fundet i Zorn, Texas d. 22. nov. 1975. Læg mærke til græsset, der står op langs kalvens ryg, dette tyder på, at kalven døde under kamp. Kraniet er lyserød uden tegn på soltørring.

Foto: MUFON 1983

Denne ko blev fundet lemlæstet på Don Becketts gård ved Eastman i Wisconsin den 1. oktober 1975.

Styrings-system hypotesen

Jeg har nu introduceret to nye elementer i studiet af UFO-fænomenet. Det første element angår politisk udnyttelse: Vi har en stærk mistanke om, at en eller flere grupper af ukendt politisk overbevisning nu påvirker »kontakt-personerne« og de civile forskningsorganisationer for at fremme deres egne interesser. Det andet element drejer sig om manipulation af selve fænomenet ved at fabrikere UFO-rapporter og beslægtede historier, bl.a. terror-elementer, som lemlæstelse af kvæg. (Det er et specielt amerikansk fænomen, hvor kvæg er lemlæstet uden årsagen kan findes).

Bør det overraske os at finde disse resultater? Jeg tror det ikke. Mennesker og deres organisationer anvender hvad som helst, de kan finde i deres omgivelser, til at fremme deres egne meninger, og vi kan af lignende tilfælde i historien se, at sådanne bevidste tiltag ofte er blevet skjult i meningsløst pynt. Mangelen på sammenhæng er reglen i tider med store ændringer. UFO-fænomenet er en forløber for en stor mangel på sammenhæng.

Under gennemgangen af de to ovenfor præsterede hypoteser har jeg vist, at ingen af dem giver en fyldestgørende forklaring. Jeg føler stadig, at UFO-fænomenet repræsenterer en manifestation af en virkelighed, som overskrider vores nuværende forståelse af fysikken. Det er ikke selve fænomenet, men den tro, det har skabt, der bliver manipuleret med af grupper, der har deres egne mål. Jeg bliver fortsat imponeret af en kendsgerning, jeg har nævnt i min tidligere bog »Passport to Magonia«: Denne slags syn er forekommet i tidligere tider, lignende følger er blevet beskrevet, selv UFOernes »besætninger« synes at være identiske med det middelalderlige Magonia's beboere. Dette peger på en sindets virkelighed, som går ud over en hvilken som helst teknologi, der aktiverer UFOerne. Jeg vil fortsat betragte dette fænomen som en manifestation af en virkelighed, som er større og mere kompleks end blot et besøg fra interplanetære rejsende: Magonia' virkelighed.

Jeg tror på, at der rundt om os findes et system, som overskrider både tid og rum. Jeg nærer fuld tillid til, at den menneskelige kundskab vil være i stand til at forstå denne større virkelighed. Jeg har mistanke om, at nogle mennesker allerede har forstået den, og har en finger med i spillet i adskillige aspekter af UFO-fænomenet.

Det system, jeg taler om, kan meget vel være i stand til at placere sig selv i det ydre rum, som nogle af mine læsere ikke vil være sene til at påpege. Vist kan det det, men dets manifestationer er ikke rumskibe i dette ords normale håndgribelige betydning. UFOerne er fysiske manifestationer, som ikke kan forstås ud over deres psykiske og symbolske virkelighed. Det vi her ser, er ikke en invasion fra rummet. Det er et kontrolleret system, som virker på mennesker og bruger mennesker. Vi mangler imidlertid stadig at finde kilden til denne manifestation. □

NOTE:

Lignende elementer i nyere historie blev fundet om Zions Vises Protokoller er falskneri, som stort set motiverede den massive deportation og udryddelse af jøderne under 2. verdenskrig. Se Norman Cohn: »Histoire d'un mythe« (på engelsk »Warrant for Genocide«). (Retfærdiggjort folkedrab).

Kilde:

»Messengers of Deception«, Jacques Vallee, And/Or Press, Berkeley, California 1979.

Oversættelse: Brian Poulsen.

Redigering: KMH.

Stadig aktuelle rapporter fra SUFOI

Kim Møller Hansen: UFOer over New Zealand

Kan du huske, at der omkring nytåret 1978 i pressen, radioen og fjernsynet fremkom en spændende historie om nogle filmoptagelser af UFOer ved New Zealand? Kim Møller Hansen har på baggrund af detaljerede materialer fra bl.a. USA og New Zealand udført en gennemgribende analyse og sammenfatning af New Zealand sagen.

New Zealand sagen er en af de senere års bedste UFO-tilfælde, bl.a. fordi

- UFO'erne blev visuelt iagttaget af flere personer.
- UFO'erne blev opfanget af radar.
- UFO'erne blev filmet.

Mange højtuddannede videnskabsmænd har undersøgt UFO-filmen og har ikke kunnet finde en forklaring på observationerne, bl.a. Dr. Richard Haines, Dr. Peter Sturrock og Dr. Bruce Maccabee.

Læs om denne spændende sag i »UFOer over New Zealand«, 74 sider duplik/offset med mange illustrationer og fotos.....

Pris kun kr. **30,-**

Hans Voigt: UFO-detektorer

Der er stadig stor interesse for SUFOIs detektor MFI-6. Hans Voigt har skrevet denne generelle rapport om brugen af UFO-detektorer og hvilke problemer, der findes i den forbindelse. — Rapporten giver et længe savnet overblik over arbejdet med UFO-detektorer, og den er uundværlig for enhver med den mindste interesse i dette emne.

Grib et girokort og bestil »UFO-detektorer«, 38 sider duplik med illustrationer.....

Pris kun kr. **23,-**

Per Andersen: Tidsloven

Denne bog fra SUFOI omhandler de spændende aspekter omkring de tidspunkter på dagen, hvor man ser UFOer.

Flere pudsige sammenhæng imellem observationstidspunkterne og folks daglige vaner bliver gennemgået, men også interessante spørgsmål dukker op. Hvorfor er der en stigning i rapportmængden midt om natten, hvor man skulle formode, at der var færrest personer vågne og dermed i stand til at observere UFOer?

Læs om dette spørgsmål i »Tidsloven«, 50 sider med mange illustrationer.....

Pris kun kr. **27,-**

Bestilling sker lettest ved indbetaling af beløbet plus kr. 10,- (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst på modtagerdelen, hvad der bestilles.

Kort fortalt

Under denne overskrift bringes løst og fast - herunder også avisnotitser, som vi ikke altid har haft mulighed for at undersøge nærmere. red.

Vragrester i Bermuda-trekanten

Gennem årene har de mange forsvundne skibe og fly i Bermuda-trekanten og den fuldstændige mangel på fund af vragrester ført til udviklede teorier forbundet med UFOer. Nogle af de foreslåede mekanismer indebærer, at de mærkelige hændelser skyldes indtrængende fra andre universer, mens andre indebærer tidsforskydninger og porte til uanede dimensioner i tid og rum.

Fredag den 14. januar 1983 offentliggjorde »London Times« følgende artikel, som antyder, at mysteriet selv er ved at forsvinde sporløst:

— En italiensk ekspedition har fundet vragrester af et amerikansk Superconstellation-fly i havet, 30 miles fra Puerto Rico kysten. Det hævdes at være det første fund, der er gjort af fly eller skibe, som er forsvundet under mystiske omstændigheder i den såkaldte Bermuda-trekant.

Det italienske dykkerhold, ledet af Pippo Cappellano, var i perioden engageret af tidsskriftet »Mondo Sommerso«, der beskæftiger sig med undervandsudforskning. Cappellano tog til Italien for at fortælle om fundet for derefter at vende tilbage til mere arbejde i Bermuda-trekanten i weekenden.

Ekspeditionen rapporterede fundet af den gamle flyvemaskine (som var blevet brugt til transport, da den forsvandt) efter at området var blevet undersøgt fra luften, og man havde

modtaget en bekræftelse, gennem den amerikanske kystvagt, på, at flyet var forsvundet på en tur fra Miami til Virgin-øerne. Flyet var forsvundet uden forklaring og uden at udsende nødsignal.

Vragresterne ligger på ca. 17 meters dybde. Flyets skrog ligger i to stykker. Dykkerne var ude af stand til at trænge ind i kabinen, fordi den var lukket med bolte. Ligene af besætningen må stadig befinde sig derinde.

Dykkerne sagde, at der ikke var passagerer i flyet, og bagagerummet viste sig at være næsten tomt med undtagelse af nogle læssede vogne, som stadig var brugbare.

Styreanordningerne synes også at være i orden. Landingsflaps og haleror gjorde sceneriet lidt uhyggeligt, da de bevægede sig frem og tilbage med vandstrømmen.

Trekanten er berøgtet for den mystiske måde skibe og fly forsvinder på. Oceanografen Jacques Cousteau har engang sagt, at mysteriet er blevet blæst op af »to eller tre forfattere, som ønsker at sælge bøger«.

Kilde:
UFORAN, No. 3,
Nov.-Dec. 1983
Oversættelse:
Stine Larsen

Var ufo amerikansk spionfly?

I Auckland på New Zealand hævder en forfatter, at Kaikoura ufoet fra december 1978 var en afledningsmanøvre foretaget af en efterretningstjeneste. Neil Illingworth, som sammen med flykaptajnen Bill Startup skrev en bog om observationen, tror, at amerikanerne afprøvede et specielt spionfly, der ikke kan spores på radar, i området.

Illingworth arbejder på et filmmanuskript om de hemmelige våben, der afprøves i New Zealand, uden nogen får noget at vide. »New Zealand er det ideelle sted at afprøve

sådanne fly, især for USA, da landet ligger uden for russernes sporsområde,« siger han. Den australske ufo-forsker Murray Scott er ikke enig i dette, da han mener, at der ikke er noget bevis på, at der på det pågældende tidspunkt befandt sig sådanne objekter i nærheden af New Zealand. »Den slags finder kun sted i en livlig fantasi, ikke ved Kaikoura kysten,« er hans kommentar.

/fr

Kilde:

APRO Bulletin vol. 33, nr. 1.

UFO over Sverige

SIMRISHAMN (RB-TT): Svensk militær, politi og hjemmeforsvar siden torsdag morgen ledt efter en ukendt flyvende genstand, som kom ind fra havet på Kivikeggen i det sydøstlige Skåne.

Forsvaret opfangede den på radarskærme efter midnat natten til torsdag ude over Østersøen. Den fløj relativt lavt og med lav hastighed ind mod den svenske kyst. — Efter farten at dømme burde det have været en helikopter, sagde informationschef Jan Tunninger fra forsvarsstaben.

Hvad det end var, der fløj ind mod kysten, forsvandt det fra radarskærmene i Kivik. — Hvis det var en helikopter, burde vi have fundet den. Sådanne en er jo svær at gemme, sagde Tunninger.

Fredag fortsatte eftersøgningen. Blandt andet fra et lille propelfly, som natten til torsdag ikke kunne lette på grund af dårligt flyvejr.

En helikopter kan naturligvis have landet for at lukke for eksempel flygtninge ud, men ingen radarskærme har registreret genstanden flyve bort igen, så forsvaret fortsætter eftersøgningen.

Kuglelyn — et gådefuldt fænomen

16 millioner tordenvejr buldrer årligt. I nogle tilfælde opstår der i forbindelse med tordenen den sjældne form for naturlig elektricitet, som vi kalder kuglelyn. I løbet af de 300 år, man har studeret kuglelyn, er der indsamlet mange tusinde beskrivelser af fænomenet. Alligevel er kuglelynene endnu den dag i dag en af naturens største gåder.

Det spørgsmål, der nok interesserer viden-skaben mest, er, hvorfra kuglelynets enorme ødelæggelseskraft hidrører. Man kender tilfældet, hvor en sådan ildkugle på størrelse med en fodbold er hoppet hen ad en gade og i hvert hop har fremkaldt et krater på halvanden meter i tværmål! Et andet tilfælde indtraf i Khabarovsk i sovjetisk Fjernøsten. Her havnede et kuglelyn i en kedel med 7000 liter vand. På 10 sekunder kom vandet i kog og fortsatte med at koge i en halv snes minutter, indtil den »druk-nede« ildkugle endelig var slukket på bunden af kedelen.

Efter almindelige begreber skulle energimængden i et kuglelyn ikke engang være stor nok til at få kuglen til at lyse som en 100 Watt pære. Men kuglelynet i kedelen udviklede en energi svarende til to ton troly.

Hvor hentes energien?

Det ser ud til, at den, der i dag er kommet nærmest til en forklaring, er en medarbejder ved Institut for Mekanik i Moskva, Aleksandr Khasen. Han forklarer sin hypotese således:

— Man kan forestille sig, at et lyn bevirker dannelse af en plasmaklump. Efter alle fysiske love skulle den øjeblikkeligt gå i opløsning. Men kuglelynet »lever« i 20-30 minutter. Det forklarer jeg sådan: Samtidig med dannelsen af plasmaklumpen foregår der en anden proces, bestående i, at der opstår elektromagnetiske bølger inden for radarfrekvens området. I et givet moment bliver disse bølger så at sige »spærret inde« i plasmaklumpen og fastholder derved selv en del af dens masse i klumpens indre og danner sammen med denne kerne et elektromagnetisk felt.

I forbindelse med denne mekanisme »fodres« kuglelynet med energi fra den elektrisk mættede atmosfære. I tordenvejr kan spændingen mellem skyerne og jorden være umådelig stor — flere tusinde millioner volt!

Kuglelynenes varierede egenskaber og deres overraskende »opførsel« forklarer Aleksandr Khasen ved, at der efter hans opfattelse indtræffer voldsomme eksplosioner på grund af, at plasmaklumpen, mens den går i opløsning, optager store energimængder fra atmosfæren. Hvad kuglelynenes farve angår, mener han, at den beror på tilstedeværelsen af forskellige stoffer i atmosfæren. Eksempelvis vil et overskud af ilt og negativt ladede partikler give blå farv-

Dette er et af de eneste billeder, der findes af et kuglelyn. Fotoet er taget af Roy Jennings i Castleford, England i august 1961.

ning, kvælstof giver rødlige toner og vand-dampe og støv — gullige.

At kuglelyn stædigt søger ind i rør, åbne døre og vinduer mener Aleksandr Khasen skyldes den omstændighed, at grundvandet normalt står højere under bygningsværker, og at ledningsevnen derfor er højere. Plasmaklumpen med forholdsvis svag ladning vil blive tiltrukket af sådanne steder.

Kilde: APN

Aggressivt kuglelyn

Victor Kavumenko og fire andre bjergbestigere slog lejre i de Caucasiske bjerge den 17. august 1978. De befandt sig i en højde af 3.900 meter, hvor de havde følgende oplevelse. Victor Kavumenko beretter:

»Jeg vågnede med en følelse af, at der var en fremmed i vores telt. Da jeg stak hovedet ud af soveposen, frøs jeg til is. En lysgul kugle fløj omkring en meter fra jorden. Den forsvandt ind i Korovin's sovepose og han skreg af smerte. Kuglen kom igen til syne og fortsatte med at cirkle over de andre, idet den med mellemrum forsvandt i de forskellige soveposer. Da det brændte et hul i min, følte jeg en forfærdelig smerte, som om jeg blev brændt af en skærebrenner, og jeg besvime. Jeg kom til bevidsthed et stykke tid senere og så den samme gule kugle, der bevægede sig rundt efter forgodtbefindende og blev ved med at dykke ned i soveposerne, hvor ofrene udrød desparate skrig.

Dette gentog sig flere gange, og da jeg for femte eller sjette gang kom til bevidsthed var kuglen borte. Jeg kunne ikke bevæge mine arme og ben, og

min krop brændte, som om den selv var blevet en ildkugle.

Vi blev fløjet til hospitalet, hvor man konstaterede 7 læsioner på min krop. De var værre end brandsår. Muskelstykker var blevet revet ud til benet. Det samme var tilfældet med Shigin, Kaprov og Bashkistrov, mens Oleg Korovin var blevet dræbt af kuglen — sandsynligvis fordi hans sovepose havde ligget på et gummitæppe, der isolerede ham fra jorden. Kuglelynet rørte ikke en eneste metalgenstand, men gik alene til angreb på personer«.

Soviet Weekly, 11. februar 1984.

/pa.

Det italienske forsvar driver UFO-forskning

Den 11. juli 1984 rettede fire italienske parlamentsmedlemmer en forespørgsel til forsvarsministeriet og regeringen. Denne forespørgsel, der var skrevet i samarbejde med Centro Ufologica Nazionale (C.U.N.), blev godt dækket af den italienske presse. Den 27. juli besvarede chefen for forsvarsministeriet, hr. Spadolini, forespørgslen. Vi opsummerer hans svar i seks hovedpunkter.

- 1) Flyvevåbenets hovedkvarter har til opgave at undersøge ufo-observationer.
- 2) Der er oprettet en ekspertkomite (ikke ufo-eksperter) til vurdering af ufo-observationerne.
- 3) Ifølge de informationer, der er indsamlet, kan den mulighed, at alle ufo-observationer er meteorologiske fænomener, ikke udelukkes.

- 4) Al dokumentation om ufoer opbevares hos flyvevåbenets ledelse i Rom, og uddrag af rapporterne er tilgængelig »via kompetente kanaler«.
- 5) Forsvarsministeriet har ikke til hensigt at oprette en speciel ufo-kommission, og det er ikke muligt at inddrage civile ufo-eksperter i flyvevåbenets arbejde.
- 6) Det italienske statsministerium overvejer nu at overlade CNR (Det nationale forskningsråd) undersøgelsen af ufo-observationer.

Hr. Spadolini's svar var meget kortfattet, og den eneste interessante nyhed var, at det »overvejes« at lade CNR (et regeringsstyret forskningscenter) foretage ufo-undersøgelser. Vi italiener afventer flere »åbninger« fra regeringen, men er dog meget skeptiske overfor et effektivt samarbejde mellem ufo-forskere og de militære enheder. Mange italienske forskere er dog meget entusiastiske angående den tilsyneladende åbning, der er kommet i ufo-undersøgelserne, men kun tiden vil vise, hvem der har ret.

Kilde:

UFO News Flash nr. 12, marts 1985.

Oversættelse:

Fr

FOO FIGHTERS

Den tidligste omtale af de mystiske objekter, der forfulgte de allieredes militærfly under Den anden Verdenskrig, stammer fra »Current Science and Aviation« fra den 22.-26. januar 1945.

På side 74 i dette ugeblad står følgende korte artikel: »'FOO FIGHTERS'. Nazisternes nyeste luftbårne våben — de såkaldte 'FOO FIGHTERS' — er mystiske røde og sølvfarvede ildkugler, der følger efter de allieredes fly med hastigheder på op til 500 km/t. Det vides endnu ikke, hvad hensigten med dette våben er. Kuglerne rammer ikke vores fly, men flyver blot ved siden af dem, hvorefter de pludselig forsvinder ud i den blå luft.«

Er der blandt vore læsere nogle, der har kendskab til en tidligere omtale af dette fænomen?

Oplysninger modtages med tak.

Kilde:

A.P.R.O. Bulletin, vol. 32, nr. 10.

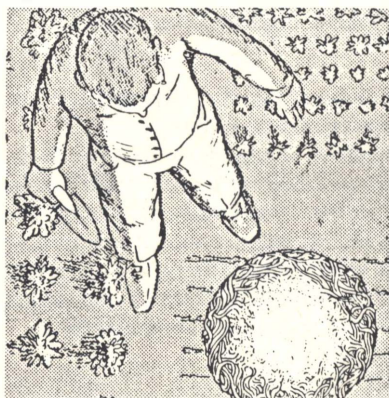
Oversættelse:

fr.

UFO fløj fra to jagerfly

Zimbabwiske jagerfly måtte forleden opgive at følge efter et uidentificeret flyvende objekt — en såkaldt UFO —

over Matabeleland ved byen Bulawayo. UFOen blev opdaget på radar, og to Hawk-jagerfly blev sendt op efter den. Øjenvidner i Bulawayos lufthavn sagde, at UFOen var rød i kanten, rund og med en lille spids på midten. Diameteren blev anslået til »mindre end vingefanget på en Jumbo-jet«. Da de to jagerfly ankom til stedet, steg UFOen pludselig fra ca. 10 kms. højde til 18 kms. højde. Hastigheden blev anslået til over 2200 km/t., derefter fulgte UFOen de to jagerfly hjem til basen, over 200 km borte, hvor den blev hængende i flere minutter, før den forsvandt mod øst. En talsmand for det zimbabwiske luftvåben siger, at der næppe har været tale om et almindeligt fly.

Kuglelyen af ældre dato

Kuglelyen er skam ikke nogen ny foreteelse. I 1920 blev der i Parkside, Australien, observeret et kuglelyen-lignende fænomen. Det hele startede med, at observatørerne hørte et sydende lys, og da de kikkede på den vestlige himmel, opdagede de et objekt med en diameter på ca. 30 cm.

Objektet bevægede sig nærmere og landede på verandaen kun 1 meter bag dem, hvorefter det yndefuldt hoppede hen ad verandaen i en 10 meter lang, lige bane. Det ramte jorden 3 eller 4 gange, og hver gang blev det en smule fladtrykt ved kontaktpunktet med jorden. I luften fik det igen sin kugleform og bevægede sig i en højde af ca. 5 cm. Objektet var ikke gennemsigtigt, men snarere som en røgekugle med glødende »komma-formede« elektriske »orme«, der snoede sig på overfladen — syden- de, hvislende og flimrende.

Da kuglen nåede den vestlige ende af verandaen, accelererede den og steg i en 45 graders vinkel over et træ og nabohuset. På dette tidspunkt skyndte observatørerne sig ind i huset, hvor de krøb sammen i omkring 30 sekunder, hvorefter de hørte et rungende brag

omkring 250 meter borte. Det havde ramt Green's hus i den østlige ende af Campbell Road. Tilsyneladende bevægede det sig herefter hele vejen til Frelsens Hær's hus og ødelagde et helt hus i Fullarton.

Science Frontiers, nr. 33, maj/juni 1984.
/pa.

Motorstop uden mystik

I UFO-NYT 2/85 berettede vi om en fantastisk avishistorie om et australsk godstog, der fik motorstop, samtidig med at togføreren så et UFO.

Historien stod i »Daily Mirror« den 18. januar 1985. Tidsskriftet »UFO Tasmania« bringer i denne forbindelse en artikel, som stod at læse i »The Mercury«, allerede dagen efter historien blev bragt til torvs.

Artiklen citerer en talsmand, John Beattie, fra de australske jernbaner.

Han fortæller, at togfolkene rigtigt nok så et lys, men at de selv mener, at det var flylys. At toget havde motorstop skyldtes en mekanisk fejl og havde intet med observationen at gøre.

Avisen »The News« skriver, at togfolkene fortæller, at de så forskellige billys i bush'en, og at hele historien opfattes som en spøg blandt togfolkene.

Historien har i øvrigt givet de australske jernbanefolk sved på panden, fordi UFO-interesserede verden over har holdt telefonnettet rødgldende.

Det australske flyvevåben (RAAF) har oplyst, at det ikke har modtaget nogen rapporter om uidentificerede fly i det pågældende område. □

KMH

Mystiske brag

Af Sven Rosén

Mandag den 26. august 1985 hørtes tre dumpe eksplosioner i Stockholm.

Disse eksplosioner fik jorden til at ryste og knuste glas og procelæn fra Saltsjöbaden i nord til Nynäshamn i syd. Men underligt nok hørtes der intet i det centrale Stockholm. Ifølge aviserne (Sydsvenska Dagbladet og Arbetet) den 27. august var fænomenet uforklarligt. At der var tale om et jordskælv, kunne man godt se bort fra. Det samme gjaldt trykbølgen fra et overlydsfly, da der ikke var svenske militærfly i området. Men skulle der være tale om udenlandske fly, måtte der ifølge flyvevåbenet være tale om en hel eskadrille for at det kunne mærkes på så lang afstand.

Den 29. august kunne man pludselig forklare bragene. Ifølge stabsredaktør

UFO-KLASSIKER

Imjärvi, Finland 1970

Af Kim Møller Hansen

»...Jeg stod fuldstændig stille. En rødgrå tåge sænkede sig over stedet. Pludselig følte jeg, hvordan noget ligesom greb fat om livet på mig bagfra og trak bagud... I samme sekund fik jeg øje på væsenet. Han stod midt i lyskeglen med en sort kasse i hænderne. Fra en åbning i kassen pulserede et gult lys...«

Klokken va 16.45 onsdag den 7. januar 1970 i Imjärvi, 16 km nord-nordøst for byen Heinola i det sydlige Finland. Skovarbejderen Aarno Heinonen, 36

år, og landmanden Esko Viljo, 38 år, var ude at stå på ski.

De to skiløbere kom med god fart ned over den lille skråning, svingede

ind mellem træstammerne og fortsatte frem mod skrænten. Her plejede de at holde et par minutters pause, og det gjorde de også den 7. januar. Mørket sænkede sig langsomt over landskabet, og stjernerne kom til syne på den skyfri himmel. Det var vindstille, og ikke den mindste lyd hørtes fra trætoppene.

Pludselig gav det et ryk i de to mænd, og de stirrede op i luften. Omgivet af en lysende tåge fór et kraftigt lysskin over himlen. Det kom fra nord. Der hørtes ingen flystøj, heller ikke den karakteristiske lyd af en helikopter. Pludselig svingede lyset skarpt og kom direkte mod skiløberne sydfra, samtidig med, at det dalede endnu længere ned. En svagt surrende lyd voksede i styrke, mens den lysende sky nærmede sig. Så standsede den op og begyndte at dale ned mod skrænten, hvor mændene stod. Nu så de det: Skyen var en rødgrå tåge, der syntes at pulserede med et underligt lys, samtidig med at røg-»totter« stod op fra skyens overside, lige som røg fra en skorsten.

Skiløberne stod helt stille og stirrede opad. Ingen af dem sagde noget. Skyen var snart nede på femten meters højde. Nu så de, hvad der var inde i dissen: Et rundt fartøj, fladt på undersiden og metalskinnende gråt. Det var omtrent 3 meter i diameter, og rundt om dets underkant var der tre store kugler eller kupler. Midt i centrum af fartøjets bund stak et rør ud, omkring 20 cm langt og 25 cm i diameter. Den surrende lyd var en meget kraftig, mens det glinsende, runde fartøj langsomt dalede ned mod de to mænd.

En notits om ovennævnte hændelse kunne læses i »Göteborgstidningen« og vakte interesse hos G.I.C.O.F.F. (Göteborgs Informations Center För Oidentificerade Flygande Föremål).

G.I.C.O.F.F. fik gennem »Hufvudstadsbladet« i Helsingfors og turistbureauet i Heinola kontakt med de to skiløbere samt hjælp til oversættelse af brevene. Brevvekslingen resulterede i fem breve fra de to mænd.

Den svenske journalist Bo Ahlquist rejste derefter, efter et tip fra G.I.C.O.F.F., sammen med fotografen Gunnar Bunker til Finland. Deres artikel og båndoptagelse med interviewene blev senere stillet til G.I.C.O.F.F.s disposition og udgør hovedmaterialet om de to mænds fantastiske oplevelse.

Vidnerne fortæller

Aarno Heinonen fortæller: »Det runde fartøj svævede en stund fuldstændig ubevægelig over os, mens den surrende lyd stadig hørtes ganske lavt. Så begyndte den store skive at sænke sig nedad, samtidig med, at den rødgrå tåge blev stadig tyndere og mere gennemsigtig. Snart var fartøjet nede i 3-4 meters højde. Der standsede det, og den surren ophørte. Det var så nær, at jeg havde kunnet røre ved det, hvis jeg havde rakt skistaven i vejret.

Fartøjet var fuldstændig rundt. Mens det kom på skrå ned mod os, så vi, at det havde en kuppel på oversiden. Langs kanten af undersiden var der en slags forhøjning, og på denne var der tre kugler eller kupler med samme indbyrdes afstand. Midt i bunden stak et rør ned. Ud fra røret, som var omtrent 25 cm i diameter, stod pludselig en stærk lysstråle.

Jeg tror ikke vi overhovedet sagde noget til hinanden. Vi var fuldstændig forbløffede. Vi så, hvordan lyset flyttede sig et par gange, før det standsede og dannede en kraftigt lysende plet på sneen. Denne plet var omtrent en meter i diameter. Rundt om den gik en mørk kant, næsten kulsort, som var en centimeter bred.

Jeg stod fuldstændig stille. En rødgrå tåge sænkede sig over stedet. Pludselig følte jeg, hvordan noget ligesom greb fat om livet på mig bagfra og trak bagud. Jeg tror, at jeg tog et skridt baglæns. I samme sekund fik jeg øje på væsenet. Han stod midt i lyskeglen med en sort kasse i hænderne. Fra en rund åbning i kassen pulserede et gult lys.

Han var omkring 90 cm høj og mager, med tynde arme og ben. Ansigtet var voksagtigt, blegt. Jeg lagde ikke mærke til nogen øjne, men næsen var mærkelig. Ja, det var ikke nogen næse, men bare ligesom en krog.«

Foto: Gunnar Bunker.

Stedet, hvor Heinonen og Viljo havde deres oplevelse, ligger omkring to kilometer fra landevejen. Man kommer dertil efter en besværlig vandring i det uvejsomme terræn. Omkring stedet er der en lille skrænt med svag hældning, med høje fyrre- og birketræer omkring og nogle mindre buske her og der.

»Nøjagtig her stod han«, siger Heinonen og peger på nogle lyngtuer ved en lille fyrrebusk. »Det runde, glinsende fartøj var lodret herover.«

Den lille mand

Aarno Heinonen: »Han havde en slags tætsluttende overall af lysegrønt materiale. På fødderne havde han støvler af en mørkere grøn farve. Støvlerne gik

meget kraftigt, næsten blændende.

Tøjet og hjelmen lyste, men ansigtet var blegt. Han havde tynde, skrå skuldre. Armene var tynde som på et lille barn. Det var meget stille i skoven.

Aarno Heinonen

Esko Viljo

helt op til knæene. Han havde desuden hvide handsker, som nåede helt op til albuerne. Fingrene var krummet som kløer rundt om den sorte kasse.«

Esko Viljo: »Han stod midt i det stærke lys, og han lyste selv, som om han var af fosfor. Jeg tænkte ikke over, hvad slags tøj han havde på, jeg så kun, at det var grønligt. På hovedet havde han en hjelm med spids top. Den glinsede som metal.«

Aarno Heinonen: »Mens vi stod der og stirrede på ham, vendte han sig halvt omkring. Åbningen på kassen blev rettet mod mig. Det pulserende lys var

Pludselig strømmede en tættere rødgrå tåge ned fra fartøjet, og store gnister begyndte at slå ud fra den lysende cirkel på jorden. Gnisterne var som lysende stave, omkring 10 cm lange, røde, grønne og violette. De flød udad i lange buer, meget langsomt. Mange af gnisterne slog lige op på mig. Jeg blev forbavset over, at de ikke brændte mig, men jeg mærkede ikke noget.«

Esko Viljo: »Gnisterne lyste i forskellige farver. Det var meget smukt. Samtidig blev den røde tåge tættere og dækkede skabningen, så han forsvandt. Pludselig var tågen så tæt, at jeg ikke

kunne se Aarno, selv om jeg vidste, at han kun stod et par meter fra mig.»

Aarno Heinonen: »Jeg skimtede Esko meget svagt på dét tidspunkt. Tågen var tæt, og jeg kunne ikke se væsenet mere.«

Esko Viljo: »Jeg så væsenet i måske 15-20 sekunder, ikke længere. Pludselig smeltede lyskeglen på jorden sammen, fløj opad som en blafrende flamme — og blev suget ind i fartøjets åbning. Derefter var det som om tågetæppet blev revet i stykker. Luften over os var tom! Jeg tror ikke, man kan sige, at vi var bange. Vi lo og snakkede om dette lys. Men samtidig følte vi os mærkeligt til mode.«

Aarno Heinonen og Esko Viljo blev stående på stedet i måske tre minutter. Efterhånden mærkede Aarno, at han

blev følelsesløs i højre side. Da han tog et skridt fremad med skien, ville det

højre ben ikke bære ham. Han faldt omkuld i sneen.

Heinonen: »Jeg havde haft det højre ben nærmest lyset. Det stak og smertede i hele det højre ben. Foden var bedøvet, som om den sov.«

Viljo: »Det mørknede, jeg spurgte Aarno, om han syntes, vi skulle fortsætte. Jeg troede, det var hans spøg, da han satte sig ned i sneen. Men så så jeg, at han ikke kunne komme op, selv om han prøvede gang på gang.«

Symptomer

Skrænten i skoven ligger ca. 2 kilometer fra Heinonens hjem. Esko Viljo måtte halvvejs slæbe, halvvejs bære kammeraten hjem.

Viljo: »Vi måtte efterlade Aarnos ski. Det gik langsomt i den dybe sne. Selv om det kun var et kort stykke vej, var vi ikke hjemme før godt en time senere.«

Heinonens mor fortæller (Aarno bor hos sine forældre): »Da drengene kom hjem, var det mørkt udenfor. De bankede på døren. Det plejer de aldrig at gøre. Da jeg lukkede op, stod Aarno udenfor og lænede sig mod Esko. Jeg hjalp dem ind. Ingen af dem virkede bange, men jeg så, at Esko var rød og ophovnet i ansigtet. Vi fik Aarno over til den sofa, der står i køkkenet, og satte ham der.«

Heinonen: »Jeg følte mig dårlig. Ryggen værkede, og alle led var ømme. Jeg havde hovedpine, og efter nogen tids forløb måtte jeg kaste op. Da jeg noget senere lod vandet, var urinen næsten sort. Det var som at hælde kaffe i sneen. Dette fortsatte siden i et par måneder.«

Esko Viljo: »Jeg skyndte mig over til nærmeste nabo, som bor en kilometer længere ude ad vejen. Han har telefon, og jeg ringede op for at få fat i en læge. De to første, jeg ringede til, kunne ikke komme, men en af dem gav mig nummeret på den vagthavende læge. Det var dr. Kajanoja. Han spurgte, på hvilken måde Aarno var syg, og om jeg mente, det var Hongkonginfluenza. Jeg sagde, at Aarno var meget dårlig, og at han måtte på hospitalet. Doktoren sagde, at han ville komme ned til poliklinikken i Heinola, og at vi skulle være der om en time. Naboen lovede at køre os til Heinola i sin bil.«

Klokken 20.00 samme dag kørte Heinonen sammen med Viljo ind til Heinola, hvor lægen Pauli Kajanoja undersøgte ham. Han klagede til lægen over smerter i leddene og hovedpine.

Væsenets ansigt
(vidnetegning)

Den mystiske sky nærmer sig.

Lægen målte blodtrykket og fandt, at det var langt under det normale, hvilket tydede på et ordentlig chok. Heinonen virkede fraværende og fik nogle sovepiller.

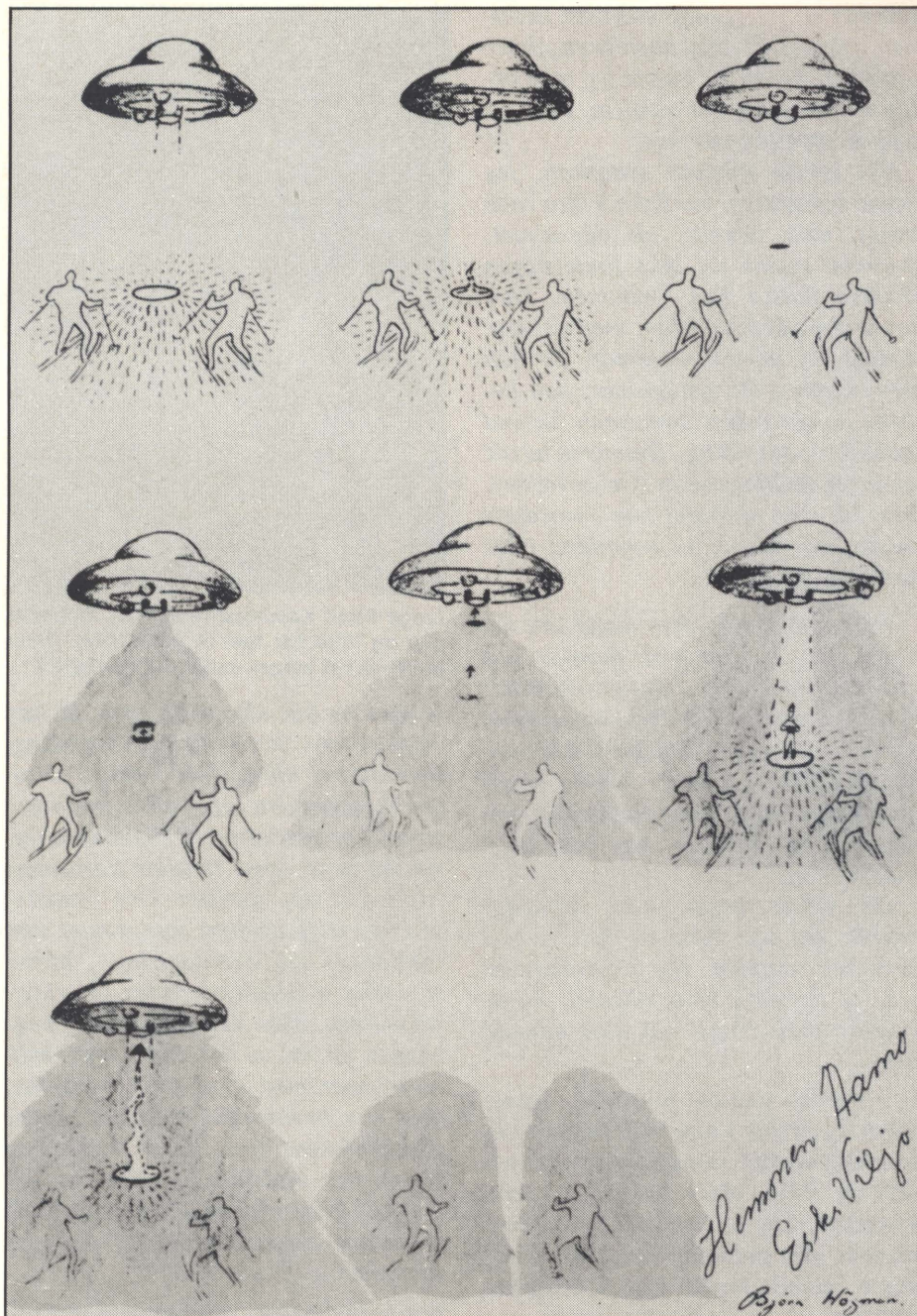
Dagen efter besøgte han samme læge, som da fortalte, at sygdomssymptomerne skulle være væk inden 10 dage. Han ordinerede beroligende medicin. Symptomerne fortsatte imidlertid. Leddene var ømme, og Heinonen havde vanskeligheder med balancen, frøs meget, men var feberfri.

Den 14. januar besøgte han atter læge Kajanoja, som da ordinerede medicin for blodcirkulationen. Symptomerne fortsatte, og Heinonen kunne ikke gå på arbejde.

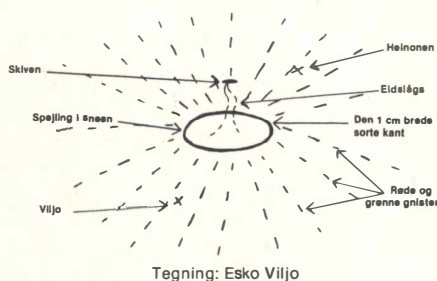
I midten af maj 1970 skrev han til G.I.C.O.F.F.: »Jeg er stadig syg. Har ondt i hovedet og nakken. Maven og ryggen har jeg også ondt i. Højre hånd føles meget tung, ligesom den sover. Jeg kan ikke arbejde med noget tungt... Lægen her i Heinola kan ikke hjælpe mig, eller også er staten så fattig, at den ikke kan hjælpe os. Jeg har søgt sygepenge, men får intet. Jeg synes, at det er dem, som skal betale, for jeg ved jo ikke, hvorfor jeg blev syg. Jeg har været ude på stedet, hvor fænomenet viste sig. Efter dette blev jeg endnu dårligere.«

Før den 7. januar var han i udmærket kondition efter mange mils skiture siden november; men efter denne dags oplevelse i skoven blev han træt ved den mindste anstrengelse. Bedøvelsen i højre ben forsvandt efter nogle ugers forløb, men så sent som i maj måned havde han vanskeligheder med balancen. Han led af og til af hukommelsesstab, med uforklarlig »huller« i hukommelsen. Når han forlod sit hjem, måtte han fortælle, hvor han skulle hen, for at man skulle kunne hente ham, hvis han ikke kom tilbage.

Esko Viljo følte sig først syg en time efter hændelsen, da ansigtet svulmede op og blev rødt, og hans gang blev

Denne tegneserie viser hændelsesforløbet den 7. januar 1970 i Imjärvi.

usikker. Hos lægen fik han ligesom Heinonen to sovepiller.

Den 9. januar besøgte han igen lægen, som troede, at begge mænd havde været ude for en elektrisk eksplosion. Han ordinerede beroligende medicin. Viljo havde hovedpine nogle dage efter. Den 12. januar var Viljo hos øjenlæge i Lathi, fordi øjnene ikke kunne tåle stærkt lys, og øjenlågene hævede.

Den 14. og 17. januar besøgte Viljo igen Kajanoja og fik taget en blodprøve, men intet usædvanligt kunne spores.

I midten af maj skrev Viljo til G.I.C.O.F.F.: »Der har været flere mennesker på det sted, hvor det skete, og de har følt sig dårlige nogle dage efter. Kan der være tale om en slags smitte?«

Læge Pauli Kajanoja fortæller: »Jeg tror, mændene havde fået et voldsomt chok. Esko Viljo var meget rød i hovedet, som om han var ophidset. Samtidig virkede de begge fraværende. De talte ivrigt. Lidt usammenhængende. Ved et voldsomt chok falder blodtrykket betydeligt.

De virkede begge forvirrede. Jeg kunne ikke forstå andet, end at de var

kommet ud for et slags elektrisk fænomen. Det var umuligt at stille en sikker diagnose, og derfor kunne jeg ikke ordinere nogen special medicin. Jeg gav dem to sovetabletter hver.

Det eneste kliniske symptom, jeg kunne konstatere, var Esko Viljos røde ansigt, som virkede lidt opsvulmet. Derimod kunne jeg ikke finde nogen kliniske lidelse hos Heinonen. Han havde det sikkert dårligt, men det kan skyldes, at maven reagerede, da han blev skræmt. De symptomer, han beskrev, ligner meget dem, man får ved radioaktiv bestråling. Desværre havde jeg ingen strålingsmåler (Geigertæller). Selv om man sjældent kan konstatere skader fra radioaktiv bestråling efter nogle timers forløb.

Heinonen sagde ikke noget om det mørktfarvede urin ved besøget hos mig. Men det virker næsten uforklarligt. Muligvis kan det dreje sig om blod i urinen. Dette kan imidlertid ikke holde på i flere måneder. Måske havde man kunnet konstatere forskellige blodændringer, dersom der var taget blodprøver.

De virker begge som pålidelige mænd. Jeg tror ikke, de har brygget dette her sammen. Jeg er overbevist om, at de var i chok-tilstand, da de kom til mig. Noget må have skræmt dem.»

Da den svenske journalist, fotografen og en tolk i juni 1970 besøgte observationsstedet sammen med Heinonen og Viljo, skete der noget mærkværdigt. De to mænds og tolkens hænder blev pludselig røde! Heinonen måtte forlade stedet med kraftig hovedpine.

Bekræftelser

Samme dag og på samme tidspunkt, som de to skiløbere havde deres oplevelse, så to andre personer et kraftigt lys på himlen.

Bondekonen Elna Siitari i Paistjärvi, omkring 15 km fra Imjärvi, var på vej til stalden, da hun så et underligt lys mod Imjärvi. I Paaso, 10 km nord for Imjärvi, var sønnen i et hus gået ud for at hente brænde, da han opdagede et lysfænomen. Klokken var da 16.45.

Ekspertudtalelser

Matti Tuuri, professor i elektrofysik ved Helsingfors Universitet, var yderst interesseret i tilfældet:

Det er ikke udelukket, at skaderne på Heinonen og Viljo kan være forårsaget af elektrisk stråling. Men begge siger,

Foto: Gunnar Bunker.

Læge Pauli Kajanoja: »Jeg tror, at Heinonen og Viljo har fået et stort chok. Deres blodtryk var meget under det normale.«

at lyset var blændende og hvidt. Så kan det ikke have været ultraviolet stråling, som altid er blålig. Den trænger desuden ikke gennem tøjet. Hvis strålingen virkelig er gået gennem Heinonens tøj, må det have været en mere kortbølget stråling, f.eks. røntgen. Den fremkalder forøvrigt sådanne symptomer som Heinonens ved overdosering... Meget er endnu u-udforsket inden for elektrofysikken. Man kan bare nævne kuglelynet. Vi ved, at det findes, men endnu er ingen nået frem til en fysisk lov, som kan bevise dets eksistens! Ifølge alle fysikkens love burde kuglelynet eksplodere øjeblikkelig. Men det gør det ikke! Hændelsen uden for Heinola er næppe noget almindeligt elektrisk fænomen.«

For at undersøge, om fænomenet kunne være en elektrisk udladning i atmos-

færen, skrev G.I.C.O.F.F. til »Institut för Högspännings-forskning« ved Uppsala Universitet. Og fik det svar, at man ikke mente, at fænomenet havde tilknytning til luftelektricitet af kendt slags.

Der blev også taget en jordprøve samt en prøve af blade og sne fra observationsstedet. prøverne blev sendt til Chalmers Tekniske Högskola for at få eventuelt radioaktivitet konstateret. Hverken alfa- eller beta-stråling kunne måles, ligesom strålingen på stedet ikke oversteg den normale baggrundsstråling.

Status i dag

Man kunne selvfølgelig påstå, at de to skiløbere, der var kendt for at være afholdsmænd, havde opfundet observationsberetningen for at dække over en gevaldig sviretur. (Det må i så fald have været en hidsig hjemmebryg med de bevirknings!) De foreliggende udtalelser fra folk, som kender Viljo og Heinonen, samt G.I.C.O.F.F.s efterforskning støtter imidlertid ikke en sådan påstand.

Ilkka Serra, formand for »UFO Research of Finland«, oplyser i et brev til SUFOI, at foreningen har studeret Imjärvi-hændelsen, men uden at finde en forklaring. Nærobervationen ved Imjärvi hører således stadig i dag til blandt de uforklarlige hændelser.

Kilder:

- 1) UFO-NYT nr. 5, 1970.
- 2) Flying Saucer Review nr. 5, 1970.
- 3) G.I.C.O.F.F. Information nr. 4, 1978.
- 4) Personlig korrespondance Ilkka Serra/Kim Møller Hansen september 1985.

Heinonen viser sine hænder frem. Hans højre hånd var nærmest det lille væsen.

Foto: Gunnar Bunker.

UFO-mania?

Aarno Heinonen har siden 7. januar 1970 haft adskillige ufo-oplevelser — i perioden frem til den 15. august 1972 ikke mindre end 23 ufo-observationer. Dette er i sig selv ganske utroligt, men derudover er Heinonen tilligemed blevet en kontaktperson! Heinonen har to gange mødt en rumkvinde efter at have hørt en høj kvindestemme, der ledte ham til et øde mødested. Ved det første møde så heinonen også en mand, der stod ca. 70 meter bag kvinden. Kvinden var klædt i en gul buksedragt, som knitrede, når hun bevægede sig. Kvinden var 140 cm høj, køn og med skulderlangt hår og blå øjne — en beskrivelse vi genkender fra Adamskis historier. Hun gik ikke som et menneske, men »flød« eller »svævede« af sted. Hun så ud som en tyveårig, men oplyste at hun var 180 år! I hånden bar hun en sølvfarvet kugle med tre antenner, der vendte mod Heinonen. Kvinden talte heldigvis finsk og indledte samtalen med at sige »hyvääpäivää« (goddag), hvorefter hun fortalte, at hun kom fra et skønt, grønt land. Tre væsner som hende selv havde tidligere besøgt Imjärvi, fortalte hun. Og siden havde et større

væsen på 2 meters højde været dér. Hun fortalte, at hændelsen den 7. januar havde varet 3 minutter og ikke få sekunder, som Heinonen og Viljo havde følt.

Under det andet møde med rumkvinden spurgte Heinonen hende igen om, hvor hun kom fra. Hun svarede: »Skynd dig hjem, så får du det smukke fartøj vi kom med at se«. Og ganske rigtigt, da Heinonen kom hjem, så han et objekt med en diameter på 5-7 meter svæve på himlen. Ved begge møder talte Heinonen i 5 minutter med rumkvinden, men det er forbavsende lidt Heinonen kan gengive af samtalerne. Heinonen og Viljo har sammen set et væsen — endda hjemme i Viljos stue!

En aften ved 19.40-tiden trådte et 140 cm højt væsen pludselig frem fra væggen og blev stående midt på gulvet. De to mænd stirrede på væsenet i 30 sekunder, hvorefter det forsvandt sporløst.

Den svenske ufolog, Anders Liljegren, skriver i tidsskriftet »Ufologen« (dec. 1972), at der er forbavsende få konkrete ting og beviser i Heinonens og Viljos mange observationsberetninger. Bl.a. får Heinonen en sten af rumvæsnerne, men tvinges til at

kaste den bort, og da Viljo forsøger at fotografere et mystisk lys, slås kameraet ud af hånden på ham, og filmen ødelægges. Liljegren påpeger, at beretningerne mere virker som eventyr og sagn end logisk udformede kontaktforsøg fra en interplanetarisk civilisation.

De to mænds senere beretninger svækker unægteligt deres troværdighed og sætter den oprindelige Imjärvi-hændelse i et noget uheldigt lys.

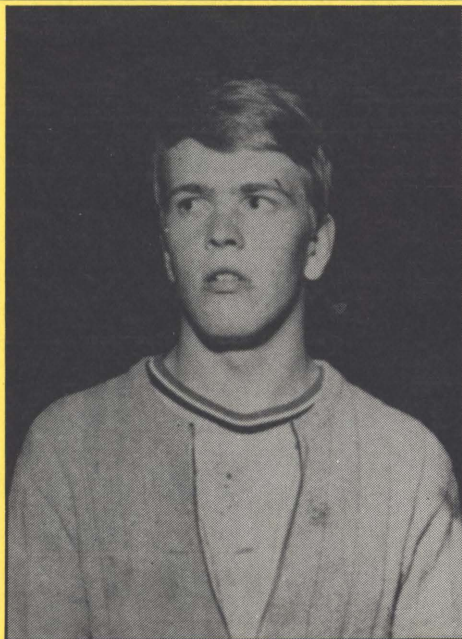
Det er tankevækkende, at et lignende udviklingsmønster kendes fra andre ufo-tilfælde: et interessant og alvorligt tilfælde bliver gennem nye hændelser og informationer gjort utroværdigt.

Skyldes det, at en ægte ufo-observation kan påvirke observatørerne så stærkt, at de senere får en slags psykisk lidelse, der bevirker at de ser ufo'er overalt? Eller har de pågældende observatører hele tiden haft denne psykiske lidelse, som først er blevet udløst umiddelbart før den første »observation«? Eller er der en helt tredje forklaring? Man kender ikke i dag svaret.

Vinteren før kom en seksten år gammel dreng fra Imjärvi, Matti Kontulainen, ud for en mærkelig hændelse et par hundrede meter fra skrænten, hvor Heinonen og Viljo så fatøjet.

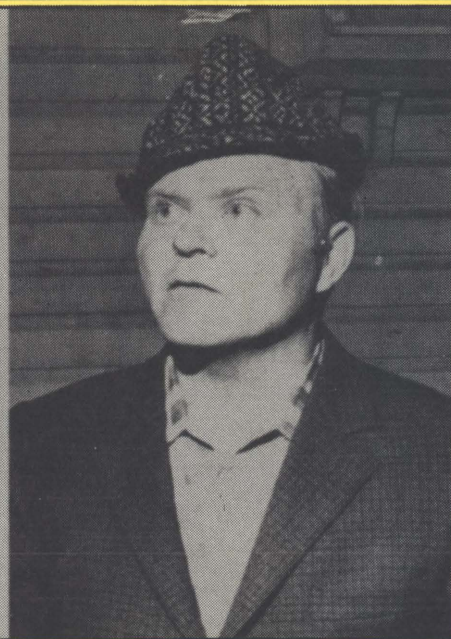
»Det var en overskyet vinteraften i februar omkring kl. 11. Jeg kom på ski gennem skoven efter at have besøgt en kammerat. Det var ganske mørkt, men pludselig blev skoven oplyst af et kraftigt lysskær, som fór frem lige over trætoppene, så lavt, at jeg kastede mig ned i sneen. Det var som en kæmpemæssig svejseflamme, og det forsvandt på et øjeblik. Jeg har aldrig før set så kraftigt et lys. Det var som at se lige op i solen! det kom fra syd og gik stik nord. Jeg hørte ikke den mindste lyd, så jeg er sikker på, at det ikke var noget fly.«

Matti Haapaniemi, 46 år, er landmand i Imjärvi og medlem af kommunalbestyrelsen i Heinola landkommune. Hans gård ligger

kun en kilometer fra Heinonens hjem.

»Mange her på egnen har leet ad denne historie. Men jeg synes ikke, det er noget at spøge med.

Jeg har kendt både Aarno og Esko fra de var små drenge. Begge er rolige og fornuftige fyre, og desuden totalt afholdsmænd. Jeg er sikker på, at deres beretning er sand!«

Fotos: Gunnar Bunker.

ENGLAND

Børn så UFO

Af Leslie Harris.

Observationen fandt sted ved et landområde, der er kendt som Baiter Point, nær havnen i Poole. Stedet er udlagt som rekreativt område, hvor der blandt andet er fodboldbane.

Denne beretning er stykket sammen af de oplysninger, drengene gav. — Denne sag blev undersøgt af Ron Lucas og forfatteren, tidligere redaktør af magasinet Scan.

Da det ofte er vanskeligt at finde bekræftende bevis ved enkelt-vidne observationerne, er de undersøgere, der er ivrige efter at påvise ufoernes eksistens, ofte meget ivrige med at opsøge fler-vidne observationerne. Denne rapport drejer sig om en observation, der fandt sted ved Poole i Dorset. Der var seks vidner, alle ni år gamle drenge, purunge, men modne nok til at opdage et uforklarligt fænomen, og til at be-

skrive deres oplevelse med en så tilstrækkelig klarhed, at man må se i øjnene, at det nok drejer sig om et ufo.

Observationen fandt sted den 13. november 1980. Vidnerne var: Richard Gillson, Emmerson Road; Lee Perkins, Emmerson Road; Anthony Rayment, Denmark Road; Matthew Anderson, St. Marys Road; Vincent Jones, Green Road; Abdul Shahid, Green Road. Alle drengene var ni år gamle

på observationstidspunktet, gik i samme skole og boede forholdsvis tæt ved hinanden i Poole. En af drengene, Abdul Shadid, blev ikke interviewet. Der blev gjort forsøg på at træffe ham, men det mislykkedes, da hans værger var ret reserverede og mistænksomme. De drenge, vi interviewede, gav indtryk af at være sandfærdige, og det stod klart, at de faktisk så et ufo-fænomen.

Observationen

De seks drenge spillede fodbold efter skoletid (omkring kl. 16.00). Anthony Rayment så op og fik øje på ufoet. Han råbte til de andre, at de skulle se objektet, der var omtrent dobbelt så stort som en helikopter og svævede ca. 100 m oppe (45°). Det lignede en hamburger (oval) og var delt i to dele af et sort bånd. Objektet havde en ubestemmelig farve og var forsynet med røde, gule og blå lys, der var anbragt på en slags propel, der stak ud fra det. På undersiden var der en rød »valmuelignende« aftegning, og fra midten kom en gul lysstråle.

Objektet var enten lydløst eller udsendte en svag summende lyd. Efter omkring tre minutter begyndte det at stige til vejrs, hvorefter det med en ret kurs langsomt fløj bort.

Individuelle observationer

Selv om det foregående i store træk tegner et billede af, hvad der skete, drejer det sig om fem beretninger og dermed fem individuelle historier, der ikke stemmer helt overens og derfor giver forskellige indtryk. Derfor må vi nok se på observationen, som hver af de fem drenge opfattede den.

1) Facon: De var alle enige om, at objektet havde en facon som en »hamburger« eller var oval. De var også eni-

Foto fra »Poole og Dorset Herald«. Tre af ufo-observatørerne, fra venstre Abdul Shahid, Richard Gillson og Lee Perkins.

ge om, at objektet havde nogle »buler«, som de syntes, det var svært at beskrive. Ifølge Anthony Rayment havde objektet »buler foroven« og en »takket bund«, mens Lee Perkins mente, det havde en »række af buler både foroven og forneden.

2) Det sorte bånd: Matthew Anderson, Richard Gillson og Lee Perkins mente, at det sorte bånd delte objektet i to lige dele. Hvorimod Anthony Rayment beskrev det som værende en »sort kant-ring«.

3) Objektets farve: Her er der store afvigelser i beretningerne, idet drengene ikke var helt enige om, hvilken farve objektet havde.

Lee Perkins: Hvid-grå.

Richard Gillson: Sølvgrå.

Matthew Anderson: Rød med grønne kvadrater.

Anthony Rayment: Rød med grønne mærker.

Vincent Jones: Blå, gul og rød.

4) Propellen: Også her var der forskellige meninger.

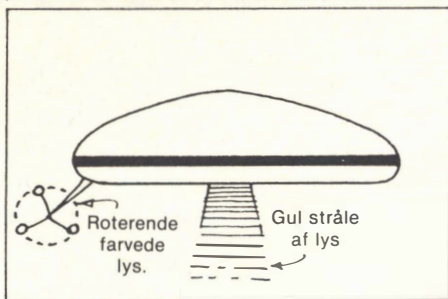
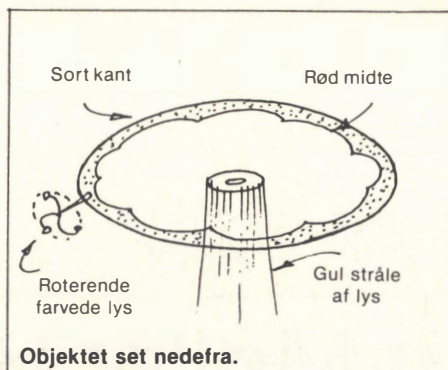
Richard Gillson: Den stak diagonalt frem fra undersiden i venstre side og havde røde, gule og blå lys, og drejede to gange i sekundet.

Lee Perkins: Var sikker på, at den stak horisontalt ud fra højre side, men var enig i, at lysene var røde, gule og blå, selv om de ændrede farve og propellen ikke roterede.

Matthew Anderson: Mente også, at propeller stak horisontalt ud fra højre side, tillige med en anden, der pegede nedad og havde et hvidt lys i enden.

5) Undersiden: Anthony Rayment, der fik øje på objektet, var tilsyneladende den, der var tættest på det, og så derfor undersiden meget tydeligt. Han mente, at der på undersiden var en rød »valmueformet« aftegning omgivet af en sort kant. Fra undersidens centrum kom der et gult lys. Richard Gillson så også undersiden og den valmueformede aftegning. Han mente, den blev svagere lige før, objektet fløj bort. Ingen af de andre drenge lagde mærke til undersiden.

6) Lyd: Det var kun Lee Perkins, der hørte en »svag summende lyd« fra objektet. De andre var helt sikre på, det var lydløst. Og dog er der visse uoverensstemmelser. Matthew Anderson fortalte os, at Anthony Rayment havde sagt, at han på et tidspunkt havde hørt »en lyd, han aldrig havde hørt før«. Anthony, der var tættest på objektet, måtte have befundet sig i den

Tegning af objektet, baseret på drengenes beskrivelse.

bedste position til at høre noget. Han fortalte os, at han ikke hørte noget fra objektet.

7) Eftervirkningerne: Ingen af drenge-

ne syntes særligt påvirkede af observationen. Kun en af dem sagde noget om ubehagelige psykologiske eftervirkninger. Det var Lee Perkins, der sagde, at han var »ophidset, rystet og skræmt« af det, han havde set. Da han nogle dage senere hjemme hos sig selv tænkte over det, følte han sig skræmt. I en drøm, han havde om et ufo, landede det og to drenge blev taget ombord, og geværer affyret. Han vågnede med et skrig. Derefter vågnede han hver nat ved et skrig, han udstødte i drømme. På det tidspunkt, vi talte med ham, var de natlige problemer blevet mindre, selv om han måtte indrømme, at erindringen om oplevelsen stadig skræmte ham.

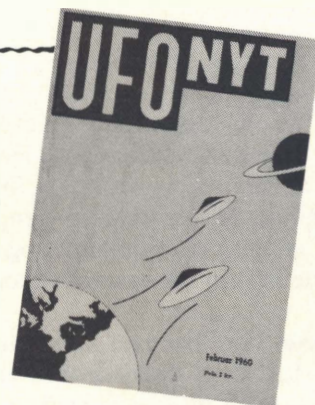
Konklusion

Så vidt vi ved, var der desværre ingen voksne, der så ufoet. Anthony Rayment's mor, der kom for at hente ham hen mod slutningen af observationen, blev mødt af seks meget ophidsede drenge, der talte i munden på hinanden

— fortsættes side 47

SUFOI's STØTTEFOND

På vej mod målet...

SUFOI's Støttefond har sat sig det mål at indsamle kr. 20.000.

Og vi er godt på vej takket være de mange bidrag fra vore læsere. Men der er stadig et stykke vej tilbage...

Vil du hjælpe os med at nå målet på kr. 20.000?

Vi har fortsat brug for et lille bidrag fra alle vore læsere — bidrag der tilsammen vil være med til at give SUFOI og UFO-NYT et skub fremad.

Alle personer, der skænker mindst kr. 15,- til støttefonden, vil modtage et gammelt, sjældent eksemplar af UFO-NYT. Der er tale om UFO-NYT fra februar 1960, som altså er over 25 år gammelt — et rigtigt samleobjekt.

Støttefonden yder økonomisk tilskud til mange arrangementer, der som formål har at udbrede kendskabet til UFO-fænomenerne i Danmark. Det er f.eks. foredrag, udstillinger og udgivelser. Og mange af disse aktiviteter har alene været mulige på baggrund af tilskud fra fonden.

Beløb — store såvel som små — modtages med tak. De kan indbetales på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

Girokortets modtagerdel bedes mærket »Støttefond«.

Total pr. 31.-9.-1985: Kr. 7.815,-

UFO FONDEN AF 1979

Legat til Kim Møller Hansen

Ved Per Andersen

UFO Fondet af 1979 uddelte igen i 1985 en legatportion til en fremtrædende dansk ufo-forsker. Denne gang faldt valget på Kim Møller Hansen, der leder SUFOI's Forskningsafdeling, for hans store indsats på ufo-området og for dansk ufo-forskning.

Det var en enig fondsbestyrelse, der her i 1985 valgte Kim Møller Hansen til at modtage fondets legat, idet fondet ikke var i tvivl om, at netop Kim Møller Hansen har udført et meget væsentligt bidrag inden for ufo-området.

I fondets begrundelse hedder det bl.a. at »selv om Kim Møller Hansen's kræfter har været spredt over forskellige aktiviteter, har de altid været rettet mod at opnå et så objektivt og sagligt billede af ufo-fænomenerne som muligt.

Siden 1981 har han beskæftiget sig med de mange klassiske tilfælde, som findes i UFO-historien og -litteraturen,

og som regel er det på baggrund af kildestudier lykkedes at tilføje disse sager nye relevante oplysninger. Arbejdet med de klassiske tilfælde har resulteret i en artikelserie her i UFO-NYT; en serie med høj informationsværdi, som både nye interesserede og »gamle roter i faget« har kunnet læse med stort udbytte.

Diasserien »Focus på UFOer«, som Kim Møller Hansen har udarbejdet, har vakt stor interesse i skolerne og været turen omkring mange skoleklasser. Dermed er der for hundredvis af danske skoleelever blevet skabt en fornuftig berøringsflade til ufo-emnet.

Også publikationer har i de senere år været med til at udbrede saglige informationer om ufo-fænomener til en større del af befolkningen. Sidst de to bøger »UFO Sløring« og »Piloter ser UFO'er«, der begge er udgivet af SUFOI.

Endelig har Kim Møller Hansen's aktiviteter på foto-området været til stor nytte. Hans systematiske arbejde på dette område har i høj grad været med til at bringe klarhed over mange foto-sager, hvad enten det har vist sig at dreje sig om falsknerier, misfortolkninger eller fortsat uopklarede fænomener. Blandt både danske og udenlandske ufo-forskere har han opnået anerkendelse for dette arbejde — og med fuld ret.«

Med disse ord blev legatet og et diplom overrakt Kim Møller Hansen, og også SUFOI ønsker ham hermed til lykke med denne fuldt fortjente anerkendelse.

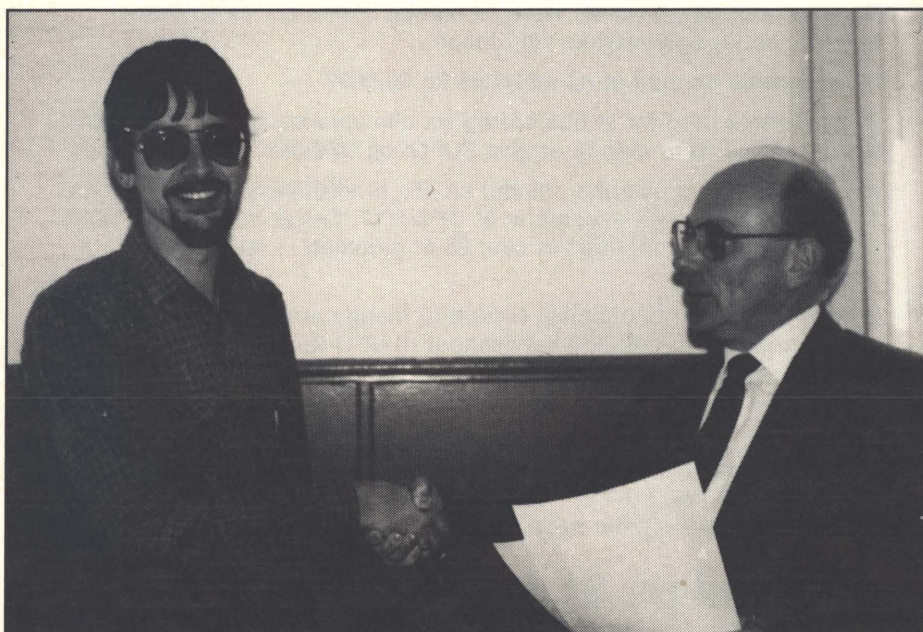

Foto: Henrik Pedersen.

Kim Møller Hansen (leder af SUFOI's Fotoafdeling og medlem af UFO-NYT's redaktion) modtager UFO-legatet af UFO-Fondets formand Bent Eriksen (th.).

UFO Fondets virke

Det er nok relativt få, der kender UFO Fondet af 1979, og dets virke. Fondet blev, som navnet siger, oprettet i 1979 med det primære formål at forvalte eventuelle overskud fra de tilbagevendende sommer-seminarer (UFO 82, UFO 83, UFO 84 etc.). Disse midler, som fondet råder over, bliver årligt anvendt til en række formål:

- Til dækning af evt. underskud ved et sommer-seminar.
- Til en legatportion til en person, »der på hæderlig vis har udført en bemærkelsesværdig indsats på UFO-området«.
- Til ufo-forskning, idet det er muligt at ansøge fondet om støtte til

— fortsættes side 47

En buket af ABONNEMENTS-tilbud

Nu er det tiden, hvor du skal forny dit abonnement på UFO-NYT for 1986.

Når abonnementet for 1986 indbetales, er der flere forskellige abonnements-tilbud at vælge imellem.

Vælg det tilbud, *du* foretrækker:

UFO-NYT 1986

Kr. 137,-

Prisen på kr. 137,- dækker UFO-NYT i hele 1986 omdelt med postvæsenet. Ønsker du i stedet UFO-NYT fremsendt direkte fra os i kuvert, kan kuvert-abonnement tegnes for i **alt kr. 177,-**.

Fællesabonnement med »VISION«

Kr. 255,-

For rabat-prisen kr. 255,- får du UFO-NYT i hele 1986. **Desuden** modtager du også det spændende tidsskrift »Vision« i hele 1986. Vision dækker nogle af de kontroversielle emner, som UFO-NYT ikke dækker: Parapsykologi, astro-arkæologi mv.

Ønsker du UFO-NYT fremsendt direkte fra os i kuvert, er fællesabonnements-prisen med kuvertservice **kr. 295,-**.

5 års abonnement 1986-1990 (incl.)

Kr. 685,-

Abonnement på UFO-NYT, hvor du automatisk de næste 5 år får fremsendt alle numre af UFO-NYT (årgangene 1986-90, incl.). Abonnements-prisen svarer til 1986-prisen — også for de følgende år.

Ønskes UFO-NYT fremsendt direkte fra os i kuvert, er prisen for et kuvert-abonnement i de kommende 5 år **kr. 885,-**.

Husk når du indbetaler abonnementet for 1986, at du også har mulighed for at sende et beløb

— stort eller lille — til SUFOI's Støttefond — et bidrag fra alle vore læsere vil være en uvurderlig hjælp for SUFOI's udadvendte aktiviteter i 1986.

Kosmonauter hilser på rumvæsner

Ved Kim Møller Hansen.

Nervepirrende nærkontakt i rummet. Sovjetiske kosmonauter fløj side om side med rumvæsner i fire dage, siger højtstående sovjetisk kilde.

På et tophemmeligt møde mellem omkring 200 sovjetiske videnskabsmænd og embedsmænd på tredje sal i Moskvas planlægningsministerium afslørede general Georgi Beregovoy, leder af sovjets rumtræningsprogram, de fantastiske detaljer om nærkontakten.

Mødedeltagerne blev pålagt total tavshed, men tre deltagere fortalte alligevel sensationen til journalisten Henri Gris ved den berygtede amerikanske avis National Enquirer.

Kosmonauterne Vladimir Kovalyonok og Viktor Savinykh skulle til at afslutte deres 75 dage lange rumfærd. De befandt sig ombord på rumstationen

Salyut 6 den 14. maj 1981, da et sølvagtigt, kuglerundt rumskib dukkede op.

»Rumskibet var kun halvt så stort som vores flaskeformede 49 fod lange fartøj«, siger Henry Gris' kilde, en ingeniør. Han oplyste også, at kosmonauterne filmede det fremmede objekt.

I det efterfølgende døgn fulgte rumskibet Salyut 6 i 1 kilometers afstand, uden tegn på liv. Men pludselig nærmede det sig og forblev i 100 meters afstand. Kosmonauterne kunne se 24 små vinduer og 3 store vinduer på rumfartøjet, hvor tre menneskelignende hoveder kom til syne.

Nogle læsere synes, at UFO-NYT af og til er lidt for »sagligt« uden spræl. Artiklerne er for kritiske, og SUFOI »afliver« for mange UFO-sager og bringer for mange IFO-sager. Det skal hertil siges, at UFO-NYT kunne sagtens fyldes med masser af sensationelt UFO-stof, men så ville vores tidsskrift bare ikke mere være et udtryk for SUFOIs holdning til UFO-problematikken. På den anden side vil vi da heller ikke snyde læserne for nogle af de hårrejsende historier, der huserer i mange udenlandske tidsskrifter. Så stik imod al fornuft, vil vi fremover også bringe eksempler på UFO-sagens mere ekstreme aspekter. Men vi fralægger os på forhånd ethvert ansvar angående beretningernes sandhedsværdi.

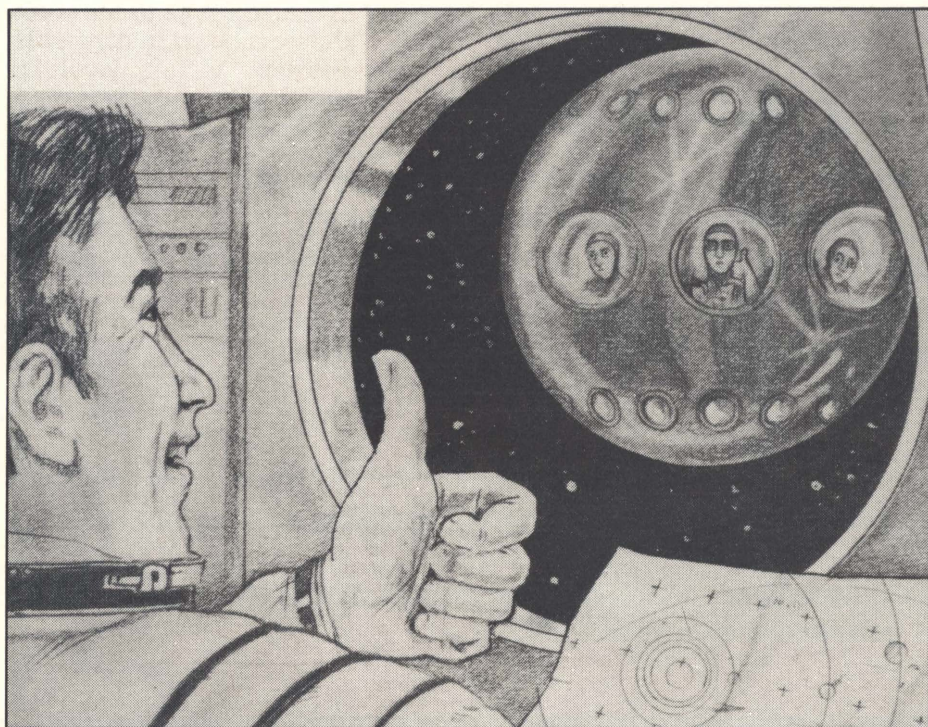
Kosmonauterne kunne gennem kik-kert se, at rumvæsnerne bar tætsiddende hjelme, havde kraftige øjenbryn og en stor næse. Men det mest bemærkelsesværdige var deres blå øjne, der var dobbelt så store som menneskers.

Deres hud var brun, men deres ansigter var udtryksløse, ligesom en robots.

Da rumskibet kun var omkring 30 meter fra Salyut 6, holdt en af kosmonauterne et stjernekort op foran rumvæsnerne. De svarede igen ved at vise et stjernekort, hvor vores solsystem var afsat!

Rumvæsnerne gengældte også kosmonauternes tommelfinger-tegn uden så meget som at fortrække en mine. Derimod kom der ingen reaktion på kosmonauternes morsesignaler med en lommelygte. Men da de sendte tal i morsekode, besvarede væsnerne dem med deres egne tal.

Russiske matematikere har opdaget, at disse signaler var komplekse form-

Kosmonauterne Kovalyonok (øverst) og Savinykh, der havde nærkontakt med rumvæsner i 4 dage.

ler. En videnskabsmand udtalte: »Det er tydeligt, at vi i det mindste indenfor matematik taler det samme sprog.«

På den tredje dag blev de to kosmonauter chokeret over, at rumvæsnerne, der viste sig at være over 6 fod lange, foretog adskillige rumvandring — uden rumdragt!

Efter fire dages par-flyvning filmede kosmonauterne rumvæsnerne afrejse. Ingeniøren, der så filmen, fortæller: »Den sølvagtige kugle begyndte langsomt at flyve bort og blev mindre og mindre. Det var, som om rumskibet sagde et kosmisk farvel: 'Farvel, nye venner'«. □

UFO-FOND af 1979

— fortsat fra side 44

gennemførelse af forsknings-projekter. Siden fondets etablering er der blevet uddelt 4 legater til danske ufo-forskere: X.P. Madsen, SUFOI (1980), Per Andersen, SUFOI (1981), H.C. Pedersen, IGAP (1982) og altså i år til Kim Møller Hansen.

Det er i denne forbindelse væsentligt at slå fast, at fondets virke er tværorganisatorisk. Dvs. at fondet ikke er tilknyttet nogen bestemt ufo-organisation og heller ikke ensidigt må

tilgodese nogen enkelt organisation.

Legatmodtager i 1986

Fondet er meget interesseret i at høre fra UFO-NYT læsere, der har et begrundet forslag til en kandidat til at modtage fondets legat i 1986. Fondet modtager selvfølgelig også med tak økonomisk bidrag til fondets virke.

Har man forslag til en legatmodtager, ønsker at bidrage økonomisk til fondets virke eller har behov for yderligere oplysninger om fondet, kan man henvende sig til bestyrelsens formand:

UFO Fondet af 1979
Bent Eriksen
Avlsbrugervej 23, 2. tv.
7000 Fredericia

Børn så UFO

— fortsat fra side 43

om deres oplevelse. Da det gik op for hende, hvad der var sket, var objektet forsvundet. Hun sagde, der intet var i nærheden, og det var et »spøgelse«. Så her står vi med fem ud af seks ni-årige drenges vidneudsagn, og med beretninger, der på visse punkter stemmer overens, og på andre modsiger hinanden.

Gør en god handel

Vi tilbyder et stort udvalg af antikvariske og importerede bøger inden for emnerne:

- UFOer og kosmologi
- Mysterier i fortid og nutid
- Paranormale fænomener/spiritisme
- Filosofi og østens visdom
- Religion og tro
- Teknik og videnskab
- Science Fiction

Desuden har vi et stort udvalg af tidsskrifter. Disse bøger og tidsskrifter, i øjeblikket omkring 200 titler, sælger vi til meget lave priser.

Bestil et gratis bogkatalog — uden forpligtelser.

Vi køber samlinger og enkelt-bøger inden for ovennævnte emner. Har du dubletter eller bøger, der ikke længere har din store interesse, så kontakt os og få et tilbud.

Andersen & Andersen Bogservice

Klingseyvej 28

2720 Vanløse

Tlf. 01 - 71 96 64

Så de en helikopter? Ikke hvis deres beskrivelse er korrekt, for ufoets udseende kan ikke sammenlignes med en helikopter, og der hørtes ingen støj.

Opdigtede de beretningen? Hvis de gjorde, var de dygtigere, end man kan forvente af niårige. Hvorfor så komme med forskellige forklaringer om objektets udseende? Vi interviewede drengene hver for sig, og de syntes alle at være både fornuftige, ærlige og meget opsatte på, at deres beretning skulle være så nøjagtigt som mulig. Selv om Vincent Jones gjorde sit bedste for at fremlægge sin version, virkede han direkte uinteressert i det hele, og interviewet af ham gav de færreste oplysninger. Hvis drengene havde digtet historien, hvorfor skulle han så være mindre entusiastisk end de andre, især når det drejede sig om den samme historie? Efter vores bedste overbevisning var det ikke opdigt, da vi mener, at drengene virkelig så et fænomen, der for dem var totalt ukendt, og de derfor havde svært ved at fortælle nøjagtigt om det uden at rode sig ud i selvmodsigelser. Vi betragter disse selvmodsigelser som en bekræftelse på, at de virkelig så noget ukendt. □

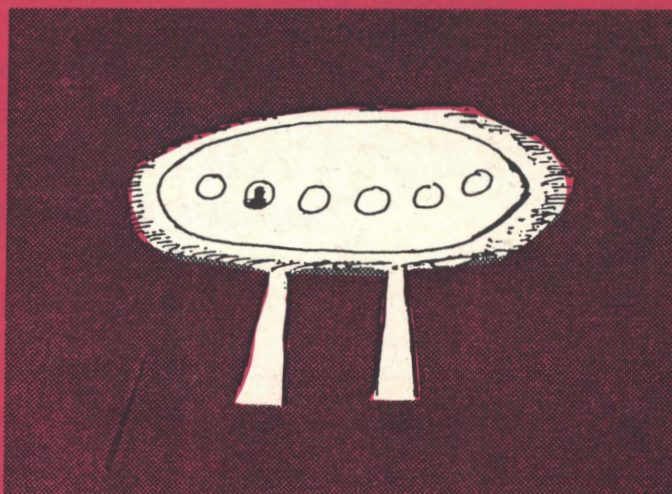
Kilde:

FSR, Vol. 27, nr. 5.

Oversættelse:

Flemming Rasmussen.

UFO SLØRING

Skjuler myndighederne sandheden om ufoerne...?

Det er populært at påstå, at myndighederne verden over kender sandheden om ufoerne. Og at de samarbejder for at tilsløre denne viden!

I 1982 fik den australske ufo-forsker Bill Chalker adgang til det australske flyvevåbens hemmelige arkiver. Som den første nogensinde.

Resultatet af disse spændende undersøgelser kan nu for første gang fremlægges på dansk i bogen »UFO Sløring«, der også indeholder mange observationsberetninger, der ikke tidligere er offentliggjort.

»UFO Sløring« er redigeret af Kim Møller Hansen. Den bygger på Bill Chalkers arbejde og på kildemateriale fremskaffet af den danske ambassade i Canberra, Australien.

»UFO Sløring« er på 72 sider i A5 format og illustreret med vidnetegninger af ufo-oplevelser.

pris kun kr. 48,00

Bogen bestilles ved at indbetale kr. 48,00 + kr. 10,00 (ekspedition/porto) på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

Mærk modtagerdelen »UFO Sløring«.